SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 15 / Sayı: 178 / Kasım 1996 / 5,- DM

18. yıl, büyük PKK davasının
ZAFERE EN YAKIN OLDUĞU YILDIR

PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN yoldaşın PKK'nin 18. yıldönüm değerlendirmesi

"Parti ölçülerinde ısrar, parti yaşam tarzında ısrar, parti görevlerinde ısrar cephede kazanacağınız en son nihai zaferlerden bile daha değerlidir. Nihai bir zafer gelip geçicidir, belki ardından bir yenilgi de gelebilir, ama kapsamlı bir partileşmenin önünde her zaman başarı vardır ve süreklidir. Kapsamlı partileşen bir değil, nihai zafere kadar kazanır."

PKK'nin 18 yıl gerçeği zafere en yakın olma gerçeğini kanıtlamıştır. Büyük parti davamız en az donanımla ve fazla gelişkin olmayan iddialarla ne olduğu, ne olacağı fazla belirgin olmayan bir grupla Amed'in Fis köyünde adım attığında, günümüze kadar destansı diyebileceğimiz bir süreci yaşamanın adı olmuştur.

Şüphesiz parti tarihimizin daha öncesi de vardır. Yetmişüç baharı da partileşmemizin daha alt düzeyde bir rüşeym haliydi. Bu da bir ciddi adımdı ve daha sonraları her yılın böyle kuruluş anlamında bir yeri vardır. Nasıl ki, her bahar yeni bir yaşamın başlangıcı ise, yeşermenin, filizlenmenin ve tohuma gelmenin, partimizin de her yılının kesinlikle böyle bir anlamı vardır. Hem her yıl filizlenir, tohuma gelir; hem de yalnız bir yıl için değil, ikinci yılda daha değişik bir ürün ve daha fazla üçüncüsünde de. Şimdi onsekizincideyiz. Ürünleri çoktur, çeşitlidir, hem de oldukça niteliklidir. Bu zenginleşme içinde biz PKK'yi bu kadar getirdik.

Salt ulusal kurtuluş ürününü vermiyor, salt parti ürününü vermiyor, salt savaş ürününü vermiyor. Buna benzer birçok ürün veriyor. Bugün en iddialı sosyalizmin de ürünlerini veriyor. Kadın özgürlüğünün de ürününü veriyor. Tarihte eşine ender rastlanan bir özel savaşa karşı ayakta durmanın ürününü veriyor. Dünya da birleşse başarılabileceğinin imkanını, yani ürününü veriyor.

Bunlar parti davasında iddialı olanların eşsiz hazineler olarak görüp değerlendireceği ve sınırsız zafer umudu ve tutumuyla kendini silahlandıracağı büyük değerlerdir. Parti davasının önemini anlayamamamamız veya bütün kapsamıyla değerlendirip gerçek bir yetersizlik ve dolayısıyla bir üzüntü kaynağı olmalıdır. Parti ülküsü kadar, bu aşamada, bu kapsamda, hiçbir ülkünün ve değerli bir çalışmanın olacağını sanmıyorum.

Düşünün, ben çoğunuzun yaptığı gibi ne kitleler içinde, ne de sıcak savaşım alanlarında çaba harcama imkanına kavuşmadım. Ama bir parti üzerinde, bir parti-

● *Devamı 12. sayfada*

Selahattin Erdem (Abbas) yoldaş değerlendiriyor
PKK yarınları kazanmaktır

"Toplumsal gelişimin yasalarını bilmek, anlamak, öğrenmek, belli ölçüde insanı geleceğe hazırlamak, gelecek için girişimde bulunmak imkanı veriyor. Tarih, bilinmezlikler, karanlıklar içerisinde insanı, toplumu aydınlatan bir bilim oluyor. İnsanı cesaretli, girişken, yaratıcı kılan, korkuyu yenen ve korkuyu azaltan bilimdir tarih."

● Yazısı 18. sayfada

PKK, soluk soluğa bir sabrın ve istikrarlı bir hızın tarihsel anı yakalamasıdır

● Yazısı 15. sayfada

Büyük Kürdistan savaşımında 1997 final aşaması olacaktır

Özgür Kürdistan bizim savaşımızdan başka bir şey değildir. Partimizin kuruluşundan 18 yıl sonra, zafer bugün ellerimizle dokunacak kadar yakındır.

Son 18 yıl içinde, partimiz ve onun Kurtuluş Ordusu ARGK gerillaları, sadece bir Kürdistan için değil, aynı zamanda bütün dünya insanlığı için de bir diriliş tarihi yazdılar. Gerçekleşmesi mümkün olmaz denilen Kürt ordulaşması, bu zaman içinde gerçekleşti. Sadece bir Kürt ordulaşması değil, bu 18 yıla, başlı başına henüz tarihi tam yazılmamış koca bir devrimi sığdırdı.

Partimizin 18. kuruluş yıldönümünü tamamlandığı ve 19. kuruluş yıldönümüne girdiği 27 Kasım 1996'ı Kürdistan'ında ve Türkiyesi'nde her şey partimiz öncülüğündeki savaşımın şiddetiyle yerinden oynuyor. Askeri, siyasi, sosyal ve ekonomik dengeler hızla değişim sürecini yaşıyor. Bölge devletleri de dahil, herkes bu savaşın yakın etkisi altında.

● *Devamı 2. sayfada*

'CUMHURİYET' DÖKÜLÜYOR

"Devlet büyüktür, devlet vatandaşın yanındadır, kimse bundan kuşku duymasın' deniliyor. Yıkılırken, can çekişirken bile bunu ihmal etmiyor. Oysa bugün en fazla kuşku duyulan, vatandaşın yanında değil, onun düşmanı olan ve can çekişen kendisidir. Buna rağmen, kendini güçlü göstermesi, aldığı büyük yenilgiyi içine sindirememesindendir. Küba'da da Batista diktatörlüğü, ülkeyi bırakıp ABD'ye kaçarken radyolardan yapılan anons aynıdır: 'Hepsinin kökünü kazıyacağız.'"

● Yazısı 4. sayfada

DERSİM
Eyalet Koordinatörü değerlendiriyor
"1997 de bizim olacaktır"

"Türkiye metropollerine yönelik çalışmalarımız devam etmektedir. Bu süreçte Tokat, Refahiye, Giresun, Gümüşhane ve Mesudiye'ye kadar silahlı propaganda birlikleri temelinde bir keşif faaliyeti yürütüldü. Belirttiğimiz alanların tümüne ulaşıldı. Yine Birleşik Kuvvetler adı altında oluşturulan güçler temelinde bazı çalışmalar, denemeler de bu süreçte yapıldı."

● Yazısı 6. sayfada

Serxwebûn'dan...

Büyük Kürdistan savaşımında 1997 final aşaması olacaktır

Baştarafı 1. sayfada

Bugün dünyanın en *"düşük yoğunluklu savaş"*ı değil, en şiddetli ve en açık savaşı Kürdistan'da yürütülüyor. Bu gerçek herkes tarafından kabul edilmektedir. Balkanlar'daki, Kafkaslar'daki Afrika'daki, Latin Amerika'daki ve dünyanın başka yerlerindeki savaşlardan çok farklı ve boyutlu olarak PKK ile TC arasında her gün, her saat savaş yaşanıyor.

Bugün 1996 Türkiyesi'nin eskiden var olan dokunulmaz tabuları kalmamıştır. Türkiye hem bölge ülkeleriyle hem de kendi halkıyla savaşın eşiğine gelmiştir. Devletin temsilini yapan kurumlar kurum olmaktan çıkmış, birer çete odakları haline gelmişlerdir. Pürüzsüz işleyen sömürgeci yasalar raflara kaldırılmış ya da sahipleri tarafından ayaklar altında çiğnenmişlerdir. Mevcut siyasal partiler adeta üfürükle idare ediliyor. Geçerli olan hukuk ve yasalar yoktur. Bunun yerine Alattin Çakıcı'nın yasaları vardır. Politikacılar kuklalıktan öteye palyaçolaştırılmışlardır. Cumhurbaşkanı bir demogog gibi gerçekleri saptırmakla uğraşıyor. Muhalef, adeta muhalefeti önleme muhalefeti. Devlet mafyalaşmış, mafya devletleşmiştir. Türkiye'de kimin kimi yönettiği belli değil. Kısacası Türkiye'de hiçbir şey devlet olma özelliğini taşımıyor. Özellikle son dönem tartışmalarına baktığımızda bu durumu daha açık bir şekilde görmek mümkündür.

TC, merkezi yapılanmasını yitirmeye, dağılıp parçalanma sürecine girmiştir

"Gladio için NATO'nun yeraltı örgütü deniliyor. NATO'nun böyle bir yeraltı örgütü var. Ama bu yeraltı örgütü özellikle Sovyet sisteminin çözülüşünden sonra önemli oranda Avrupa'da çözüldü. Fakat Türkiye'de çözülmedi. Türkiye'de çözülmemesinin nedeni bölgesel nedenlerle bağlantılıdır. Bu dönemde İsrail'in çok önemli bir Türkiye desteğine ihtiyacı vardır. Ve bunu askeri-siyasi bir anlaşmaya kadar götürdü. Türkiye İsrail'den şunu istedi: 'Ben seninle bu anlaşmayı yaparım, ama sen de Amerika vasıtasıyla benim yürüttüğüm en acımasız savaşlardan birini dünya çapında desteklersin" ve ardından *"Şimdi bu, Amerika için, CIA için bir emirdir. Dolayısıyla bu, Türkiye'nin dünyada tek başına en karanlık bir rejimi sürdürmesine rağmen desteklenmesine yol açtı"* demektedir Başkan APO.

Hemen hemen gerçekleşen bütün ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı emperyalizmin kontrgerillayı devreye soktuğunu biliyoruz. Gladio olarak adlandırılan; kontrgerilla, ölüm mangaları, kelle avcıları ve daha birçok ad altında, Güney ile Orta Amerika, Vietnam, Cezayir, Filistin devrimlerinde karşı-devrim örgütleri biçiminde faaliyet gösteren, ABD ve NATO tarafından oluşturulan bu örgüt, emperyalizmin jandarması TC ordusunun bünyesine de 1955'li yıllardan sonra oturtuldu. Görevi, emperyalizmin çıkarlarını, provokasyonlarla, şantajlarla, terörist eylemlerle korumaktır. Emperyalist ve sömürgeci ülkelerin, ekonomik ve siyasal çıkarlarını koruyacak hemen hemen bütün hükümetlerin kilit noktalarını ya açık kimlikle ya da gizli kimlikle ellerinde tutarlar.

Sömürgeci Türk devleti de, yükselen devrimci muhalefete karşı varlığını korumak için, bizzat ABD ve NATO'nun eğitiminden geçmiş genarallerin egemen olduğu bir ülkedir. Özellikle 12 Eylül darbesi ve sonrası uygulamalar kontrgerillanın rejimi bütünüyle kontrole aldığını gösteriyor. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı sürekli savaşan bu kliktir. Burjuvazi savaş rantını bunlara teslim etmiştir. Kendi güvenliğinin karşılığında, uyuşturucu, silah, kaçakçılık vb. bütün çirkin ilişkileri Özel Harp Dairesi'ne ve onun legal örgütü MGK ve MHP'ye vermiştir.

Kontrgerilla 1990'lı yıllarda ulusal kurtuluş mücadelesinin kitlesel akışını bastırmak için aktif olarak sivil insanlara yöneldi. Üçbinin üstünde sivil insanı katletti. Yüzlerce insanı tıpkı Vietnam ve Orta Amerika'da olduğu gibi gözaltına alarak kaybetti. Esasen rejimlerin, yasal olarak yapamadıklarını, başka isimlerle yapma taktiğidir. Faili meçhul, kayıp, mafya hesaplaşması, yeraltı dünyasının hesaplaşması biçiminde yansıttığı (mücadeleyi ezme) taktiğini kontrgerilla çetesi eliyle yapmaktadır. Ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında çaresizleşen TC, 1990'lı yılların başında; Demirel-Çiller-Güreş çetesini iktidarın kilit noktalarına ABD'nin yeni takviyelerle oturtmasıyla, faili meçhul ve kayıp kavramları, komplo ve suikastler, mafyanın devletleşmesi aynı dönemlerde anılmaya başlandı. 12 Eylül öncesi bütün faşist kiralık katilleri, JİTEM'e MİT'e ve Özel Harp Dairesi'ne aktaran TC, Kürdistan ve Avrupa'da askeri ve siyasi komplo ve cinayetleri geliştirerek mücadeleyi tasfiye etmeyi amaçlamıştı.

Demirel-Çiller-Güreş çetesi ve Ağar'ın kustuğu kana ses çıkarılmamasının nedeni, ABD'nin bizzat kontrolünde olmalarıdır. Kürt sorununda özel savaş politikaları dışında ses çıkaran ekipleri birer birer öldürenler de anılan çetedir. Savaşın siyasal ve ekonomik rantını kendi ellerinde toplayan bu çete, terörist faaliyetler de örgütlemektir. Azerbaycan'da darbe girişiminin, Kıbrıs'taki iç çatışmaların arkasında bu isimlerin zikredilmesi boşuna değildir. Yine bu ekip, Parti Genel Başkanımız Abdullah ÖCALAN'a yönelik suikasti de örgütleyen ekiptir. "PKK'yi bitireceğiz" teraneleri ile kitlelerin şoven duygularını kullanan, PKK'yi "terörist, eşkıya, uyuşturucu kaçakcısı" vb. çirkin ithamlarla karalayan bu çete, bugün biraz daha açığa çıkmıştır. Bu çete çok organizeli çalışmaktadır. Örneğin kamuoyunu o kadar sersemleştirmişler ki, herkesin gözü önünde yaptıklarına kimse ses çıkaramıyor. Dahası bunu inkar etmektedirler. Avrupa ülkeleri, eroin kaçakcılığını önlemek için TC emniyetlerinde denetim masaları kuruyor, ama kontra basın arsızca "uyuşturucu tekeli PKK'nin elinde" propagandası yaparak, gerçekleri çarpıtmaktadır.

Bugün gelinen aşamada, devlet, giderek merkezi yapılanmasını yitirmeye, dağılıp parçalanma sürecine girmiştir. Merkezi otorite yetisini; gruplaşarak çeteleşen klikler savaşına bırakmaktadr. "Ordu" tabusu parçalandıkça, "devlet baba" imajı yıkıldıkça, devrim güçlendikçe sömürgeciliğin iç çelişkileri derinleşmektedir. Derinleşen çelişkiler üzerinde hızla çıkar grupları ortaya çıkmakta, çeteleşme ve mafyalaşma örgütlü bir güç haline gelmektedir. Özel savaş yöntemine dayanan ve tamamen onun ürünü olarak ortaya çıkan klikler savaşı, bugün; sadece Kürdistan'da bir yıkım ve imha savaşı olarak gelişmemekte, aynı zamanda kendi aralarında da büyük bir hesaplaşma yaşamaktadırlar. Turgut Özal'dan, Cem Ersever, Bahtiyar Aydın, Eşref Bitlis, Rıdvan Özden vb'lerine uzanan bir dizi "karanlık cinayet" bu mafya çeteleri arasındaki hesaplaşmanın bir sonucudur.

Aynı çeteler binlerce yurtseveri "faili meçhul" infazlarla katletmiş, onlarca yurtsever Kürt işadamını ortadan kaldırmış ve bütün kirli, karanlık özel yöntemleri kullanmışlardır.

Açık ki, bütün bu gelişmeler devrimin yükselişine bağlı olarak ortaya çıkmaktadır. Bu durum sadece Kürdistan devriminde değil, tarihte meydana gelen bütün toplumsal devrimler sürecinde ortaya çıkan ve görülen bir olgudur. Karşıdevrim güçsüzleştikçe kendi içinde kuralsızlaşmakta, kendi yasaklarını bile uygulayamaz duruma gelmektedir. Bu noktada merkezi otorite yerini çeşitli gruplara bırakmaktadır. Bu bir yandan halka dönük, kirli-kanlı bir terörü geliştirirken diğer yandan kendi içinde de büyük bir tükenişi yaşatmaktadır. Bu noktada devlet devlet olmaktan çıkmıştır: "O muhteşem sınıfın çıkarlarının simgesi merkezi devlet" giderek yerini yasaları bir yana iten çeşitli çetelere bırakmaktadır.

Özel savaş artık kendini taşıyamaz bir duruma gelmiştir

Son dönemde açığa çıkan çeteler olayıyla birlikte, özel savaş karargahındaki çürüme ve çözülme hızla deşifre oluyor. Partimiz öncülüğünde Kürdistan'daki savaşa karşı şişirilen özel savaş artık kendini taşıyamaz bir duruma gelmiştir. Devrimcilere, yurtseverlere, demokratlara ve Kürdistan halkına karşı ölüm mangaları, kelle avcıları örgütlendi. Bu ölüm kusan mekanizma, giderek özerkliği, kelle egemenlik alanlarını oluşturdu ve birbirine rakip küçük savaş ağalıklarına dönüştü. Bunların bulaşamadıkları suç, içine giremedikleri bataklık kalmadı. Sonunda özel savaş karargahının bilinen hiyarerşik yapısını da aşarak kendi dükalıklarını, saltanat sürer hale geldiler.

Bu, geleneksel devlet ve ordu örgütlenmesi açısından bir çürüme ve çözülme anlamına geliyor. Ama bir türlü de bu yapıdan vazgeçmek istemiyorlar, onsuz yapamıyorlar. Özel savaş kaçınılmaz olarak bu noktaya gelmek durumundaydı. Kuralsız ve ölçüsüz bir savaş üretse üretse suç örgütler, çürüme ve kirlilik üretirdi. Şimdi olan da budur. Dolayısıyla bu suç çetelerinin gerçek yaratıcısı özel savaş karargahından başkası değildir. Devrimcilere ve halkımıza karşı ölçüsüz ve sınırsız bir ölüm ve vahşet örgütlenmesi yaratacaksınız, bunu her türlü yetkiyle donatacak, denetim ve eleştirinin üstünde tutacaksınız; peki bu, eli silahlı ve katil birlikler kendi suç dükalıklarını geliştirmeyecekler de ne yapacaklardı? Bu suç aygıtı mafyalaşmayacak da ne yapacaktı? Zaten öteden beri özel savaş karargahının mafya ile iç içe geçtiği biliniyordu; bunun haberleri kontra basında bile yaygınca işleniyor. Birbirine rakip ekipler arasındaki savaş, bu güçlü bilgilerin basına sızmasına neden oluyor.

Belli ki açığa çıkan çeteleri özel savaş dışında bir değerlendirmeye tabi tutmak mümkün ve doğru değildir.

Son birkaç ay içinde adına "üniformalı çete", "Söylemez oğulları çetesi", "Kocali çetesi", "Yüksekova çetesi" vb. denilen birçok özel savaş çetesi açığa çıkartıldı. Bunlar, aslında artık gizlenemeyen, sayısız suça bulaşan ve çeteler arası çatışmalarda gün yüzüne çıkarılmak zorunda kalan suç birimleri oluyor.

Açığa çıkan bu çetelerin en önemli özelliği, asker, polis, özel tim, korucu ve itirafçı gibi doğrudan özel savaş karargahının elemanlarından oluşması ve Kürdistan'da en kirli işlere bulaşmasıdır. Özel savaşta doğrudan rol üstlenmişlerdir. Ülkemizdeki "faili meçhul" cinayetler, adam kaçırma ve sahte operasyonların gerçekleştirilmesinde bu çetelerin açık rolü olduğu da inkar edilmiyor.

Peki bu kadar suça bulaşma gücünü ve cesaretini nereden alıyor, kimler tarafından korunuyorlar? Daha doğrusu bu çeteleri özel savaş rejimi dışında bir yerlere oturtmak mümkün mü? Bu çeteleri sıradan birer mafya örgütü olarak değerlendirip geçiştirmek mümkün mü?

Bu özel savaş çetelerinin açığa çıkan suçları, her türlü silah ve uyuşturucu ticareti, fidye, zorla para toplama, haraç, kara para aklama vb. biçimindeki kirli işlerdir. Tam bir şebeke gibi çalıştıkları, açığa çıkarılamayan sayısız bağlantıları olduğu da biliniyor. En son genelkurmay bir açıklama yaparak "üniformalı" teriminin kullanılmasından rahatsız olduklarını belirtti. Bu, "bu kadarı fazla kurcalamayın, yoksa..." tehdidinden başka bir anlama gelmiyor. İlginç ama şaşırtıcı değildir. Genelkurmayın bu açıklamasından sonra medya hizaya girdi, anılan bu konu üzerinde mümkün olduğunca durmamaya çalıştı.

Ortaya çıkan bu özel savaş çeteleri, "münferit olaylar" olarak açıklandı. Bunların devlete ve devlet güçlerine bağlanamayacakları ısrarla belirtildi. Kimileri de bu suç örgütlerini, "devlete bir sızma" olarak tanımlandı. Oysa bu tür açıklamaların gerçeklerle hiçbir ilgisi yoktur. Dahası bu tür açıklamalar, gerçeklerin üzerini örtmeyi hedefleyen ve gerçeklerin açığa çıkmasını istemeyen bir anlayışın ürünleridir.

Nitekim burada hemen şunu vurgulamak gerekiyor. Özel savaş çetecilik anlayışını mahkum etmiyor. Tam tersine çeteciliği daha fazla örgütlemeye çalışan devletin kendisidir. Kimi çetelerin gelinen aşamda bazı eylemlerinin kendi kontrolleri dışına çıkmalarını mahkum ediyor. Bunun dışında yapılan bir şey yok. Özel savaş her şeyin kendi denetiminde olmasını istiyor. Fakat dikkatler saptırılıyor, gerçeklerin üstü küllendirilmeye çalışılıyor.

Daha öncesini bir yana bırakalım, son on yılı aşan bir süredir ülkemizde

Serxwebûn'dan...

kirli bir savaş yürütülüyor. Özel savaş alabildiğine şişirildi. Özel tim, korucular, itirafçılar klasik özel savaşa ek olarak geliştirildi ve sınırsız yetkilerle donatıldı. Bu kontra birimlerinin JİTEM, kontrgerilla gibi özel aygıtın en önemli unsurlarıyla iç içe olduğunu da bilmeyen yok. Yine bütün bu unsurların kendi içlerinde çeteleşerek farklı mafya ekipleriyle çalıştığı da son olaylarda ortaya çıktı. Yani mafya ile özel savaş karargahı unsurlarının iç içeliği bir Söylemezler çetesi ile doğrulandı. Yine çok ilginçtir, açığa çıkarılan bu çetelerin soruşturulmaları derinleştirilmeden hemen kapatılıyor. Soruşturmalar derinleştirildiğinde çeteleşmenin ahtapot kolları gibi bütün özel savaşı sardığı, mafyalaşmanın, bütün özel savaş bünyesini sardığı görülecektir. Bu nedenle korkuyorlar; soruşturmaları ilerletmiyor, kapatıyor, tehdit ve şantajla susturma yoluna gidiyorlar. Başkan APO konuyla ilgili yaptığı bir değerlendirmede şöyle demektedir: *"Demirel, fareli bir fıkra anlatıyor; 'çatıda fareler varmış, çatıyı yıkalım, fareleri öldürelim. Hayır, demiş. Fareleri öldürelim, çatı kalsın altında kalalım.' Bununla Demirel devleti anlatmak istiyor. Evet çatıya yerleşen fareleri nasıl bulacağız ve o çatıdan nasıl söküp atacağız? Şimdi fareler kemirmiş; çatı matı diye bir şey de bırakmamış. Ve bu fareler Türk halkını kemiriyorlar, bunlar hem de vebalı fareler. İri fareler vardır, ısrırlarsa humma gibi hepsini bulaşıcı bir hastalığa tabi tutuyor, öldürüyor. Toplum bunu yeni fark ediyor ve bu farelere karşı bir harekatın başlamasının bazı kıpırtıları var."*

Özel savaş kurtuluş yolunu Başkanı APO'ya yönelik suikastte arıyor

Bir kaza sonucu ortaya çıkan mafyalaşan özel savaş gerçeği, devletin, özel savaş rjiminin çürüme ve iflah olmaz boyutlarını bütün netliği ile bir kez daha ortaya serdi. Daha önce bu tür olaylar "münfreti" diyerek çarçabuk örtbas ederlerdi. Şimdi de öyle davranmaya çalışıyorlar. Ancak açığa çıkan özel savaş, mafya ve her türlü suç ilişkisi o kadar büyük ve iç içe ki bedel ödemeden kapatamıyorlar. Bir-iki sıyrıkla iş kapatmak istiyorlar. Bunun için devleti, özel savaşı ve mafyalaşmayı kendi kişiliğinde birleştiren Mehmet Ağar'ı "feda" etmek zorunda kaldılar. Aslında Mehmet Ağar'ın istifasını her türlü suça ve kirli işe bulaşan özel savaş karargahını aklama, çeteleşen-mafyalaşan devlet ilişkilerini gizleme çabası olarak değerlendirmek gerekiyor.

Bir kez daha görüldü ki, özel savaş sürdükçe, özel savaş karargahı şiştikçe "mafya-devlet-siyaset" ilişkisi çok daha karmaşık boyutlar kazanacaktır. Abdullah Çatlı, Hüseyin Kocadağ ve Sedat Bucak kimdir ve neyin temsilcileridir?

Abdullah Çatlı, devrimcilerin kanını akıtmış, katliamlar gerçekleştirmiş, her türlü kirli işe bulaşmış, yıllardır devlet tarafından korunan bir kontrgerilla şefidir. Abdullah Çatlı devletin hemen hemen bütün gizli ve kirli operasyonlarında yer almış, Papa suikastinde M. Ali Ağca'ya yardım etmiş, yurt dışında darbe girişimlerinde kullanılmış, aynı zamanda eroin, fidye, haraç, cinayet gibi sayısız suça damgasını vurmuş bir kişidir.

Hüseyin Kocadağ, Hakkari ve Diyarbakır'da özel timi kuran ve birçok sokak infazını bizzat yöneten önemli bir özel savaş şefedir. Kocadağ'ın Mehmet Ağar'ın "sol kolu" olduğu basında çarşaf çarşaf yayınlandı.

Bu iki özel savaş şefinin yanında aşiretçi-eşkıya çetelerin başı Sedat Bucak vardı. Bucaklar, aslında aşiret bağlarından çok, çıkar ve eşkıyalık bağlarıyla bir araya gelen bir savaş ağalığı çetesidir. Varlığı eskilere dayanıyor. 1970'li yıllarda her türlü suça bulaşmış olan kişiler Bucakların himayesine girer ve onlara paralı askerlik yaparlardı. Halkımız arasında bu eşkıya çetelerine "tırşıkçı" denilir. Bu çetenin esas işi haraç, her türlü kaçakçılık, fidye ve halk üzerinde zorbalık yapmaktı. Tam bir yerel derebeyi gibi davranan Bucaklar, bir yandan da devletle sıkı ilişkiler içinde olurlardı. Ağaları her zaman bir partiden milletvekili seçilir ve devletle ilişkileri sıcak tutardı. Besledikleri paralı eşkıyalar aracılığıyla halkı sindirir ve saltanatlarını sürdürürlerdi.

Ancak partimizin daha ilk yıllarda bölgede güçlenmesiyle birlikte Bucaklara karşı etkili tavır alındı. Bu devrimci tavır, Bucaklar tarafından ezilen halk yığınlarında sevinçle karşılandı. Bu tarihten sonra Bucaklar devletin gönüllü milisliğini yaptılar. Bunu her şeyden önce kendi çıkarları için yaptılar. 12 Eylül döneminde bir ara devletle ilişkileri biraz bozulur gibi oldu; ancak 1990'ların başında hızla yeniden iyileşti. Bucakların yeniden karşı-devrimci bir çete biçiminde biçimlendirilerek harekete geçirilmesi Mehmet Ağar ve Ünal Erken ikilisi sayesinde oldu. Zaten silahlı olan Bucakları devlet içinde güçlü bir biçimde donattı ve kanatları altına aldı. Bucaklar, artık mafyalaşan özel savaş karargahının yeniden etkili bir çetesi olmuş, yerel bir savaş ağalığı statüsünü yakalamıştı. Binlerce paralı çete besleyen Bucaklar bu kadar parayı nereden getiriyor, bu kadar siyasal nüfuzu nereden alıyor? Açık ki, özel savaştan, mafya ile iç içe geçen özel savaş karargahından! Bucaklar yerel bir savaş ağalığı olarak yöre halkı üzerinde her türlü zorbalığı yapıyor, her türlü kirli işi, haraç, fidye, cinayet ve beyaz zehir tecareti gibi sayısız kirli işi gerçekleştiriyor. Bütün bu kirli ve insanlık dışı uygulamayı da "PKK'ye karşı mücadele" adına meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Çok açık ki, bütün kirli işlerin altında özel savaş çıkıyor, her türlü mafya türü örgütlenme özel savaş aygıtıyla birlikte iç içe bulunuyor.

Başkan APO konuyla ilgili yaptığı bir değerlendirmede, *"Bu (Bucak) beş para etemezin tekiydi. Birkaç PKK'li vurdu diye bu gücü verdiler ona. Bunun gibi birçok devletçik türedi (yalnız Kürdistan'da kırk tane devletçilik vardır). Türkiye'de de bunlar var. Bütün parayı, rantı, hatta Kürdistan'da bilinen ticaret yollarını denetim altına aldılar. Türkiye'de bankalara bilinen birçok rant kollarına bunlar hakimiyetini kurdular. Bu aynı zamanda işadamlarının önemli bir kesiminin zor duruma düşmesi, yine devlet içinde çok önemli bir kesiminin zor duruma düşmesidir ve böyle bir kesiminin de çok palazlanmasıdır"* diyor. Ve ardından, *"Bu çok ciddi bir çelişki. Sınıf mücadelesi tabanda değil, tepede, devlet içinde ortaya çıktı. Şimdiki çelişkinin esası budur. Devlet olduğunu sananlar, işçiden daha beter durumda olduğunu gördüler. Daha düne kadar bir çapulcu olanlar ise devlet oldular"* demektedir.

Besbelli ki, anılan bu üç isim, mafyalaşan devlet, devletleşen mafya gerçeğini çok net bir biçimde anlatıyor. Bu üç isim, kontrgerillanın, çürüyen ve her türlü suç batağına batan cumhuriyet gerçeğini simgeliyor. Bugünkü devleti bu üçlüden daha iyi anlatan başka bir ilişki biçimi olamaz.

Bu üçlüde somutlaşan ilişki, kendi varlık nedenini devrime ve PKK'ye karşı savaş biçiminde açıklıyor. Bu çete elemanları kendilerini ideolojik olarak en vatansever, "devletin vatanı ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne adayan kişiler" olarak tanıtıyor. Yine rejim bunları "kahraman" ilan ediyor. Özel savaş ve özel örgütlenme bunların varlık nedeni oluyor. Bu ilişkide de çok net bir şekilde görüldüğü gibi özel savaş, kire, pisliğe, suça bulaşmadan edemez.

Bir ucuyla açığa çıkan bu kirli ilişkiler, aslında buzdağının küçücük bir bölümüdür. Buzdağının esas bölümleri ise örtbas edilmektedir. Mafyalaşan medya da olayın dalları ve yapraklarıyla uğraşıyor. Esas nedenlerine dokunmuyor. Özel savaş ve özel savaş karargahının bütün yapısı, işleyişi, kurumlaşması ve iktidar ilişkileri sorgulanmadan mafyalaşan devlet ve devletleşen mafya ilişkilerini bütün boyutlarıyla açığa çıkarmak mümkün değildir. Buna da ne "süper savcıların" gücü yeter, ne de kontra rejiminin borazanı durumunda medyanın gücü... "Yargı bağımsızlığı" gibi tedbirlerle de kokuşan rejimi temizlemek, kirini-pasını yıkamak mümkün değildir. Özel savaş sürdükçe kokuşma, yozlaşma, kirlilik azalmayacak, daha da boyutlanacaktır. Çünkü özel savaş karargahının kendisi çeteler, kirlilik, çürüme ve yozlaşma üretiyor. Tanımı gereği özel savaş pis ve kirli savaştır. Yasaları yoktur. Kanun tanımayan bir savaştır. Özel savaş Kısa sürede sonuç almayı hedefler. Bu kısa sürede sonuç almadı mı yozlaşır. Nitekim ortaya çıkan bu son kirli örnekler bunu doğruluyor ve kanıtlıyor.

Başkan APO, *"Acaba bu çeteler kolay kolay bunu terk ederler mi? Nasıl terk ederler, nasıl zayıf düşürülürler? Bunun hukuku, öne sürmekle, süper bir savcı ortaya çıkarmakla halledileceği düşünülemez. Türkiye halkına, onun bütün sorumlu aydınlarına şunu vurgulamak isterim ki; tüm yoksulluğunuz altında bu oluşum vardır. Yani bu çeteler örgütü; devleti de, toplumu da, hatta sermayeyi de yutan bu çeteler birliği varlığını sürdürdükçe hiç kimsenin rahatı olmaz.*

Türk halkında, Türk aydınlarında, solcularında eğer cesaretleri varsa onların da bugünlerde şiddetli adım atmaları gerekiyor. Çünkü savaş şiddetli yaşanıyor. Öyle süpürgelerle bu kir, bu kirlenen zemin temizlenmez" diyor. Evet "Süper savcılara", süpürgelere, silgilere değil, özel savaşı altedecek birleşik devrimci hareketlere ihtiyaç var. Çok iyi bilinmeli ki, bu düzeni ancak Kürt ve Türk halklarının ittifak halindeki devrimleri paklar.

"Daha düne kadar, bizzat düşmanın içinden gelen bir bilgi şunu diyor: "Başarısızlar; devleti de, toplumu da bu hale getirenler kendi kurtuluş yollarını sizin kişiliğinize yönelik suikastte arıyorlar, aman kendine dikkat et! Bu kadar kire bulaşmış, olanların aklanmaması için kendini yaşat!"

Kirli savaşın yürütücüleri kendi toplumunda, hatta kendi devletinin de başına bela getirilerek bu sonuca ulaştı. Büyük insanlık savaşımımız, kendimizi büyük inatla buraya kadar getirişimiz düşman cephesini parçaladı ve kirli savaşçıları kendi içlerinde bile taşınamaz bir yük haline getirdi" demektedir Başkan APO. Evet, özel savaş karargahı bütün kirli işlerinden kurtulmak, bunların üstünü örtmek için Başkan APO'yu ortadan kaldırarak sonuca ulaşmak istiyorlar. Özel savaş karargahının bütün hesabı gelinen aşamada Başkan APO'nun yok edilmesi üzerine kurulmuştur. Çiller'den Baykal'a kadar hepsi bunun beklentisi içindedirler. Bunun gerçekleşmesiyle kendilerine politika yolunun açılacağını hesaplıyorlar. Bu planlarının boşa çıkmasıyla birlikte hiçbirisinin politika yapma imkanı da kalmadı.

1997'ye giriş şimdiden yapıldı

Yeni bir sürece girerken, sömürgeci Türk devleti 1996 yılı boyunca topyekün özel savaş stratejisini uygulayarak, 1996 baharında gerillayı tasfiye etmeyi hedeflemişti. Bilindiği gibi özel savaş karargahı kapsamlı hamlesini Nisan ayında başlatmıştı. Bu, daha çok Botan, Mardin ve benzeri eyaletlerde yoğunlaşan bir operasyonlar süreciydi. Ardından Nisan operasyonlarında özel savaş karargahı fazla başarılı olamayınca, daha kapsamlı bir planla Başkan APO'yu da kapsayacak bir biçimde, uluslararası güçleri de arkasına alarak Mayıs ayında tekrar bir operasyona giriştiler. Operasyon; Dersim'den, Güney Kürdistan'a kadar geniş bir alanı kapsıyordu. Ancak Parti Önderliği'ne yönelik komplo boşa çıkınca, düşman operasyonları da boşa çıktı. Bu sefer Mayıs ayından daha kapsamlı bir operasyonu Haziran'da geliştirdiler. Ülke içinden birçok eyaletten başlayarak Güney Kürdistan'a kadar geniş bir saldırı harekatına giriştiler.

Özel savaş karargahı bütün imkan ve fırsatlarını kirli savaşın hizmetine sunarak, çılgınca ve hiçbir savaş kuralına uymayarak sonuç almak istedi. Bütün bunlardan sonuç almak şurada kalsın, 1996'nın sonlarına doğru geldiğimizde rejimin başarısızlığı açık bir biçimde ortaya çıkmış bulunmaktadır. Bu sadece bizim iddiamız değil, bizzat savaşı yürüten ve destekleyen çevrelerin, yaptıkları açıklamalarda bunu görmek mümkündür.

Özel savaş rejimi bugün Kürdistan'ı bütünüyle kaybetmiştir. Yüzbinlere varan ordu gücüyle gerillaya karşı tutunmamaktadır. Bu korkunç bir psikolojik ve moral çöküntüsüne yol açtığı gibi, altından kalkması çok zor olan ekonomik ve giderek siyasal, sosyal, askeri sorunların ağırlaşmasına yol açmaktadır. TC yürüttüğü bu kirli savaşta ısrar etmesi kendisi için büyük ve ağır sonuçların doğmasına yol açmaktadır. Bundan dolayı her geçen gün kaybeden taraf TC olmaktadır.

Sömürgeci Türk ordusunun tanklar, uçaklar ve diğer savaş araçları eşliğinde yürüttüğü imha operasyonları, Kurtuluş Ordumuz-ARGK gerillalarının karşısaldırılarıyla boşa çıkarılmaktadır. 1996'da da yıl boyunca ***"PKK'nin belini kırdık"*** iddiaları, Kürdistan dağlarında sömürgeci ordunun aldığı ağır darbelerle gülünç duruma düşmektedir. Her gün onlarca, hatta yüzlerce gerillanın öldürüldüğünü açıklayan özel savaş karargahı yetkilileri, gerçekte ise bu açıklamalarla kendi kayıpları gizlemeye çalışmaktadırlar. Yıl boyunca özel savaş karargahının izlediği en önemli taktiklerden biri de kendi kayıplarını gerillanın kayıpları olarak göstermesiydi.

Türk ordusu serbest hareket edemiyor, her an kuşatmaya alınıp imha olma korkusu altında ilerlemeye cesaret edemiyor. Bırakalım ilerlemeyi geri çekilmeyi bile tam yapamamaktadır. Güz Atılımı'yla birlikte TC ordusunun tampon bölge oluşturmak istediği bir alanda gerilla güçleri başarılı operasyonlar gerçekleştirerek düşmana ağır darbeler vurdular. Uludere-Çukurca-Şemdinli hattında başarılı devrimci operasyonlar gerçekleştiren gerillalar düşmanın en çok güvendiği, Türkiye-İsrail savunma işbirliği anlaşmasına dayalı olarak geliştirdiği en modern savunma teknikleriyle korduğu stratejik savunma noktalarını düşürdü. Düşman "savunmanın en son tedbirlerini kullanıyorum. Hiçbir güç bu savunma tedbirlerini aşamaz" iddiasında bulunuyordu. Bundan dolayı da bu savunma noktalarının düşürülmesi savaşımımızda yeni bir durumu ifade etmektedir. Yine Uludere'deki Sinek Tepesi ile Maymun tepesinde bu tarzda konumlandırılan düşman mevzileri düşürüldükten sonra, düşman bu sahadaki bütün güçlerini çekmek zorunda kalmıştır. Ayrıca kurtarılmış alan esprisi ile Çukurca ve Şemdinli hattında devrimci operasyonlar başarılı bir tarzda devam etmektedir. Bu süre içerisinde düşman buralarda 4 karakol, onlarca azılı özel tim çete odaklarının konumlandığı alanları boşaltıp geri çekilmek zorunda kaldı. Bu çerçevede geniş bir alan gerilla denetimine girdi. Bu anlamda Kuzey ile Güney Kürdistan arasındaki alanların düşmandan temizlenmesiyle, bir yandan geniş bir sahada kurtarılmış alan hedefine ulaşılmaya çalışılırken, öte yandan Kuzey-Güney arasındaki düşmanın resmi sınırı da ortadan kaldırılmıştır. Güz hamlesinin, düşmanın çizdiği sınırları fiili olarak ortadan kaldırma ve bu alanda özgür topraklar yaratma gibi tarihsel bir hedefe ulaşmasının önünde bu bölgede kalan engeller olarak şu anda Eriş ve Ertuş ve Gerdi gibi özel savaş karargahının stratejik konumlanmalarına karşı devrimci operasyonlar devam etmektedir.

Yine geçtiğimiz süreçte Kaşuri aşiretinden Aşut (Çığlı) köyünün özel timlerine karşı gerçekleştirilen kapsamlı eylem de, yine Kuzey-Güney arasındaki sınırın kaldırılmasında ileri bir adım olmuştur.

Özel savaş karargahının Güneye doğru gerçekleştirmiş olduğu operasyon, hem kendi güçlerinin geri çekilmesini güvenceye almak, hem de devrimci atılımı yavaşlatmaktan başka bir şey değildir. Ancak burada da, onbeş günlü olarak öngörülen operasyon, daha iki-üç günü dolmadan ve hedeflediği gerilla üslerine ulaşmadan bozguna uğramıştır. Ayrıca bu süreçte gerillanın Amed'de yapmış operasyonlar, gerillanın savaş taktiklerindeki yenilik ve yaratıcılığını ortaya çıkarmış ve düşmana Kulp'ta olduğu gibi büyük darbeler vurmuştur.

Denilebilir ki, Kürdistan'da yaşanan onüç yıllık savaş esas kıvamına bu Güz Atılımı sürecinde ulaştı. Bu, neredeyse daha önceki yılların tümünün toplamına bedel düzeyde bir savaştı. Kısacası askeri ve siyasi olara rejimin politikası iflas etmiştir. Yeni taktikler üretme yeteneği ölmüştür. Sömürgeciliğin özel savaş cephesinde yenilginin bütün ağırlığı yaşanırken, Kürdistan cephesinde kurtuluşun büyük coşkusu yaşanıyor. PKK bütün hazırlıklarını, taktiklerini, politikalarını kurtuluş sürecine göre planlıyor. **Zilan, Rewşen, Bermal** ve **Kendal** yoldaşların zafer eylemleri ve Güz Atılımıyla başlatılan yeni mücadele döneminde, özel savaşın alt edilmesi çok kolay olacaktır.

1996 yılını böyle kapatmaya doğru giderken 1997 TC içte, dışta, kırsalda, metropollerde vd. tüm alanlarda peş peşe vurulacak darbelerle çökertilmesine tanık olacaktır.

Partimizin 19. savaş yılının ciddi bir yoğunlukta gelişeceği ve devrimin daha da yakınlaşacağı bir yıl olacaktır. Partimiz şimdiden 1996'yı kazandı ve 1997'ye giriş yaptı, hazırlıklarımızın kapsamı bütün savaş yıllarına göre hem nicelik, hem de nitelik olarak kat be kat büyüktür. Bundan dolayı 1997 büyük Kürdistan savaşımında bir final aşaması olacaktır. Gerilla hazırlıklıdır, halk hazırlıklıdır. Düşman ise kararsız ve hazırlıksızdır.

Bu temelde halkımızın özgür yaşam umudunu taşıyan partimizin 18. yıldönümünü selamlıyoruz.

“Cumhuriyet” dökülüyor

Kemalizm kendi faşist diktatöryasını “cumhuriyet” adıyla iktidarlaştırmasının 73. yılı da geride kaldı. “Cumhuriyet” adıyla diyoruz; çünkü, bu bir maskeden öte bir şey değil. Bu maskenin altında en kanlı diktatörlük, gelmiş-geçmiş en kirli, en çirkef bir rejim vardır. Öyle ki, faşizmi bile sollamıştır. O derece karmaşık, kozmopolit, kendinden başka herkes düşman bir rejimdir ki, ***“doğarken kanlı, kendini büyütürken kanlı ve şimdi de en kanlı cumhuriyet”*** ünvanına sahiplik etmektedir.

“29 Ekim günü Sivas'ta Bermal ve Kendal yoldaşın gerçekleştirdikleri büyük özgürlük eyleminin yer ve zaman itibariyle, bir o kadar tarihi, güncel önemi vardır. Bu önem, Sivas Kongresi'yle temelleri atılan ve Kürtler'i 'kardeş' edebiyatıyla aldatan Mustafa Kemal cumhuriyetinin Sivas'ta ve bu cumhuriyetin sembolize edildiği 29 Ekim gününde sarsması ve 'cumhuriyet bayramı'nın TC'ye zehir edilmesinden kaynaklanmaktadır.”

Özellikleri tamamen Mustafa Kemal'in şahsında somutlaşan bu cumhuriyete “Atatürk Cumhuriyeti” denilmesi boşuna değildir. Doğrudur, bu cumhuriyet, toplumun, halkın değil, Mustafa Kemal ve onun devletçiliğinin cumhuriyetidir. Günümüzde bile Türk toplumunun, sanki devlet için yaratılmış bir topluluk olduğu, her şeyin kirli devlet çıkarları için kullanıldığı Mustafa Kemal'in hak etmediği halde o kadar yücetildiği, yine onun mirasını en faşist, en işbirlikçi, en şovenist tarzda sürdüren Atatürkçülerin gerçeği göz önüne getirilirse, bu daha iyi anlaşılır. Önderliğin, içki masasında kurulan bu “Atatürk cumhuriyeti” için, **“tek kişi cumhuriyeti”** demesi bu nedenledir. Ve işte bu nedenledir ki, Mustafa Kemal'in düşüncesi, anlayışı, eğilimleri neyse, bu cumhuriyet de odur. Onun komploculuğu, eklektizmi, lümpenizmi, binbir suratlılığı, kendine has faşizmi, vandalılığı, taklitçiliği, caniliği bu cumhuriyette vücut bulmuştur. Çünkü TC, onun eseridir. Bu nedenle TC'ye, Mustafa Kemal imparatorluğu demek daha uygundur.

Bu imparatorluk, vandal cumhuriyetidir!

Kemalizm, vandalist bir cumhuriyet inşaa etmiştir. Tıpkı miladın başlangıç yıllarında tarihi kültür ve sanat yapıtlarını yıkan, bunların değerini bilmeyen, cahil, acımasız, ilkel kavim gibi kemalizm de iyiye, güzel dair ne varsa ona düşman bir kavim ideolojisidir. Zaten kemalizmin tarihsel kökenlerinin uzandığı Türk barbar kavimlerinin vandallardan aşağı kalan yanları yoktur. İşte kemalizm, bu eski barbar kavimlerden yoğunlaşarak devletleşmiştir. Ve şu an vandalizm düşüncesini kendi pratiğinde somutlaştırarak en seçkin örnek olarak anılmak durumundadır.

29 Ekim'de kemalizmin kendini kurumlaştırmasıyla ilan edilen cumhuriyetin kuruluşuyla beraber, bu vandalist cumhuriyet halkları biçmeye, birbirine kırdırtıp saldırtarak kurda-kuşa yem ettirmeye başlamıştır. Gerçekten de bugün o kadar şovenist kudurganlıkla kutlanılmak istenilen bu cumhuriyetin ne Türk, ne Kürt, nede başka bir halka soykırım, talan, işkence, diaspora ve imhadan başka bir şey getirdiği görülmemiştir. Zaten TC, Osmanlı İmparatorluğu'yla kıyaslansa dahi, ondan daha geri, hatta onun çarpıtılarak geriletilmesi anlamına gelir. Yoksa bir ilerleme yaratmamıştır. Bu cumhuriyetin kuruluşuyla birlikte halklar sırasıyla birbirlerine karşı kullanılarak kılıçtan geçirilmişlerdir. Türk halkı da öyle...

Kemalist cumhuriyet, halklara karşı tamamen kurt kanunlarına göre bir yönelim içerisine girmiştir. Özellikle Kürdistan somutunda bu çok acımasızca gerçkleştirilmiştir. Kürtler açısından tarihin tamamen başaşağı gidişi, cumhuriyetin kuruluş tarihe denk gelir. Kürt, her şeyini bu cumhuriyetle kaybeder. Öyle bir baskı sistemi kurulur ki, faşizmden de ötedir.

Bu bir kurt cumhuriyetidir!

Sadece maddi olarak değil, her açıdan avını bitirme peşinde olan bu cumhuriyet, katliamın en kötüsünü yaşam tarzı üzerinde, kültür üzerinde gerçekleştirmiştir Başkan APO'nun Kürt için, **“inkarın ve ihanetin çocukları”** demesi, Kürtlüğün çift yönlü kurt saldırısı karşısında kimliksizliğin ve yabancılaşmanın ürünü olarak şekillenmesi; onurun ve namusun vatan kadar ayaklar altına alınıp çiğnenmesi nedeniyledir.

Başkan APO, 5. Kongre'ye sunduğu Politik Rapor'da, bu kurt saldırısının vahametini şöyle dile getirmektedir: *“Görülüyor ki, eğer tedbiri alınmazsa, yaşanacak olan, sadece tarihte bir katliamla ortadan kaldırılma veya tarihte benzeri olan bir biçimde baskı altına alınma da değil, eşi görülmemiş bir ortadan kaldırılış biçimidir. Zaten halkın büyük şaşkınlığı bu nedenledir. Halk, her gün bu başımıza gelen nedir? Bunu ne yer kabul eder ne gök, ne Allah, ne de başkası. Hiç kimse bunu kabul etmez diyor. Belirtiyoruz ya, vahşi kurt bir defa işin içine girmiştir ve her gün gözlerimizle görüyor ve yaşıyorsunuz. Peki bunu nereye kadar götürür? Her şeyi bitirme düzeyine. Çünkü kurt kanunu vardır. Kurt kanunu, avını bitirinceye kadar sürekli saldırmaktır. Bu durumda yapacağımız tek şey kurdu önlemektir. Bunun dışında ne sizin, ne de halkın başka çaresi yoktur.”*

İşte bu rejim, ana hatlarıyla böyle bir karekter taşımaktadır. Daha çok şey söylenebilir şüphesiz. Ama 73. yıldönümünü geride bırakan cumhuriyetin günümüzdeki konumunu anlamak için, bunları, yeterli olmasa da, vurgulamak gerekirdi. Çünkü günümüzde bu mevcut karekteriyle Kürt halkına karşı olduğu kadar Türk halkı için de büyük bir yaşam tehdidi teşkil etmektedir. Amansız zor sistemini geliştirerek halkları, elinden gelse bir çırpıda mezara gömmeye çalışmaktadır. En ufak muhalefet belirtilerini dahi gördüğü yerde ezmeye yeltenmektedir. Son öğrenci gösterilerinden, YÖK protestosuna karşı, yine memur-işçi eylemlerine polisin nasıl saldırdığı da bilinmektedir. Bunlar korku salmak içindir. Bu nedenle bu kurt cumhuriyeti, aynı zamanda korku cumhuriyeti olarak da anılmak durumundadır.

İflas eden “cumhuriyetin” inadı

Devrimci savaşımımızın olgunlaştırdığı özel savaş cumhuriyeti, gelinen noktada, şimdiye kadar görülmediği tarzda barbar ve vahşi bir saldırı sürecine girmiştir. Devrimci savaş karşısında sürekli bir iflası yaşamanın, yenilgiye uğramanın kendisi açısından kabullenmezliği; onu, kelimenin tam anlamıyla kudurtmuştur. Özel savaşı giderek açık tarzda yürütmenin, hiçbir zaman olmadığı biçimde dünya koşullarının dayattığı normları tümüyle dışlamanın nedeni, girilen süreçte rejimin kendi bitişinin soğuk yüzünü görmesidir. Normal olan hiçbir şey yoktur! Hadsafhada bir talan, sömürü, bir yaşam katliamı, duygu-düşünce katliamı, artık “faili meçhul” değil, herkesin gözü önünde açık infazlar, süslü katliamlar vardır.

Yaptığı bir değerlendirmede Başkan APO bu gerçeği şöyle vurgulamaktadır: *“Özel savaş rejimi en zor dönemine girmiştir. Çok güçlü vurulmazsa bile, öyle eskisi gibi rahat kendini sürdürmesi düşünülemez. Çünkü sürekli zarar verir. Nasıl ki, sürekli zarar eden bir şirket fazla ayakta kalamazsa, sürekli zarara yol açan bu özel savaş şirketi de uzun ömürlü olamaz. Ama çok örgütlüdürler. Katiller örgütü ancak ya içten bir isyan, ya da dıştan vurularak dağıtılabilirler. Büyük suç ortaklığı onları son anına kadar direnme noktasına tutabilir. Böyle ikili bir karakteri var. Hızlı tecrit olma, kabul edilemez duruma girme, ama diğer yandan karşıt gücün bunun sonuna kadar sürdürme inadı, önümüzdeki dönemde de daha açık bir biçimde de görülecektir.”*

TC'nin inadı 73. yıldönümünde de devam etti. Politika üretemediği için kör politikaları uygulamakta ısrar ediyor. Esnemiyor, o zaman kırılacaktır. Politikanın kanunları vardır. Yer yer esnemeyi gerektirir. Ama TC, kör politikada çakılıp kalmıştır. Bu durumu politikanın kanunlarına terstir. Adeta çıkmaz sokaktadır ve geriye bile dönememektedir. İster ulusal, ister uluslararası düzlemde PKK karşsında gerek Kuzey, gerekse Güney Kürdistan'a ilişkin klasik kemalist politikaları iflas etmiştir. Ufak bir reform bile yapamıyor. Çiller, hâlâ aynı nakaratı tekrarlayıp duruyor: “Bir çakıl taşı bile vermeyiz!”

“TC, kör politikada çakılıp kalmıştır. Bu durumu politikanın kanunlarına terstir. Adeta çıkmaz sokaktadır ve geriye bile dönememektedir. İster ulusal, ister uluslararası düzlemde PKK karşısında gerek Kuzey, gerekse Güney Kürdistan'a ilişkin klasik kemalist politikaları iflas etmiştir. Ufak bir reform bile yapamıyor. Çiller, hâlâ aynı nakaratı tekrarlayıp duruyor: 'Bir çakıl taşı bile vermeyiz!”

Bu inadın iki temel sebebi vardır.

Birincisi; TC'nin bir mafya devleti olarak her türlü kirli işlerin içine girmesidir. Yine savaş ağalarını kendi içinde üretmesidir. Çiller, Demirel, Mehmet Ağar, Karadayı, bu suç şebekelerinin başını çekmektedirler. Uyuşturucu, silah, kumar gibi pekçok gayri-meşru mafya piyasasını kendileri yönetmektedirler. Açığa çıkan çeteler ve mafya olayları ve en son devlet-mafya iç içeliğini gözler önüne seren, Bucak, Ağar, Çiller çetesinin deşifrasyonunu sağlayan gelişmeler, bazı burjuva yazarlarını dahi tedirgin etti. Ve cumhuriyetin kontra niteliğini kör gözlerin dahi, görebileceği şekilde açığa serdi. Dolayısıyla, sayısı bilinmeyen ülkücü-mafya çetelerinden oluşan bu kirli cumhuriyet, bir de çete cumhuriyeti, ya da ülkücü mafya cumhuriyeti yakıştırmasını yapmak gerekir. Demirel, Çiller, Karadayı, Türkeş, Çakıcı, Ağar gibilerinin tepesine oturduğu bu cumhuriyet, tam bir katiller ve çirkinlikler koalisyonunun oluşturduğu bir cumhuriyettir. Bunun tepesinde olanlar suçlu oldukları ve mafya çıkarlarıyla özdeşleşen devlet çıkarları gereği inatlarını sürdürmekte ve boş tehditler savurabilmektedirler. Bir Karadayı, ***“üç ay içinde terörü bitiririz, ama demokrasi var...”*** diye sanki çok demokrat, insan haklarına saygılı ve riayet ediyormuş gibi, “katliamları en üst boyutta yaparız” tehdidini savurabilmektedir. Sanki, şimdiye kadar yapılmadık katliam mı kaldı; yakılmadık, bombalanmadık köy mü kaldı; kullanılmadık kimyasal mı kaldı? Hayır, kalmadı. O zaman bu tehditler neyin nesi oluyor? Şüphesiz ki, acizliklerinden, yenilginin acısından öte bir şey değil. Kaldı ki, Kürt halkının hesabını sorması gereken daha pekçok şey var. Bunların hepsinin hesabını sormaya devam ediyor. Türkiye halkı da kendi cephesinden hesabını sorabilmelidir. Gerçi PKK, dayattığı çözümü Türkiyelileştirmiştir. Bunun sonuçları belli ölçüde ortaya çıkmıştır. Yine de, PKK'nin yürüttüğü savaşım şovenizmi Türk halkı kitlelerinde önemli oranda kırmışsa da, Türk halkı hâlâ kendine gelememiştir. Enflasyon yüzde yüzün üzerini aşmış. Her gün zam var. Sözde Refahyol hükümeti işçi ve memurların maaşlarını arttırdı, ama bu da bir hırsızlama ve mafya tarzıdır. Maaş artışlarının ardından ekmekten tekel ürünlerine kadar her şeye zam bombardımanının yapılması, verdiğinin iki katını toplumdan çıkarma biçiminde bir mafya üsülü sömürüdür. Toplumu sömürmenin bir biçimidir bu. Önce sevindir, sonra ağlat! Özel savaşı böyle yürütüyorlar. Toplum gerçekten de sefalet içinde inim inim egemenlerin elinde inletiliyor, açlıktan kırdırılıyor. Korkutularak, işkence, stress, mafya, polis ve devlet gücüyle sindiriliyor. Tekelci polis devleti TC, polisiye-mafya yöntemleriyle halkın iradesini felçediyor.

Bu nedenle, bir kez daha **“Türk! Titre! Ve kendine dön!”** demenin ve Türkiye halkını özel savaşa karşı aktif direniş içine almanın zamanıdır. Zaten mevcut durumda özel savaşın giderek azgınlaşması, en ufak düşünceye bile tahammül etmemesi ve diğer kirli oyunları, Türkiye içindeki muhalefeti de güçlendireceğe benzemektedir. Önemli olan bu muhalefet potansiyelinin aktifleşmesi, bu suçlular koalisyonuna karşı, katiller devletine karşı direnme durumuna getirilmesidir.

TC'nin kör politikada ısrarının bir diğer nedeni tarihseldir. Mustafa Kemal cumhuriyetinin “Türklük” anlayışından kaynaklanmaktadır. Başkan APO, bunu şöyle izah etmektedir: *“Mustafa Kemal'in Türklük dediği de Osmanlı kalıntısı devletin resmi Türklüğüdür. Ve bunun bitmesi, ona dehşet verici geliyor. O açıdan da tıpkı bir yılan gibi adeta vurup öldürmekten, ısırmakta başka bir politika aklına gelmiyor.*

“Günümüzde hâlâ Türk baskı sistemini incelerken çoğunun anlayamadığı budur. Anlamaya çalışsalar da tam anlayamıyorlar. Türk egemenleri neden hiçbir ara çözüme, reformist çözüme bile gelmiyorlar? Aslında buna Amerika da, Avrupa da şaşıyor. Bunun tarihte bir tek örneği bile yoktur. Bunun nedeni, Türk egemenlik sisteminin tarih boyunca olduğu kadar (Türk beyleri, Türk sultanları kemalizme göre çok normal bir siyasi baskıyı, egemenliği esas alırlar ve daha az tehlikelidirler) onun en tehlikeli biçimi olarak kemalizmin de vardığı düzeydir.”

Artık kemalizmin vardığı düzeyin en son haddidir. TC, bu düzeyde deşifre olmuştur. Mafya, çeteler, özel ordu birlikleriyle yürüttüğü kirli savaş açığa çıkmıştır. Kemalist özel savaşın tırmandığı düzeyi, artık düşük yoğunluklu savaş olarak da adlandıramazlar. Apaçık bir savaştır. Gizleyecek bir şeyleri kalmadı. Her şey ortadadır. Çeşitli uluslararası kuruluşların giri-

şimleriyle de, dünyada teşhir ve tecriti hızlanmıştır. Avrupa emperyalizmi bile, bugün TC'nin elinden illalah etmiştir. AB'nin verilecek yardımı kesmesinin nedeni budur. Yine ABD, Doğan Güreş'in deyişiyle, "örtülü ambargo" uyguluyor. Emperyalizm, bütün bunları TC'yi kör politikadan vazgeçirtip nefes vermek ve kendi istemlerini uygulatmak için yapıyor. Ama TC, diretmesinden vazgeçmiyor. İcabında rest çekiyor. "Ser veririm, sır vermem" misali, "politikamda vazgeçmem" diyor. Tabii, bu katı-esnemez yapısını belli cilalarla da tazeleme ihtiyacını duymuyor anlamına gelmez. Ekonomiyi kurtarmak, dış destek almak için, şimdi de "demokratikleşme" adımları atıp, dıştan gelen para ve silahların akışını tekrardan kesintisiz sağlamak istiyor. Tabii bu "demokratikleşme"nin görünümü aşamayacağı belli. Makyajı olacak o kadar! "Demokratikleşme" makyajı! Zaten TC kuruluşundan günümüze dışta, uluslararası dengelere dayanarak; içte, sınırsız baskı ve gerici zor uygulayarak kendini yaşatıyor. İçte, bu baskıyı uygulamayı devam ettiriyor, daha da azgınlaştırarak edecek de. Fakat uluslararası dengeler, dünya konjonktörü, "sivilleşme", "demokratikleşme", "insan halklarına riayet" gibi dayatmalarda bulunuyor. O halde, bir yandan bu görünümü verip, diğer yandan despotizmi ve bastırma hareketini içte ekonomik zor ve siyasal askeri zorbalıkla geliştirmesi, ayakta kalması için şart oluyor. Zaten 73 yıllık cumhuriyet, bugünlere böyle geldi ve böyle de ayakta kalmaya çalışacaktır. Ne kadar ayakta durur o ayrı mesele. Ama her gün bir iflası yaşadığı, tükenişin sınırına dayandığı ortadadır. Bitişi de öyle uzak değildir. Nitekim şimdi, 73 yıl evvelki cumhuriyet yok. 30 yıl, hatta 1 yıl evvelki cumhuriyet yok. 73 yıllık tarihinin en zor sürecini yaşıyor. Bitişin, çadırdayan göbeğinin acısıyla sızlayan, ama yine de inat eden ve inat ettikçe de kafası ezilen bir cumhuriyet gerçeği karşımızda duruyor.

Döküntü cumhuriyeti çöplüğe atılıyor

Cumhuriyet, 74. yılına topallayarak, sağa-sola çarparak girdi. Artık ayakta duramıyor. Her açıdan bu böyledir. Müthiş bir yozlaşma almış başını gitmektedir. Sosyal, siyasal, askeri, ekonomik, psikolojik, vs. olarak varlığını yitirme noktasına dayanmıştır. Atatürk'ün partisi diyebilinen CHP bile iflas etmiştir. ANAP, DYP düşmüştür. DSP'yi bir yandan yedek olarak şişirmeye devam ederlerken; daha dün "şeriatçı", "laiklik düşmanı" diye sistem dışı saydıkları Erbakan'ı, bugün "cumhuriyetin çocuğu" ilan ediyorlar. RP'yi de sistem içinde cumhuriyet partisi olarak ayakta durmak için kullanıyorlar.

Evet. 74. yılında göbeği çatırdayan, beyni zonklayan, hırsızladıklarını kademe kademe yitiren, yükseldiği yerde sönüp çözülen ve alaşşağı edilen cumhuriyet gerçeği var karşımızda. Bir yandan, içinde bulunduğu krizle toplumu kaos içinde boğuntuya getiren, cinnet geçirten, intihara sürükleyen; diğer yandan Zilan, Rewşen, Bermal ve Kendal yoldaşların **zafer ve kurtuluş** eylemleriyle yerinden sarsılan ve iktidarını yitiren bir gerçeklik olarak döküntüyü andırıyor.

Bu bir döküntü cumhuriyetidir şimdi!

Miadını doldurmuş, çöplüğe atılma zamanı gelmiştir.

Kendini bu halde bile çok büyük göstermesine bakıp aldanmamak gerekiyor. İşte, "devlet büyüktür, devlet vatandaşın yanındadır, kimse bundan kuşku duymasın" deniliyor. Yıkılırken, can çekişirken bile bunu ihmal etmiyor. Oysa bugün en fazla kuşku duyulan, vatandaşın yanında değil, onun düşmanı olan ve can çekişen kendisidir. Buna rağmen, kendini güçlü göstermesi, aldığı büyük yenilgiyi içine sindirememesindendir. Küba'da da Batista diktatörlüğü, ülkeyi bırakıp ABD'ye kaçarken radyolardan yapılan anons aynıdır: **"Hepsinin kökünü kazıyacağız."**

Parti Önderliği, *"Ne kadar şenlik geliştirilmek istense de, yapılan cumhuriyetin ölüm-kalım mücadelesidir. Belki bugün, bu yıl, birkaç yıl sonra da gerçekleşmeyebilir, ama bu rejimin kendi toplumu, halk üzerinde ifade edeceği anlam itibariyle bir ölümdür. Can çekişen varlıklardan bahsedilir. İşte böyle bir şeydir"* demektedir.

Artık o çokça güvendikleri şovenizmi bile istedikleri gibi kullanamıyorlar. Bu yıl da şovenizmin dozajını yükselterek, "cumhuriyet bayramı" kutlanmak istendi. "Bayrak kampanyaları açıldı, görkemli gösteriler yapılmaya çalışıldı. Fakat 29 Ekim ve 10 Kasım kutlama ve anmalarında görüldü ki, Rewşenlerin, Bermalların, Kendalların zafer eylemlerinin yarattığı psikolojinin etkisi de olsa, şovenizm hortlatılamadı. Cumhuriyet bayramını kutlayamadılar. Bundan sonra da kutlayamayacaklar. Her gün zehir olup kursaklarında kaldığı gibi, "cumhuriyeti" sembolize eden 29 Ekim, 10 Kasım, 19 Mayıs, 23 Nisan gibi günler, daha fazla zehir olacak. "Cumhuriyet", sembolize edildiği günlerde en büyük darbeyi yiyecek ve yedi.

Yaptığı bir değerlendirmede Başkan APO, *"Vurulan bu darbeler, Atatürkçülüğe, cumhuriyete vurulan en güçlü darbelerdir. Zaten Türkiye'de Atatürkçülüğün işlevi neyse, bu cumhuriyet bayramlarının işlevi de odur. Türkiye'de ulusçuluk, resmi ulusçuluk, Atatürkçülük; aslında kavram kargaşasına ve korkunç bir şovenist histeriye kapılarak gerçeklerin anlaşılmaz kılınmasında çok t ehlikeli bir işlev görmüştür"* demektedir.

"Cumhuriyet"e karşı zafer gerillası

Kemalist diktatörlüğü, günümüzde içine girdiği batağa iten PKK'dir. PKK'nin, onun karşısında aldığı pozisyon ve güçlü vuruşlarıdır. PKK, tamamıyla bu cumhuriyetten ideolojik, politik, askeri, örgütsel, en önemlisi de yaşamsal olarak koptuğu ve sosyalist tarzı çözümlemelerle egemen kılarak pozisyon aldığı için bu sinsi, acımasız, eşi benzeri görülmemiş cumhuriyete karşı yüksek başarı düzeyini yakalayabilmektedir.

Başkan APO, *"emperyalizmin Ortadoğu'ya, Orta Asya'ya, Kafkas'ya ya, hatta Afrika'ya karşı bir Truva atı olarak kullanmak istediği TC gibi bir güce karşı, PKK'nin de Orta Asya'dan tutalım ta Afrika'ya kadar en iyi savaşan bir güç olarak dikilmesi esastır"* demektedir. Bu esas dahilinde PKK'nin özellikle insan öğesini her şeyin odağına oturtması ve kemalist cumhuriyetin alabildiğine maymunlaştırdığı, "hiç"leştirdiği, "yok"laştırdığı insanı kendine getirerek faşizme karşı intikam hırsıyla yönetmesi, PKK'nin, suçlular örgütü olan cumhuriyetten büyük hesap sorucu ve onun tek kudretli yargılayıcısı olmasını ortaya çıkarmıştır. Çöküş sürecindeki döküntü cumhuriyetine gelinen noktada en sonuç alıcı darbeleri, yine insanı en etkili teknik haline getirerek rejimin karşısında dikiyor. İnsanın ideolojik-moral güç ve inançla, atom bombası kadar etkili kılınması, "zafer" eylemleriyle bir kez daha kanıtlanıyor. Bu kahramanlık eylemleri, hep cumhuriyetin göbeğinde gerçekleşiyor, bombalar cumhuriyetin şiş göbeğinde patlıyor. Ve çatırtıyor, çatlatıyor. Bu göbek patlayacak! Bunun da başlangıç adımlarını, cumhuriyetin hak ettiği çöplüğe atılmasının son sürecinin hamlelerini özgür Kürt kadını gerçekleştiriyor.

Sömürgeci rejim, intihar eylemlerinin yarattığı sarsıntıyı ve özellikle psikolojik-moral yıkımı, zafer eylemlerine yönelik karalayıcı tartışmalarla gidermeye çalışıyor. Soruluyor, neden intihar eylemi ve neden kadın?

Faşist cumhuriyetin en çok düşürdüğü, üzerinde oynadığı kesim kadındır. Dolayısıyla kadının intikamı daha büyük olacaktır. 1994 Eylül ayında Başkan APO yaptığı bir değerlendirmede, *"12 Eylül faşizminin yaptıklarına karşı intikam büyük olmalıdır. Rejim bunları kendine nasıl ödettirileceğini iyi biliyor. Kadınlarımızın öfkesini de biliyor"* diyordu. İşte bu öfke, özgür kadın hareketini doğurdu. Zafer eylemlerinde patlayan, işte kadının bu cumhuriyete karşı büyük öfkesidir. Bilhassa, en son 29 Ekim günü Sivas'ta **Bermal (Güler Otaç)** ve **Kendal** yoldaşın gerçekleştirdikleri büyük özgürlük eyleminin yer ve zaman itibariyle, bir o kadar tarihi, güncel önemi vardır. Bu önem, Sivas Kongresi'yle temelleri atılan ve Kürtler'i "kardeş" edebiyatıyla aldatan Mustafa Kemal cumhuriyetinin Sivas'ta ve bu cumhuriyetin sembolize edildiği 29 Ekim gününde sarsması ve "cumhuriyet bayramı"nın TC'ye zehir edilmesinden kaynaklanmaktadır. Bu, aynı zamanda kadın özgürlük çığlığının PKK adıyla infilak ederek cumhuriyetten tarihi hesap sorma anlamındadır.

Yine, Adana'da **Rewşen (Leyla Kaplan)** yoldaşın 25 Ekim'de gerçekleştirdiği eylemin, özellikle cumhuriyetin kendine yabancılaştırıp metropollerde "yaşamı" aramalaya ittiği, topraklarına, vatanına ihanet ettirmeye çalıştığı Kürtlüğe karşı gerçekleşmesi söz konusudur. Nitekim Adana, Kürt göçünün en fazla yaşandığı bir merkezdir. Bu merkezde gerçekleşen yüksek inanç eylemi de, tarihi ve güncel yönleriyle anlam yüklüdür.

Her biri bir güzellik abidesi, bir insanlık tanrıçası olan kahraman kişiliklerin gerçekleştirdiği bu eylemler, barbarlık cumhuriyetini en zayıf, en hassas ve en önemli yerinde ölümcül bir darbe olarak vurmaktadır.

Evet, faşist cumhuriyete karşı ulusal onur ve insani sorumlulukları gereği, bu zafer eylemlerini kahramanca gerçekleştiren özgür Kürt kadınlarının anılarına verilebilecek tek ve en anlamlı yanıt, cumhuriyete karşı her Kürt bireyinin bir canlı bomba kadar etkili olmasıdır. Bu, insani olarak yadsınamayacak bir olaydır. Çünkü bu cumhuriyet, insan olarak yaşama hakkını elimizden almış, bizi vurduğu kadar vurmuş, düşürdüğü kadar düşürmüştür. O halde, biz de bunun hırsıyla dolup taşmalıyız. İnsan olmanın gereği budur.

Bu hırsla kemalizmin kişiliklerdeki intiharını sağlamak, cumhuriyeti döküntü haliyle layık olduğu çöplüğe gömmek demektir.

"Mafya, çeteler, özel ordu birlikleriyle yürüttüğü kirli savaş açığa çıkmıştır. Kemalist özel savaşın tırmandığı düzeyi, artık düşük yoğunluklu savaş olarak da adlandıramazlar. Apaçık bir savaştır. Gizleyecek bir şeyleri kalmadı."

Yaptığı bir değerlendirmede Başkan APO şöyle demektedir: *"Bir kişi eğer vurulmuşsa, ille o da vuracaktır; yaşamın kanunu budur. Yaşamı kirletmemek gerekir. Bir halka bu kadar yapılmışsa, o halk ya ölecektir, ya da karşılığını verecektir. Bu kişi için de geçerlidir. İnsanı bu kadar düşüren bir kirli savaştan kendini kurtarmazsa, en kötü ölümle karşı karşıyadır."*

"İnsanlığa verilebilecek en iyi karşılık, böyle insanlık dışı bir özel savaş rejimine karşı çok iyi mücadele militanı olabilmektir. Duyguda, düşüncede, hal ve hareketlerde, hemen her şeyde böyle bir kişilik olunursa, bunda insanlık kazanır."

Kemalizmi yaşatma çabaları

M. Can Yüce

Dikkat edilirse; son yıllarda, özellike bu yıl içinde ve son günlerde kemalizme özel bir vurgu, kemalizmi ve onun sembollerini yüceltme çabalarında çok çarpıcı bir artış var...

Neden?

10 Kasım anma törenleri, bir tür resmi ideolojinin gövde gösterisi haline getirildi. Özel çaba ve örgütlenmelerle 10 Kasım törenleri onbinlerin dinsel ayınını dönüştürüldü. Yürütülen etkili ve yaygın kampanyalarla kemalizm dışı düşünce ve hareketler mahkum edilmeye çalışıldı. Kemalizme yönelik en sıradan eleştiriler bile kahredici yıpratma ve gözden düşürme kampanyalarına, ideolojik terör çabalarına konu yapıldı. Bir Kayseri Belediye Başkanı'nın bir konuşması üzerinde koparılan fırtına buna somut bir örnektir. Daha önce HADEP Kongresi'nde bayrağın indirilmesi olayının nasıl bir ideolojik terör ve bastırma hareketine malzeme yapıldığını çok iyi hatırlıyoruz. Kısacası özel savaş karargahı en ufak bir eleştiri ve resmi ideoloji dışı bir söz ve davranış abartarak karşı-ideolojik bastırma kampanyalarına dönüştürüyor.

Peki özel savaş karargahı, neden buna gerek duyuyor? Neden resmi ideoloji dışı bir söz ve davranışı bu kadar abartıyor ve karşı bir kampanya için bahane yapıyor? Yasaklar, ağır cezalar, işkence ve hapislerle yetinmiyor. Bir de böyle ideolojik terör kampanyalarıan baş vuruyor. Bu tutum, sadece resmi ideolojinin kendini koruma ve tekçi saltanatını sürdürme amacıyla açıklanabilir mi?

Belli ki özel savaş karargahı, bir şeyler kurtarmak, bir şeylerin saltanatını sürdürmek istiyor. Ancak yaptıkları sıradan bir ideolojik hegamonya çabası olarak değerlendirilemez. Yürütülen dinsel tapınma ayinlerini andıran kampanyaların ideolojik hegamonya boyutları var ve genel anlamda. Bu kapsamda değerlendirilir. Ancak bunun özel ve somut nedenleri var.

Kemalizm, TC'nin siyasal düşünce temeli ve ideolojik harcıdır. Halkımızın inkarına, dinsel muhalefet dahil her türlü muhalefetin bastırılmasına dayanan, "sınıfsız imtiyazsız kitle" masalını içeren, Batı değrlerinin en gerici yanlarını esas alan bir özel burjuva ideolojisidir. Bu ideolojisinin kendisi dışındaki her türlü düşünce ve davranışı yasaklandığını, cezalı yaptırımlarla bastırmaya çalıştığını, son derece baskıcı ve anti-demokratik bir özel saaş ideolojisi olduğunu biliyoruz. Bu ideolojinin salt bir siyasal düşünce olmaktan çıkıp bir siyasal kültür ve davranış kalıbı haline geldiğini, bir özel savaş kurumlaşması olan cumhuriyet rejimine dayandığını genişçe açmasıza gerek yoktur... Çünkü biliniyor.

Somut gerçeklikte resmi ideoloji iflas etmiştir, orasından burasından dökülüyor. Artık her kesim açısından toparlayıcı, kapsayıcı ve birleştirici özelliklerini, şemsiye işlevini yitirmiştir. Halkımız resmi ideolojiden devrimci radikal bir tarzda koptu. Resmi ideoloji dışı İslami gruplar için resmi ideoloji bir şey ifade etmiyor; daha doğrusu onlar için "şaytani" bir anlama sahip. Aleviler artık resmi ideolojiye sığınmıyorlar. "Sınıfsız imtiyazsız kütle" masalı ise çoktandır tarihe karıştı, geçerliliğini yitirdi. Yani resmi ideoloji toplumsal meşruiyetini, kabul edilebilirliğini yitirmiş ve dolayısıyla rejim, büyük bir ideolojik kriz içine girmiştir!

En önemlisi resmi ideoloji iflah olma, kendini yenileme, kendini yeniden üretme olanaklarına ve yeteneklerine sahip değildir. Yeniden bir şemsiye konumuna gelebilme şansını tümden kaybetmiştir. Ama tek egemen kalma, resmi niteliğini ve konumunu koruma ve sürdürme amacından da vazgeçmiyordu. Bu, noktada ne yapıyor?

Yapabilecekleri sınırlıdır. İdeolojik olarak yenilenme ve kendini reforma tabi tutma olanağı ve niyetli olmadığına göre yapabileceği tek şey var: Resmi ideolojiyi dinsel bir tabu gibi kutsallaştırıp tapınma ayinleriyle, ideolojik ve siyasal baskı mekanizmalarıyla yığınların beyinlerini felçleştirmek ve kendilerine soluk aldırmamak! Şimdi yapılan tamıtamına da budur.

Onlar da biliyor. Çıplak baskı ve egemenliğin uzun süre yaşama şansı yoktur. Bir egemenliğin toplum çoğunluğu nezdinde kendini meşrulaştırması, kabul ettirip benimsetmesi gerekiyor ve bu çok önemlidir. Bu, kabul edilebilir bir ideolojinin varlığını şart kılıyor. Ancak resmi ideoloji bu kimliklerini yitirmiştir.

İdeolojik olarak kaybetmelerine rağmen bir dizi siyasal, ideolojik, kurumsal güçleri ve olanakları, baskı mekanizmaları var. İktidar ve olanakları, eğitim kurumları, kitle iletişim ve propaganda aygıtı, bunları hepsi ellerinin altında. Buhnları ustaca ve etkince kullanarak ideolojik saltanatlarını sürdürmek istiyorlar. Bu noktada özellikle bazı sembolleri putlaştırmaları anlaşılırdır ve bunun toplumu ayakta uyutmada etkili olduğunu görüyorlar. Bunun için peş peşe haykeller dikiyorlar, bayrak kapanyalarını geliştiriyorlar. Bütün bu etkiniklerin amacı, iflas eden resmi ideolojiyi, kemalizmi diriltmek ve dinsel bir tabu düzeyinde yığınların bilinç ve bilinçaltlarına yerleştirmektir.

Bu bağlamda değinilmesi gereken bir nokta daha var. Irkçı, şoven ideoloji ile yığınları teslim alma kampanyası tehlikeli boyutlarda sürdürülüyor. Son dönemlerde daha da artırılan ve TV ekranlarıyla milyonlara ulaştırılan cenaze törenleriyle, bir yandan resmi ideoloji canlı tutulmaya, öte yandan kitleler halkımıza karşı açıkça kışkırtılmaya çalışılıyor. Bunun öncülüğünü de özel savaş karargahı ile iç içe olan "sivil" faşistler yapıyor. Bu, önemli bir işaret olarak algılanmalıdır. Özel savaş karargahı ve onun "sivil" uzantıları, belli ki, kitelesel katliamlara, bir tür 6-7 Eylül olaylarını tezgahlamaya hazırlanıyorlar: Halkımızı yaygınca boğazlatmanın siyasal ve psikolojik altyapısına oluşturmaya çalışıyorlar.

Elbette en başta halkımız ve bütün devrimci-demokratik güçler, bu tehlikeli gelişmeleri kavramak ve ona göre tedbirlerini almak durumundadırlar. Her şeyden önce de iflas eden resmi idelojiyi diriltme çabalarını boşa çıkarmaları, her türlü ideolojik terör kampanyalarını cepheden karşılamaları gerekiyor. Sağlam bir duruş için doğru ve sağlam bir ideolojik yaklaşım şarttır! Bu nedenle halk kitlelerini özel savaşın ideolojik bombardımanına karşı uyarmada doğru bir bilinçte donatmak bir zorunluluk olmaktadır!

Dersim Eyalet Koordinatörü değerlendiriyor

"1997 de bizim olacaktır"

Türk ordusu bütün Kürdistan eyaletlerinde olduğu gibi yıl boyunca Dersim Eyaleti'nde de operasyon üstüne operasyon düzenledi. Eyaletimizde operasyonlar mevcut durumuyla hâlâ devam etmektedir. Bu operasyonlar Koçgiri Eyaleti'nden Kemah'a, Kemah'tan Ovacık'a kadar geniş bir alanı kapsamaktadır.

Düşman eyaleti geçmişten beri stratejik bir alan biçiminde değerlendirip, bundan dolayı bütün plan ve yönelimleri ile imhayı hedeflemektedir. Eyaletin hem Türkiye metropolleriyle hem de Kürdistan'ın birçok bölgesiyle sınır, yani bir nevi tampon bölge olması bilindiğinden dolayı, düzenlenen bütün operasyonlar kapsamlı olup gerilla güçlerimizin imhasını hedefleyen askeri harekatlar olmuştur.

Özellikle bahar ve **Güz Atılım** süreciyle birlikte eyaletimizin batı karargahı; Ovacık, Pertek, Çemişgezek gibi alanlarda düşmanla yoğun bir savaşım süreci yaşandı. Düşman buralarda önemli kayıplar alarak her defasında geri çekilmek zorunda kaldı. Bununla birlikte, yine Türk ordusunun Erzincan ve Kemah taraflarına da kapsamlı yönelimleri oldu.

Basın-yayında düşman gerillaların kapsamlı darbeler aldığı, büyük kayıplar olduğu propagandası büyük bir yalandan ibarettir. Düşman bu konuda yoğun bir psikolojik ve yalan savaşı yürütüyor. Düşman bütünüyle yıpratmayı hedefliyor. Bırakalım gerillaların büyük darbeler almasını düşman bu süreçte denilebilir ki, sadece eyaletimizde değil, bütün Kürdistan'da tarihinin en önemli kayıplarını almıştır. Nitekim düzenledikleri operasyonlar ise göstermelik operasyonlar olup sırf operasyon düzenlemek için operasyon yapıyorlar. Yine bu operasyonların kapsamı daha çok taciz olup, gerillayı işlemez kılmak ve güçten düşürmektir. Ağ atma biçiminde bir taktik izlemeye çalıştılar. Hatta mevcut durumda 28 gündür devam etmekte olan göstermelik bir operasyon da söz konusu.

Düşmanın büyük güçlerle gerilla güçlerimize karşı giriştiği bu operasyonlardan herhangi ciddi bir sonuç alamadılar. Bütün operasyonları başından itibaren kırık, anında boşa çıkarılan operasyonlardı. Mevcut durumda 70 bin civarında askerle operasyonlara çıkmaktadırlar.

Düşman askeri olarak eyalette karakol sistemi biçiminde örgütlenmektedir. Fakat bu karakollar sembolik olmaktan başka herhangi bir şey ifade etmemektedir.

Hepsi adeta gerilla için hedef durumunda konumlandırılmış. Düşmanı her yönüyle zorlamaktayız. Siyasi inisiyatif bizde olduğu gibi, askeri olarak da düşmanı oldukça zorluyoruz. Düşman savunmada olup, kendisini koruyamamaktadır. Buna karşılık gerilla saldırıdadır. Kısacası eyalette yoğun bir savaş süreci gelişti.

Operasyonların devam ettiği süreç boyunca düşman karargahının belirttiği gibi çok fazla sayıda kayıplarımız olmadı. Denilebilir ki, son yılların en az kaybını yaşadığımız bir süreçti. Şu bir gerçek: Düşmanın tek taraflı saldırıları ve operasyonlarıyla biz fazla bir kayıp vermedik. Fakat gerillayı doğru yürütemeyen, gerilla taktiğini tam olarak esas almayan, Parti Önderliğimizin talimatlarının gereklerini pratikte uygulayamadığımızdan dolayı bazı kayıplarımız oldu. Ancak bu operasyonların yoğunluğu, genişliği ve uzun bir süreyi kapsamış olması göz önünde bulundurulursa kayıplarımızın toplamı 40 dolayındadır. Belirttiğimiz bu kayıplar ise daha çok Koçgiri Eyaleti'nde oldu. Kısacası kayıplarımızın olmasında düşmanın zerre kadar başarısı yoktur.

Ayrıca bir kısım yerlerde köylüleri kurşuna dizerek bunları gerilla diye gösterdi. Birçok yerde ise temeli olmayan şeyleri haber diye verdi.

Dersim Eyaleti'nin Türkiye metropollerine açılmada bir tampon bölge durumunda olduğunu biliniyor. Partimizin yıllardan beri eyalete bu yönlü yüklediği böylesi bir görev de söz konusudur. Bundan dolayı yıl boyunca mücadeleyi Türkiye'ye kaydırmaya yönünde çalışmalarımız oldu. Denilebilir ki, bu çalışmalarımız geçmiş tüm yıllara göre daha olumluydu. Önümüzdeki yeni dönemin en temel çalışma sahalarından, ya da görevlerinden biri de Türkiye sahasını önemli bir mücadele sahası haline getirmektir.

Karşımızdaki düşman Kürdistan'da yine eyaletimizde alabildiğine savaşı geliştirmektedir. Ormanların yakılmasından tutalım köylerin boşaltılması, yine gıda ambargosuna kadar her türlü özel savaş taktiğini uygulamaktadır. Bundan dolayı biz de savaşı Türkiyelileştireceğiz. "Yanan Kürdistan yanan Türkiye olacaktır" perspektifiyle bu çalışmaya yükleneceğiz.

Türkiye metropollerini salt siyasi bir saha olarak değil, aynı zamanda askeri bir saha olarak da değerlendirme çalışmalarını pratikte yürütüyoruz.

Bu süreçte çeşitli Türkiyeli devrimci partilerle ve yine Türkiyeli arkadaşlarla Türkiye metropollerine yönelik çalışmalarımız devam etmektedir. Bu süreçte Tokat, Refahiye, Giresun, Gümüşhane ve Mesudiye'ye kadar silahlı propaganda birlikleri temelinde bir keşif faaliyeti yürütüldü. Belirttiğimiz alanların tümüne ulaşıldı. Yine **Birleşik Kuvvetler** adı altında oluşturulan güçler temelinde bazı çalışmalar, denemeler de bu süreçte yapıldı. Metropollere yönelik asıl çalışmamız bundan sonra, yani 1997'de olacaktır. Önümüzdeki süreçte bu çalışma sahası her yönüyle bir savaş sahası haline getirilecektir. Savaşı Türkiyelileştirmekte iddialıyız. Bu konuda çalışmalarımız devam ediyor. 1997'de buralar kesinlikle güçlü bir savaşıma sahne olacaktır.

Yine Dersim Eyaleti'nde düşmanın ajanlaştırma ve koruculuk faaliyetleri, Kürdistan'ın diğer eyaletlerine göre gelişkin değildir. Bunun nedeni örgütsüz bir temelde de olsa hem Dersim'in, hem de Koçgiri Eyaleti'nin tarihten gelen isyancı ve direnişçi rolünden kaynaklanmaktadır. Fakat, buna rağmen düşman özellikle Erzurum, Erzincan, Çemişgezek, Pertek ve Koçgiri alanlarında bulunan Türk köylerine koruculuğu dayatmaktadır. Buralarda sivil savunma birlikleri biçiminde örgütlenmeler söz konusudur. Bu kesimler üzerinde düşmanın büyük ve kirli oyunları vardır. Yine Alevi-Sunni çelişkisi yaratılarak halklar birbirine kırdırtılmak isteniliyor.

Partimizin 18. yıla giriş vesilesiyle koruculara bir kez daha çağrı yapmak istiyoruz. Her şeyden önce savaşımız bir Kürt-Türk savaşı değildir. Bütünüyle sömürgeci TC gerçeği ile savaşmaktayız. Bu savaşta özellikle Türk halkının kullanılması kesinlikle halkları birbirine kırdırtmaktır. Çağrımız Dersim Eyaleti'ndeki bütün korucuların hemen silahlarını bırakmalarıdır. Silahlar bırakıldığında kesinlikle bu kesimlere herhangi bir yönelimimiz olmayacaktır.

Partimiz 18. yıldönümüne doğru gidilirken gerilla güçleri her zamankinden daha fazla savaş sürecine hakim olma pozisyonunu yakalamış bulunuyorlar. Özellikle savaş taktikleri üzerinde yoğunlaşmakla birlikte esas olarak Parti Önderliğimizin temel talimatları ve çözümlemeleri temelinde gerillanın bir yenilenme süreci yaşadığını belirtmek gerekiyor. Bütün Kürdistan'da olduğu gibi eyaletimizde de var olan statüko önemli oranda kırılmıştır. Dersim Eyaleti'nde gerilla güçleri olarak geçmiş yıllardaki yetmezliklerden, geriliklerden arınma biçiminde 19. yıla gireceğiz. Bunu ancak, yenilenme ve ordulaşma biçiminde algılayabiliriz. Yani daha fazla parti içinde derinleşme, parti gerçekliğinde yoğunlaşma, parti militanı özelliklerine ulaşma, onun önderlik tarzına yaklaşma, bununla beraber ordu esaslarında derinleşme biçiminde anlamaktayız. Her zamankinden daha fazla böyle bir yoğunluğu yaşadığımız açıktır. Mevcut durumda gerilla yoğunlaşmış savaş düzeyini yakalamıştır.

1997'ye her açıdan daha köklü girme hazırlıklarımız devam etmektedir. Araziye, üsse dayalı, adım adım kurtarılmış alanları sağlamlaştıran, genişleten bir savaş taktiği olmaktadır. Aynı zamanda bu yeni modelin Kürdistan'ın belli başlı alanlarında yaşam bulması ile birlikte mücadelemizde yeni bir süreci, yeni bir taktik aşamayı beraberinde getireceğini de belirtmek gerekiyor. Bu açıdan da gerilla partimizin 18. yılı böylesine stratejik bir taktiği gerçekleştirerek selamlayacaktır. Mevcut durumdaki bütün çabalar, çalışmalar ve hazırlıklar bu temelde gelişmektedir.

19 Kasım 1996

Ekim ayı savaş bilançosu

Halk Kurtuluş Ordumuz ARGK Ana Karargah Komutanlığı Ekim ayı savaş bilançosuna ilişkin yaptığı açıklamada; Ekim ayında Türk ordusunun **443** kayıp verdiğini açıkladı. **97** yaralı ile birlikte bu süre içinde düşman güçleri ordusunun kayıbı ise **540**'ı buluyor. Ekim ayı gerilla eylemlerinde öldürülen korucu sayısı **48**, yaralı sayısı ise **26**. Bu süre içinde kendi kaybının **108** olduğunu açıklayan ARGK, gerilla saflarına katılım sayısının toplam **178** olarak açıkladı.

ARGK'nin yaptığı açıklamada, gerilla güçlerimizin Türk ordusuna karşı geçtiğimiz ay baskın, pusu, sızma şeklinde **112** eylem gerçekleştirdikleri bildiriliyor. Gerilla güçlerimiz bu süre içinde **26** suikast, **78** taciz, **9** sabotaj ve **32** de mayınlama eylemi yaptılar. Ekim ayı içinde **11** değişik yerde yol kontrolü yapan gerillalar, düşman güçleri ile **32** kez çatışmaya girdi. ARGK güçlerimizin bu eylemliliklerine karşı düşman ordusu **53** kara, **24** de hava saldırısı ile cevap vermeye çalıştı. Gerilla kaynakları bu operasyonların sonuçsuz kaldığını belirtti. Yapılan açıklamada devamla şunlar belirtildi: *"Geçtiğimiz ayın son günü Güney Kürdistan'ın Gare alanını bombalayan Türk uçakları **3** çocuğu katletti. Yine aralarında çocukların da bulunduğu **11** köylüyü de yaraladılar. Türk uçaklarının havan saldırıları son birkaç gündür özellikle Zağros Eyaleti'nin Şemdinli ve Güney ile Avaşin bölgelerine yöneldi. Bu bölgelere geceleyin de helikopter saldırıları düzenleniyor."*

ARGK gerilla kaynakları havan saldırılarının sivil halkın dışında güçlerimize bir zarar vermediğini kaydettiler. ARGK Ana Karargah Komutanlığı'nın açıklamasında gerillaların Ekim ayı içindeki eylemleri sırasında Türk ordusuna ait çok sayıda malzemeye de el koyduğu belirtildi. Bu malzemeler arasında, uçaksavar silahları, **3** adet top, **6** adet MG-3 makineli tüfeği, **29** adet G-3, **28** adet kalaşnikof silahı, **1** adet BKC, **4** adet karnas silahı bulunuyor.

Açıklamada dikkat çeken bir başka gelişme de, Ekim ayındaki bayan gerillaların gerçekleştirdiği eylemler oldu. ARGK Ana Karargah Komutanlığı bu konuda gerilla güçlerimizin genel eylemlerinin yanısıra Sivas ve Adana'da düzenlenen bombalı saldırıların Türk devletini şok ettiğine dikkat çekti. **Leyla Kaplan** ve **Güler Otaş** adlı ARGK gerillalarının kahramanlıklarının bütün dünyayı sarstığı belirten açıklamada, bu eylemlerin ardından Türk Genelkurmay Başkanı'nın *"İstersek 3 ayda bitiririz"* şeklindeki eski tehditlerine başvurduğu hatırlatıldı.

*"Daha önce Zeynep Kınacı'da olduğu gibi bu **2** bayan gerillamız eylemleriyle, PKK Genel Başkanımız Abdullah Öcalan ve Kürdistan halkı başta olmak üzere davalarına bağlılıklarını bir kez daha kanıtladılar"* denilen ARGK Komutanlığı açıklamada şöyle dedi: *"Bundan sonra şehirlere yönelik kapsamlı gerilla eylemlikleri sürdürülecektir."*

Geçtiğimiz ayki gelişmelerin dikkat çekici bir yönü ise çatışmaların özellikle Botan ve Zağros eyaletlerinde niteliksel olarak da yoğunlaşması oldu. Bu iki eyalette gerillaların düzenlediği kapsamlı eylemlerde büyük kayıplar veren düşman ordusunun başta Şemdinli'nin Güney kesimi ve Uludere-Çukurca hattı olmak üzere birçok alanda hareket edemez hale geldiğini vurgulayan ARGK Ana Karargah Komutanlığı açıklamasında, son bir haftadır Şemdinli'nin Güney'indeki Gerdi alanında gerilla güçlerimizin araziye çıkmaya çalışan Türk birliklerine ağır darbeler vurduğu vurgulandı. Türk ordusunun bu darbeler üzerine sınır üzerinde bulunan Güney Kürdistan'daki köylere yönelik baskılarını arttırdığı haber veriliyor.

Açıklamada askeri alanda tam bir çıkmazı yaşayan Türk devletinin başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerin desteği ile ayakta durmaya çalıştığı vurgulandı. Bunun son örneği olarak ABD'nin dayatması ile Güney Kürdistanlı güçlerin Ankara'da bir araya getirilmesi gösterildi. Ankara'da yapılan görüşmede anlaşma sağladığı iddiasının ardından 24 saat bile geçmeden taraflardan birinin bunu yalanladığına dikkat çekilen açıklamada, Türk devletinin ABD destekli bu tür girişimlerle Güney Kürdistan üzerinde hakimiyet kuramayacağı bildirildi.

ARGK Ana Karargah Komutanlığı açıklamasında Kuzey Kürdistan'da olduğu gibi Güney Kürdistan'da da Kürdistan halkının kendi kaderini tayin edecek güçte olduğu önümüzdeki süreçte, meşru temsilcileri aracılığıyla bunu gerçekleştirileceği vurgulandı.

Başkan APO değerlendiriyor...

"Leyla yoldaşın eylemi yüceliğe davettir"

"Kutsal değerlerdir! Bağlı olmayı bilmek gerekir. Leyla gibi yüzlerce kahramanlık değerlerimiz vardır. Ben bile kendimi onları anlamanın bir pratikçisi, hizmetçisi olarak değerlendiriyorum. Kendime yakıştırdığım görev bu. Onların eyleminin büyüklüğü karşısında ben bile zorlanıyorum. Ve tanrısal yolda olanlar, büyük ilkelere göre, çarpıcı bir olayla karşılık verenler ancak böyle olabilir."

Yaşam alaya alınmaz!

Komikleştirilemez, gülünç duruma sokulamaz. Trajediye, korkunç bir işkenceli duruma da sokulamaz. Bu son kahraman kızın eylemini dile getirmek istiyorum.

Leyla Kaplan!

Neden eylemiyle bana trajik gibi geldi? Anlaşıldığı kadarıyla daha yeni yetişmiş. Zaten 17 yaşında ve düzenin çok ağır etkileri altında bir tutam yaşam arıyor.

Bir ilişki arıyor!

PKK'yi arıyor!

Dersim'e kadar gidiyor ve yüreğine göre bir özgürlük arıyor, ama yanılıyor. Belki de zorlanıyor, geri dönüyor. Belki de bocalama geçiriyor. Fakat genel PKK etkisiyle bile olsa eylemi inisiyatifiyle gerçekleştiriyor. Düşman gücü, içişleri bakanı, şu-bu yetkilisi mutlak, "cesaret hapı içmiştir. Bu tarz bir eylem düzenlenemez" diyor. Bunların mantığına göre kesin böyle olmak durumunda. Ve inanılmaz buluyor böyle bir eylemin bu biçiminde gerçekleşmesini. Aslında biz yorumunu doğru yapabiliyoruz.

PKK'nin müthiş bir cesaretlendirici yönü var. Leyla bunu esas aldı ve amaca kesin bağlılığı var. Fakat bunlara her koşulda dayanan bir militanlığa dönüştürmeye sıra gelince zorlanıyor. Şimdi zorlananların bir kısmı işte sizler gibi oynuyor. Sözde PKK içindedir, ama varlığı yokluk gibidir, faydası zararına göre çok azdır.

Ne kadar düzen etkisi altında kalırsa kalsın o kahraman kız, son bir gücünü toparlayarak ve inancına ihanet etmeyerek (çünkü bazı tereddütler geçiriyor, bunları da yenerek), bu kahramanlık eylemini gerçekleştiriyor. Yorumu daha da geliştirebiliriz. Çaresiz de olsa, bu kahraman eylem tanrısallaşma yolundaki bir eylemdir. Çok yönlü esasları, gözlerimizin, yüreğimizin içine sokuyor. Ne kadar zayıf da olunsa amaçtan korkmayacaksın! Ne kadar tereddütlü olunsa bile gerektiğinde en kahramanca adımı atacaksın! Bu eylemler, bu kişilikler çok görkemlidir ve en zayıf bir kişilikte gerçekleşebiliyorsa bu çok daha önemli.

Önderlik tarzına bağlılık!

Nitekim **Zeynep Kınacılar** olayında dile gelmişti, kendi kendisine mükemmel anlatımını vermişti. Burada da çarpıcı, hiç de sizler kadar eğitim görmüş değil. Deney-tecrübeden de geçmiş değil, ama hassasiyeti olduğu için, düşmanı düşman bildiği için, yüreğini de yürek bildiği için, bu ikiyüzlülüğü yapmıyor. Tereddüt geçiriyor. Hatta "dönsem mi?" diye içinden geçirdiği sanırsam doğrudur. Bir mektupta bu sözleri söylüyor, "Yapamam" diyor. Ama değerlere sıradan bir bağlılığı bile onu dürüst olmaya zorladığında ise o kahramanca eylemi gerçekleştirmeye götürüyor. Bu çok iyi bir PKK gerçeğidir. Çok sıradan birisi de bu gerçeklikle bağlantısı halinde, neler yapabileceğini gösteriyor.

Saygılı olmalıyız!

Mutlaka bu saygıyı kendi yüreğinizde göstermeniz lazım. Elbette ki, bu lafla olmaz. Gerektiğinde o kahraman adımın sahibi olabilecek kadar dürüstlüğü takınırsanız, ki bu saygıdır. Yoksa "zayıflıklarım var, zorluklarım var" deyip, böyle utanmazca yaşamaya çalışırsanız, bu bir ihanettir, en aşağılık bir durumdur. Çünkü bu yoldaşımız hepinizden daha zayıftı, hepinizden daha fazla zorlukları vardı. Ama bu ikiyüzlülüğe yaşama fırsatı vermedi. Kendinde yaşatmak da istemedi.

Kutsal değerlerdir!

Bağlı olmayı bilmek gerekir. Leyla gibi yüzlerce kahramanlık değerlerimiz vardır. Ben bile kendimi onları anlamanın bir pratikçisi, hizmetçisi olarak değerlendiriyorum. Kendime yakıştırdığım görev bu. Onların eyleminin büyüklüğü karşısında ben bile zorlanıyorum.

Ve tanrısal yolda olanlar, büyük ilkelere göre, çarpıcı bir olayla karşılık verenler ancak böyle olabilir. Tabii benim durumum daha farklı, ben onları kalıcılaştırmak, süreklileştirmek, büyütmek ve zafere götürmek durumundayım. Hizmetçilik ancak böyle anlam bulabilir, bunun dışında da mümkün değil.

Yürekleriniz hassas değil!

Kendinizi kesin gözden geçirmelisiniz. Bu, sıradan bir sempatizan düzeyinde olanın gerçekleştirdikleri ile sizin gibi komutanlar, militanlar ne yapmalı?

Erkek olduğunuzu iddia ediyorsunuz.

Erkeklikten dem vuruyorsunuz.

17 yaşındaki, çok zayıf, metropol koşullarında zor bela büyümüş, gırtlağına kadar metropolün pislikleri ruhuna, bilincine sızdırılmak istenmiş biri böyle yapmak isterse peki sizler nasıl yapmazsınız? Bu soruyu yakıcı bir biçimde kendinize soracaksınız. Kaçış mümkün mü? Kaçarsanız kendinizi kime yutturabilirsiniz ki! Benim yapabileceğim en önemli iş, bu duyarlılığı temsil etmektir. Neden sizlere boyuneğeyim ki? Sen ne yapıyorsun diye sorabilirsiniz. İşte yaptıklarım ortada. Bunların bazı amaçları vardı. Yoldaşlar için bir şey yaptılar. Benim de bir anlam yükleyeceğim, sürdüreceğim, çıkaracağım sonuçlar vardır.

Böyle yaşanılmaz! Bu lafazanlıkla, bu duyarsızlıklarla yaşamak mümkün değil. Bütün bu kahramanlık olaylarını biraz yüreğinize sığdırın ve birleştirin. Dönüşememek, gelişmemek diye bir kelimeden bahsedemezsiniz.

Böyle kahramanlık olayını yapanlar PKK'de birer abide gibi ortadayken veya yüzlerceyken-binlerceyken, hâlâ sıradan bir görevi bile başarıyla üstlenmemek ne demek! Yanlışlıklar diz boyu. Hangi bağlılıklar dille ifade edilebilir. Demek ki, yük kaldırmalar öyle sıradan geçiştirilemez. PKK içindeki duyarlılıklar öyle sıradan gösterilemez.

Sıradan yaşanılamaz!

Önderlik eşittir, sıradan yaşamamak.

İşte büyük kahramanlık eylemi, bir önderliksel tarzın göstergesidir. PKK'de böyle olur! Büyük yaşama alışkanlığına ulaşacaksınız.

Doğru düşünün, büyük düşünün!

Büyük başla, büyük konuş, büyük emredin, büyük sonuçlandırın. Sizler böyle misiniz? Yanlışlıklar mertek gibi göze giriyor. "Uzlaştık!" deniliyor. Her şey kural dışı. Fazla üzerine gitmek istemedik! Tehlike kapıda "oralı" olmadık. Mutlak yerine getirilmesi gereken günlük görevler var, "umursamadık" diyorsunuz. İşte bütün bunları bırakacak ve büyük bir azimle, moralle başlamak gerekiyor.

Önderlik gerçeğine böyle katılım olabilir mi? Vicdanınız bunu kabul ediyor mu?

Evet, münafıklar ayıklanacaktır. Diğer bir deyişle; oportünistler, ilkesizler, çirkin pratik sahipleri ayrıştırılacaktır. Ve böyle yaşayacaklarını sanıyorlarsa aldanıyorlar. Biz bu çerçevede ayrım yapmadan, "nereden geliyor, hangi aileden, hangi cinsten, hangi milliyetten" bu ayrımlara hiç başvurmadan genel ölçülerimizi veriyoruz. Sonuna kadar anlaşılır kılarak, sözle başlatıyoruz, sözü kesinleştiriyoruz.

Tekrar söyleyeyim, PKK babamın ocağını geliştirenlerin değil, emekçilerin, yaşamaya hakkı olanların ocağıdır. PKK'ye böyle katılacaksınız. Bundan çekilecek hiçbir yerin, hiçbir izahı, tarzı olamaz. Bir halkın en insani hakkı olanı temsil ediyoruz. Bu çok net. Neden katılımda tereddüt geçireceksiniz ki? Yarım yamalak, kör-topal, oldukça yenilgili tarzları artık aşın. Aslında sizin temel hatanız; bu konulardaki iddia yetersizliği kadar, tarzın tutarsızlığından ileri gelmektedir. Çoğunlukla da düzen tarzları, düzenin kişiliklerinizde yarattığı geriye çekme, bu sonucu doğuruyor. İhtilalcilik bunu anında kesmektir. Yoksa hep böyle geriye çekilirsiniz. Geriye bu kadar çekilen de ilerleyemez. Artık anlamak zor değil!

Halkın çocuklarısınız, halk adına bazı değerlere kesin sahip çıkmaya açıksınız. Niyet itibariyle böylesiniz. Ama düzenin beyninize, yüreğinize verdiği çözücü ve iddiasız geri çekiştirici, tereddüte, muğlaklığa düşürücü, zehir mi desem, afyon mu, o muğlaklaştırma nedenleri sizleri bu duruma sokmuştur ve bu da bütün başarı imkanlarının ortadan kalkmasıdır.

Hayretler içindeyim!

Bir günümü bile inceleseydiniz, çoğunuz destanlar yazardınız. Düzenden, baba ocağından kalma hikayeleri, gelenekleri dinleye dinleye, kendinizi de, bizi de zor duruma soktunuz.

Bütün bunlara rağmen, "ille gelin benimle yürüyün" diye, rica etmiyorum. Dayanmayan rahatlıkla geri çekilebilir. Benim isyan ettiğim, bir yandan "karasevdalıyız, bağlıyız" deyip, bir defa da değil, ihaneti sürekli bir tarz diye bize dayatmanızdır.

Yüceliğe davet ediyorum!

Tarz bende yakıcıdır. Buna geleceksiniz. Evet, sizleri yüceltmek istiyoruz. Sizleri bu işin büyüyen bir savaşçısı, militanı, komutanı kılmak istiyoruz. Başka türlü 17 yaşındaki Leyla gibi de olamazsınız. O bir trajik kahraman. Sizler ise rezil, bir komik olup çıkarsınız. Çünkü bu işler ciddi. Leyla yoldaş rezil olmamak için bunu yaptı. Çok komik olacağına trajik olmayı esas aldı. Elbette ki, kahramancadır.

Sizleri nasıl erkek yerine koyabilirim ki! Bu durumlar ortaya çıktıktan sonra, erkekliğiniz bitmiştir. Yenilenmezseniz, erkekliğinize beş metelik değer vermem. Bir yoldaşımız bir türlü PKK'ye, önderliğe gelememesinin tarifi olarak, erkekliğini sürdürmek, zurriyetini geliştirmek istemiş. Ama PKK içinde bunun imkanını bulamadığı için de büyük öfke duyuyor. Ve o gün bugündür neden zırnık kadar doğru bir pratiğe yaklaşmadığını izah etmek istiyor. Belki ileride bunu büyük bir edebi yapıta dönüştürürüz. Maalesef bu erkekliği size yaptırtmayacağım.

Bazı gerçeklere artık saygılı olmayı bilelim. Gittikçe netleşen ilke ve uygulama esaslarında yoğunlaşacaksınız. Bunu da zorlama biçiminde değil, can-ı gönülden, yüzyılların hasreti biçiminde, beyninize yüreğinize yedirerek yapın. Özümseme işini sonuna kadar, düşmanı yerle bir edecek ve özlenen yaşamı gerçekleştirecek, her türlü savaşımı başaracak kadar yoğunlaşma işini kendinize yedireceksiniz.

Önderlik yoğunlaşma işinde sınır tanımamaktır. Her el atışında mutlak başarı değil midir? Bu an'ın yoğunlaşma düzeyiyle bağlantılıdır. Bizde temsil edilen önderlik nereye giderse gitsin, yeter ki nefes alıp versin, mutlak başarır. En inanılmaz koşullarda bile biz başardık. Şimdi biz de insanız, gökten taş da düşer, fiziki olarak imha oluruz. Ama yaşıyorsak fiziki olarak da başarırız. Anlam olarak da yüzyıllarda yaşarız.

PKK'den büyük ve çirkin bir oyun oynanıyor. Düşmanın bile artık çokça diline doladığı ve umut bağladığı bir oyundur bu. Biz çeşitli önderliklerin yaptığı gibi zoraki yöntemlerle değil, yoldaşça, iknayla sizlere yükleniyoruz. Bunun artık bu partiden tasfiye edilmesini, bunun için gerekli yoğunlaşma düzeyini yakalamanızı ve her şeyden önce, bütün yaşamın esası olarak, tek yaşam gerekçeniz olarak, kesin ve sürece yayılmaması biçiminde, emirden anlıyorsanız emirle, ricadan anlıyorsanız ricayla, gereklerinin yerine getirilmesini istiyoruz. Çünkü yaşam tehdit altında, her şey zor kazanılmış ve düşman an'ı anına yok edip elimizden almak istiyor. Düşmanı durduracak olan ancak bu yoğunlaşma düzeyidir, yani önderlik gerçekliğidir.

Canlar gidiyor, sizler gidiyorsunuz.

Sizde hiç ana kadar bir yürek var mı? Yani en değerli varlıklar her gün bu kadar giderken insan duyarlı olmaz mı? Bunlar en değerli varlıklardır. Partimiz içindeki yoldaşlar, değerler, bir halkın tek umut kaynaklarıdır. Eğer bu düzeyi yakalayamazsanız ve onların şahsında bir halk adına umut edinebilecek en son ne varsa, tümüyle bir daha dirilmemecesine elden gidiyor.

Eskiden çilehanelere kapanırlardı, zikir ederlerdi. Sırf ilkelere göre yaşamak için. Biz o kadar zikir edin, çilehanelere çekilin, dergahlara kapanın da demiyoruz. Bizim savaş tarzımız açık ve çok amansızdır. Bu dergahlarda şiddet yoktur, sadece ve sadece ruhsal yoğunlaşma vardır. İdeolojik, siyasi, askeri, örgütsel ve bir de an'ı anına yoğunlaşmak. Düşünün, bu yoldaşlar ne kadar görev yüklüyorlar.

İlk defa yükselişi kesintisiz ve başarılı bir biçimde sürdürüyoruz. Bundan daha güzel ne olabilir ki! Bir halk ve bazı insani değerlere bağlı, hatta birey olarak da kendine saygılı olanlar için bundan daha ne kutsal olabilir ki! Tarzı da, temposu da bunun içindir, sizler içindir, halk içindir. Yoksa bizim kadar yoldaşa, kendi insanına değer biçen tarihte görülmemiştir.

Zorluklar sadece layık olunan yaşamı gerçekleştirmek içindir.

Kanıtlanmıştır: En sıradan sempatizanımız bile, büyük bir kahramanlık eyleminin sahibidir. İşte en son örnek; Leyla Kaplan ve bunun karşısında hiçbir düşman dayanamaz, çözülür. Bundan başka ne seçeneğimiz, ne de bizi affettirecek, sığınacağımız bir ilahımız var.

PKK önderlik gerçeğinin, onun her sahaya anlam ve uygulama itibariyle temsil edilmesinin, günümüzde yakıcılığı daha da amansızlaşmıştır. Hem anlaşılabilme, özümseme imkanı artmıştır, hem de içinde oyun oynama durumunda bir gelişkinlik vardır. Biz olumlu temelde yükleneceğiz ve bu olumsuz temelde oynamaları da kesinlikle sürece yaymaksızın kesip atacağız, karar bu temeldedir. Önderlik gerçekliğinde uygulamalar yoğunlaşmış bir biçimde böyle yürüyor. Yani olumluluğu, eskiden yıllarca sağlanamayacak bir düzeyi, birkaç ay içinde vermek durumunda. Çok kapsamlı olan olumsuzlukların da, çok kapsamlı aşılmasını birlikte götürüyor.

İçinizde kendine güvenen, yiğit olan, böyle anlam vermeli ve katılmalı. Bunun için yanlışlarla asla uzlaşmamak kadar, doğruların üzerinde amansız yürümenin olanakları vardır. Yiğitliğin kahramanlaşması, ancak bu tarzla olur ve bu mutlaka kazandırır. Katılım tarzınızı artık bu muğlaklıktan kurtarın. İddia ve uygulamadaki tarz ve tempo yetersizliğini aşın. Her zamankinden daha fazla keskinlik zaferi yakınlaştırır. Belki de tarihte ilk defa bu kadar amacı gerçekleştirme imkan dahiline girmiştir. Eskiden bile sığınabileceğiniz gerekçelerle asla bugünü böyle götüremezsiniz. Bunlar da taktik önderlik gerçeklerinin en çarpıcı yönleridir.

Stratejik önderlik, hep böyle yüce kalmak istedi ve taktiği de böyle amansız götürdü. Bu aşamada hepiniz stratejik esaslar kadar, onu uygulama taktik esaslarına da, rahatlıkla ulaşabilir, bütünleşebilirsiniz ve kesin başarı tarzını da yakalayabiliriz.

PKK'de yaşama götürecek tek tarz; kanıtlanmış başarı tarzıdır.

Bunu hiç kimse, hiçbir gerekçeyle, ne önleme yeteneğindedir, ne de buna hiçbir PKK militanı ve hatta sempatizanı fırsat verecek durumdadır. Kanıtlanmış bu büyüklüklerle sahiplik etmek ve kimden nereden (bu ben de olsam), bir yetmezlik-olumsuzluk geliyorsa anında durdurmalısınız. Çünkü hiçbir parti PKK kadar bir halkın malını almaya layık değildir ve gerekli de değildir. Yani hem çok layık, hem çok gereklidir ki, bir halka kişilerin çok üstesinde, benden bile daha öteye katılım gerekiyor ki, tarihsel rol oynanabilsin. Benim bile bu kadar yoğunca katılmamın bu gerçeklikle bağlantısı var.

Zorluklarınız ne kadar olursa olsun, engeller ne kadar köklü olursa olsun irade keskinliğine sonuna kadar ulaşarak, kendinizde her türlü engeli, düşmanı kesecek kadar keskinleştirin. Bunun için gerekli bilinci edinin, uygulama gücünü kendinizde biriktirin. Böylece önderlik gerçeğimize musallat olmuş, hem içinde, hem dışında, ne varsa, silip süpürmekten, büyük bir tutkuyla gerek sözle, gerek eylemle hesap sorun! Ve böylece kendinizi hem hakkı olan, hem görevi olan ve ancak onunla başarabilecek olan, önderlik katılımınızı mutlaka gerçekleştirin.

28 Ekim 1996

BÜTÜN KÜLTÜRLERE, BÜTÜN HALKLARA ÖZGÜRLÜK

Mahir Sayın'ın PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan ile yaptığı röportaj–I

Baştarafı 28. sayfada

ney Amerika'da da birçoğu gitti.

– Öyle büyük bir yenilgiyi yaşamadan üstelik.

– Evet. Yenilgi yok, güçlüydüler, ama bu kadar büyük yenilgi yaşandı. Ve adam çok güçlü. Bu, Ortadoğu realitesinde çok önemli bir izahı gerektirir. Ve hâlâ da çoğu bu derinliği yakalamış değil. Tartışmalar çok sığ ve fazla ikna edici değil. Yoksa Ortadoğu'nun sihirli, büyülü gerçeğiyle mi izah edeceksin! Yoksa kendine göre çok tarihi olan, kendine göre oldukça farklı bir diyalektiğe sahip gerçekliğiyle mi izah edeceksin! Çelişkiler yumağının tabi niteliği bununla birlikte olmalı ve en önemlisi de Kürt gerçeği gerçekten doğru anlaşılmayı gerektiriyor. Kürt gerçeğinin anlaşılabilmesi için daha da anlaşılması gereken şeyler var. Amerika, *"biz Talabani'yle Barzani'yi abarttık, doğru değerlendiremedik"* diyor. Kocaman Amerika ki, fezaya çıkıyor! Milimi milimine hesap-kitap sahibi bir dünya devi! Neden anlayamıyor, kim anlıyor, kim anlamıyor? Kürtlerin kendi içinde bile herkes, *"Talabani'nin sökülmesi imkansız"* diyor. Yirmidört saat içerisinde herkesi hayretler içerisinde bırakan kendi kendini tasfiye etme var. Bu nasıl oluyor? Diğer yandan Türkiye devleti gibi yüzyıllardır karşısına çıkan her isyanı yerle bir etmiş bir devlet var. "İşte PKK Güney'dedir." Hemen her gün toplantı üstüne toplantı. "Tarihi karar aldık, güvenlik kuşağı oluşturduk, vurduk, bindik-bitirdik" derken insana; "iki ayağının üzerinde kişneyen at gibi ayağını kaldırmış indiremiyor" benzetmesini hatırlatıyor.

"Dağda üslenenler yavaş yavaş inmeye çalışıyor. Ovadan gelenler Asurlar ve Babiller gibi dağ halkına karşı yürümeye çalışıyorlar. İşbirlikçiler var, devrimciler var. Ve işin ilginç yanı tarih başlarken o zaman da bu böyleydi. Şimdi bazıları tarihin sonu filan diyor. Tarihin sonu olsun olmasın yine bu hesaplar burada atılıyor."

Bir türlü PKK'nin sonunu getiremedi, tam tersine kendisi gidiyor. At neredeyse çökecek. "Ayaklarım çöküyor" diyor. O durum yaşanacak. Osmanlı'nın, Oğuz'un, Selçuklu'nun sultanları da böyleydi. Atı Fırat'tan geçirirken boğulmuşlardı. Evet böyle durumlar yaşanıyor. Bunların hepsi ilginç. Yine Kürtlerin kendi içinde birçok ilginçlikleri var. Hayal gibi geliyor, ama ben PKK'nin içini biraz anlattım. Böyle örgüt savaşımı mı olur? Oluyor işte. Kürt realitesi Ortadoğu gerçekliği. Tarihinde var böyle şeyler. Günümüzde de böyle şeyler var.

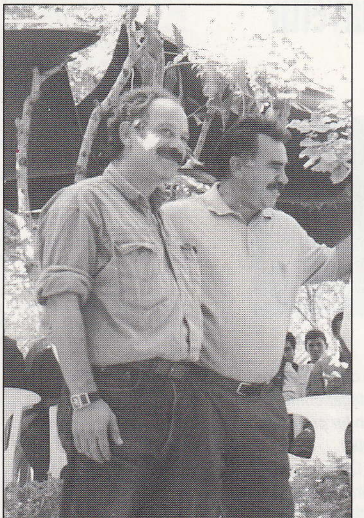
Şimdi bunu biraz daha detaylı anlatmakta epey yararlı olacak. Zaten kamuoyu da bunun arzusu içinde. Bunun çözümlenmesinin yapılması hem günümüz emperyalist çözümlemeyi yapacak, hem Türkiye'de sömürgecilik, hem Kürt sorununun çözümlenmesini yapacak, daha da önemlisi çok canlı bir savaş yaşanıyor. Yine savaşın çözümlenmesini beraberinde yapacaktır. Kürdü çözmek, Türk'ü çözmek anlamına gelecektir. Hatta Ortadoğu'yu çözmek anlamına gelecektir. Dolayısıyla büyük önem taşıyor.

İmparatorluklar Ortadoğu'da halklara gelişme imkanı sağlamıştır

– Orta Şark'taki siyasal durum konusuna girmiştik. Şöyle bir durumu analize etmenizi istemiştik. Amerika'nın bölgeye girişinden sonra neler oldu? Muhtemel gelişmeler neler olabilir? Buradan geri dönerek de, hemen bunun üzerinden çeşitli metropollerin Ortadoğu üzerindeki ilişkileri, kendi aralarındaki çelişkileri nelerdir? Yine TC'nin bu konjonktür içindeki yeri ve bu gelişmeler karşısında ne pozisyonlar alabilir? Ve Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin bu çerçevede oynadığı rol, bu rolün şekillenmesi ve PKK gerçekliği nedir? Bu noktalardan sonra "şimdi ne olacak" sorusuna gelmeye çalışalım?

– Sorunu değişik bir açıdan yakalamayı önemli bulmaktayım. Ortadoğu sorunu veya diğer deyişle Yakın Şark sorunu esasta bir kapitalist-emperyalist sorundur. Yine Batı kapitalist-emperyalizminin 19. yüzyıldan itibaren giderek ağırlaşan bir tempoyla bölgeye girişi, sorunun özünü teşkil etmektedir.

Tarih boyunca Ortadoğu, insanlığın şafak vaktinden 16. yüzyıla kadar, devletleşmeyi, onun bütün alt ve üstyapısına biçim veren imparatorlukları ve bunlara da vücut veren üretim biçimlerini, dolayısıyla toplumsal yapıları, dinleri, dilleri, kültürleri en zengin bir şekilde yaşamış bir bölgedir. Sümerlerden, Osmanlı İmparatorluğu'na kadar denilebilir ki, dünya çapında bir öncülük rolü vardır. Dünyanın bütün harikaları ağırlıklı olarak burada hâlâ ayakta durmaktadır. İlk yazı, hesap, matematik, fizik, kimya, hukuk, askerlik, siyaset ve edebiyata ilişkin örnekler burada vücut bulmuştur. Yine devlet biçimleri de ağırlıklı olarak burada vücut bulmuştur.

Dolayısıyla sorundan ziyade, sürekli bir yükseliş bu gerçeğin ifadesidir. Ama ne zamanki 16. yüzyıla doğru geldiğimizde Osmanlı İmparatorluğu'nun özellikle Batı'ya karşı yürüyüşünde büyük bir durgunluk, ardından 17. ve 18. yüzyıllardaki geriye dönüş süreciyle birlikte, artık bu görkemli tarih son derece sorunlu bir alan haline gelmeye başladı. Dikkat edilirse bu yüzyıllarda artık Batılılar yavaş yavaş (Şarkiyatçılar özellikle) bir Ortadoğu sorunundan, Yakın Şark sorunundan bahsetmeye başladılar. Bu Batı karşısında yenilen Osmanlı, dolayısıyla Ortadoğu'nun gerçekliğidir.

Artık ileri bir üretim biçimi olarak kapitalizmin Batı'da üstünlük kazanması feodalizmin Fransız Devrimi'yle birlikte, devlette de önemli oranda aşılması Osmanlı İmparatorluğu gibi merkeziyetçi feodal bir yapıyı etkilemesi düşünülemezdi. Altyapıda da kapitalist üretim biçimi, hızla kendini dünyanın dört bir yanına ve en yoğun olarak da Ortadoğu'ya taşırdı. Bu büyük tarih bunu artık karşılayamaz ve hamleyle karşılık veremez durumda buldu kendisini. Örneğin en son Selahaddin-i Eyyubi bile Haçlı Seferleri'ni durdurduğu gibi İslami temeldeki uygarlığın üstünlüğünü de bu vesileyle Avrupalılara karşı kanıtlamıştı. 1200'lü yıllara doğru geldiğimizde üstünlük kesindi. 15. yüzyıla geldiğimizde, hatta Fatih İstanbul'u aldığında da aşağı-yukarı üstünlük kesindi.

Üstünlük kazanan kapitalist üretim biçimi kendine özgü devleti, dolayısıyla sömürgeciliği ortaya çıkardı. Artık bu görkemli tarih yerini yavaş yavaş bir sömürgeleşme tarihine bıraktı. Nitekim 19. yüzyılın sonlarına doğru kapitalizmin tekelci aşamasıyla birlikte gelişen kapitalist-emperyalist sömürgecilik, yeni-sömürgecilik, burayı daha da ağır sorunlarla karşı karşıya bıraktı. Geliştirdiği milliyetçilik ve milli devletler sistemi gerçekten her ne kadar Avrupa'da önemli bir yükselişe yol açtıysa da Ortadoğu'yu bölüp parçalamakta olumsuz yanı oldukça ağır basan bir ideolojik keşmekeşliğin içine itti.

Burada şunu iyi görmekte yarar var: Ortadoğu'daki sistem milli bir sistem değildir. Büyük bir kültür birikimi, yine bütün önemli, büyük dinlerin çıkış yeri olmasına karşın, 20. yüzyıla kadar milli çelişkileri yaşamamıştır. Mezhep çelişkilerini yaşamamıştır. Fakat bu da o kadar ağır sorunlara yol açmamıştır. Kendi mantığı içinde bir mücadelesi olsa da ilerlemeye engel teşkil etmemiştir. Burada şuna gelmek istiyorum: Kültür açısından çok zengin olan bu bölge, sömürgeciliğin gelişmesi temelinde yaratıcılığı da olmayan ilkel milliyetçilik giderek daha da dar, bağnaz, şoven milliyetçilik gerçekten büyük bir tuzaktı. Emperyalizmin "böl ve yönet" politikasına göre çok uygundu. Bu silahla bilindiği üzere Osmanlı İmparatorluğu parçalandı. Tabii bunda yenilenme gücü göstermeyen ve bu yeteneği olmayan geciken merkezi feodalite de esas sorunlardandır.

Mevcut kültürel temelde ve halkların mozaiğine, kültürlerin zenginliğine uygun bir çözümü geliştirmek yerine, bu ilkel milliyetçiliği başta Osmanlı merkezi feodalitesinin bağrında komprador-burjuva milliyetçiliği, yani İttihat Terakkicilik, onun da daha silik gölgeleri biçiminde birçok ulusta ortaya çıkan milliyetçilik büyük bir boğazlaşmaya götürdü. "Böl ve yönet" neredeyse etnik topluluklara, yani aşiret varlıklarına kadar rahatlıkla geliştirildi. Bu çok büyük bir gerilemedir. Ne kadar eleştirirsek eleştirelim merkezi büyük imparatorluklar Ortadoğu'da halklara daha fazla gelişme imkanı sağlamışlardır. Örneğin bu imparatorluklar da (şoven milliyetçilik olmadığı için), bütün halklar dillerini, hatta dinlerini diğer ulusal varlıklarını geliştirmişlerdir. Çok eleştirdiğimiz bir Osmanlı'da bile diller üzerine, kültürler üzerine baskı yoktur. Bu çok ilginçtir. Yani çok ilerici geçinen TC'ye baktığımızda oldukça amansız bir dilin-kültürün imhası vardır. En çok eleştirilen Osmanlı'da bunun farkına bile varılmaz. Nitekim bütün imparatorluklar böyledir. Çok önemli bir özellik, yani akıllarına gelmiyor halkların dilini yasaklamak. Bunu insanlığa aykırı buluyorlar.

– Bir de çok çeşitli insanların çelişkisiz bir biçimde var oluş biçimlerinden biri herhalde imparatorluk olabilmenin de...

– Gayet tabii. İmparatorluk olabilmenin birinci şartı; halkların, kültürlerine saygılı olmaktır. Onu yok etmeye yöneldin mi, imparator olamazsın. Geniş bir siyasal varlığa yol açamazsın. Nitekim sömürgecilik temelinde ortaya çıkan bu ilkel milliyetçilik (ki İttihat Terakki'de bu var), daha sonra kemalizmde, Arap aleminde; Nasırizm'de, daha sonra Baasçılıkta, İran'da, hatta günümüzde Şiacılık adı altında, yine Fars milliyetçiliği adı altında var. Maalesef bu görkemli tarihi mirası, ne kadar "Batı'ya karşıtız" denilse de onlarla işbirliği içinde bu büyük kültürün birliktelik esaslarını bırakıp dar bir milliyetçilikle, bana göre aşiret bağnazlığından daha tehlikeli bir bağnazlıkla "böl ve yönet" politikasına alet oldular ve Ortadoğu sorunu böylece daha da ağırlaştı.

O kadar kültür, o kadar kavimler topluluğu var ki, bunlara bu ilkeyi uyguladın mı, coğrafya paramparça olur! Ekonomi paramparça olur! Diller, kültürler paramparça olur! Bu da eşittir "boğazlaşma." Sorun böyle başladı. Ağırlaştı ve günümüzde de içinden çıkılamaz bir hal aldı.

Özetlersek; kapitalist-sömürgecilik ve emperyalizm yeni-sömürgeciliği başlatmıştır. Fakat yenileme gücü göstermeyen Osmanlı İmparatorluğu da, bununla işbirliği ederek bu büyük tarihi ve görkemli uygarlığı, insafsızca sömürüye ve bunun doğal sonucu olarak boğazlaşmaya terk ediyorlar.

Şimdi günümüze baktığımızda milli devletler var diyeceğiz. Ama nasıl milli devletler? Her Arap devleti milli bir devlet geçinir, ama yirmi üç devlettir. Eskiden bir imparatorluk altında bundan belki kırk kat daha güçlü bir Arap uygarlığının gelişmesi söz konusuydu. Emevilerde, Abbasilerde bu çok görkemlidir. Ve Araplar bir daha buna ulaşamıyorlar. Mısır'daki uygarlık ihtişamlıdır. Bugün yanında cüce gibi kalmaktadırlar. Yine İran'daki imparatorluklar görkemlidir. Bugünküler cılız kalmaktadır. Hatta Osmanlı bile mevcut cumhuriyet karşısında daha görkemlidir. Cumhuriyet Osmanlı'nın yarattığını fazla yaratmıyor. Neden? İşte bu gerçekten milliyetçilik hastalığı, iki yönlü bir etkide bulunarak içinden çıkılmaz bir hal yaratıyor.

"Amerika ne yapacağını aslında fazla kestirebilmiş değil. Veya fazla başarılı olup olmayacağı da anlaşılır değildir. Hatta başarı nerede, başarısızlık nerede o da belli değil. Amerika şu anda süper güç, tek güç. Ama gazeteler diyor ki, 'ikinci Vietnam'ı yaşıyor' hem de kime karşı, yüzde yüz yendiğim dediği Saddam'a karşı."

Birincisi; vurguladığımız gibi bölgenin çok zengin olan kültür mozaiğini tanımıyor, kabul etmiyor. Nasıl kabul etmiyor? Tek dil, tek kültür, tek devlet. Bu felakettir! Bölgenin doğasına aykırıdır. Bir Anadolu'yu ele alsak kültür mozaiğidir. Buraya tek dil, tek devlet, tek ulus, hatta üniter devlet dayattın mı o çok zengin olan mozaiği kırarsın. Bu da çirkinliktir, boğulmadır. Yani ya siyah, ya beyaz renk kalır. Bu faşizmdir! Nitekim kemalizmin bugün dört başı mamur bir faşist rejime dönüşmesi bunun çok açık bir ifadesidir.

– Bu malzemeyi içerisinde taşıyor o zaman kemalizm. Bir faşizmi üretmek için gerekli malzeme içinde var.

– Gayet tabii. Tek devlet, tek ulus, tek tarih, tek dil hatta tek kültür. Nitekim bunlar Türkiye'de bağnazcadır ve sonuna kadar bu ilkeleri uyguladın mı, dediğim gibi tarihin derinliklerinden geliyor ve çok zengindir. Çok sayıda dil, kültür, mezhep, din, milliyet var. Bu ilkeyi uyguladın mı hepsinin katliamıdır. Bu da eşittir Ortadoğu'yu mezarlığa çevirme, olagelen de budur. Felaket bir ilke!

Milliyetçilik Ortadoğu gerçeğiyle bağdaşmıyor

– Burada o zaman şöyle bir şeye dikkat çekmek gerekecek herhalde; sadece Kürtler kimlik sorunuyla yüz yüze değil.

– Gayet tabii.

– Araplar kimlik sorunuyla yüz yüze değiller. Lazlar kimlik sorunuyla yüz yüze değiller. Belki de en başta Türkler kimlik sorunuyla yüz yüzedirler.

– Gayet tabii. Türkler nasıl cüceleşti! Bu yaklaşım çerçevesinde onu izah etmeye çalışacağız. Bunu daha da Ortadoğu'ya uygulayalım. Mevcut tarih katledilecek! Çünkü Irak'ı ele al, İran'ı ele al. Orada bu mozaik daha da ağdalıdır. En yalın-kat bir şoven ulusçuluğu Saddam uygulamak istedi. Biraz daha kemalizme göre zayıf olduğu için oradaki katliamlar işte bugün dünyayı ayağa kaldıran bir boyuta ulaştı. İran'da Şia eliyle bu milliyetçilik uygulanılmak istendi. Sonuçları yine dünya çapında İran'ı tecrit etmeye kadar götürüyor. Yani bunlar çok kötü niyetli insanlar olduğu için değil de, bu milliyetçilik ilkesi aslında bölgeyle bağdaşmazlık içindedir.

Demek ki, alt kültür gruplarını tanımadığı için, ulus, devlet, tek ulus, tek kültür politikaları gereği tasfiye etmek durumunda olduğu için bütün bir tarihle tezat teşkil ediyor. Bu bölgenin tarihini inkar etmek zorunda. Çok zengin olmayı, çok renkli olmayı silip, silik, boğuk bir kül renginde zemin yaratmayı hedefliyor.

– Üstelik kendisi bu kültürler içerisinde boğulmuş, asimile olmuş olduğu halde.

– Elbette ki, kendisi de çok renksiz. Neyin işbirlikçisi olduğu belli değil, kime hizmet ettiği de belli değil. Veya bellidir de içeriği halklara hiçbir şey vermiyor, kültürlere hiçbir şey vermiyor. Felaket böyle gelişiyor. Şimdi bu milliyetçiliğin bir yönü var ve ondan doğan ulus devletçiliğinin, bir de bu bölgenin tabiatı. İşte coğrafyası, kültürel iç içeliği, dinlerin bütün halkların ortak dini olması, inanç sisteminin yakınlıkları, ekonominin, bir de ticaretin çok iç içe olması. Burada Baharat yolu, İpek yolu var. Bütün bunlar boydan boya bölgeyi geçer. Yani bölge ekonomik, kültürel, milli açıdan bölünemez. Bu da ne anlama gelir? Çok geniş bir federasyona, çok geniş bir eskiden imparatorluk, şimdi birlik diyelim. Federasyon...

– Demokratik temellerde...

– Evet, demokratik bir federasyon birliği, Amerika'da işte Kuzey Amerika Birliği, Avrupa'da Avrupa Birliği, Afrika Birliği... Şimdi en azından eski imparatorluklar en son Osmanlı İmparatorluğu yıkıldığında burası için düşünülmesi gereken bu zengin altyapıya göre demokratik bir federasyonlaşma olmalıydı. Örneğin Rusya'da bu deneyim yaşandı. Reel sosyalizm altında (bütün bu eksikliklerine rağmen), çok görkemli bir Sovyetler Birliği veya işte o federasyon sistemi dörtbin yıl önceki toplulukları bile ulus haline getirdi, zenginleştirdi. Eğer Ortadoğu'da buna benzer bir federasyonlaşma gelişseydi, gerçekten Ortadoğu bugün değil sorunların kaynağı olması, belki de dünyanın en başta gelen güçlerinden, alanlarından biri olacaktı. Çünkü yeraltı zenginlikleri, kültürel zenginlikleri de inkar etmeyelim bu da çok önemli, tarih burada başlamıştır.

– Felsefe burada çıkmış.

– Felsefe, sanat, siyaset, hep burada ortaya çıkmış. İnsanlığın asıl sahipleridir. İşte, bunlar büyük bir sentezle çağın gereklerini karşılayarak birliğe gideceklerdi. Maalesef bu dar, şoven, milli devletçilik, böyle büyük bir federasyonlaşmanın önünde tek engeldir. Hem de alttaki kültürlerin özgürlüğüne karşı büyük bir ataktır. Sonuç burayı büyük bir cehenneme çevirmiş veya cendere halklar üzerinde, kültür üzerinde sıkıştıkça, herkesin suyu-canı çıkıyor ve nefes alamaz duruma geliyor.

Sorunun esası bana göre budur. Bunda İngiltere'nin rolü nedir? Fransa'nın, Amerika'nın katkısı nedir? Bunlar tarih bilgisine düşer. Burada bunu daha fazla açmak niyetinde değilim. Şüphesiz önce İngilizlerin, Fransızların daha sonra Almanların, en son Amerika'nın bölgeye yönelik politikaları, kapitalist-emperyalist sömürgeciliği veya yeni-sömürgeciliği sürekli geliştirmeleri, bu milli devlet çıkmazını daha da derinleştirdi. İçinden çıkılmaz bir hale koydu. Ortaya çıkan işbirlikçi rejimler ise yeteneksiz, yaratıcılıktan uzaklar. Bu mirası inkar etmek ve peşkeş çekmekle uğraştılar.

Şimdi Ortadoğu halkları en sancılı bir süreci yaşamaktadırlar. Çok ilginçtir, yani burada temel kültürler ve kavimler vardır. Başta Türk, Fars, Arap olmak üzere yine dinler var; Musevilik, Hıristiyanlık ve Müslümanlık, bunların birçok mezhepleri var. Şimdi bütün bunlar da karşı karşıya gelmiştir. Düşünün, tam da bu noktada "Kürt sorunu nasıl doğdu" derseniz, şunları söylemek mümkün: Kürdistan ve Kürtler tam bu üç temel ulusun orta yerine düşüyor, aynı zamanda kültürlerin kaynaştığı bir saha, hatta dinlerin, mezheplerin ve üç vahşi, ilkel milliyetçi devlet sömürgeciliği buraya uygulanıyor. Bunu emperyalist-kapitalizmin, genel sömürgeciliğin, yeni-sömürgeciliğin bir de daha onun altındaki sömürgeciliğin uygulanması dersek, yani "sömürgecilikten de öte" diye bir deyiş vardır. Sanıyorum Sayın İsmail Beşikçi'nin bir deyişi vardır, sömürgecilik bile diyemeyeceğimiz, onun daha da ötesinde veya kötüsünde bir uygulama yaşıyor Kürdistan.

Kendi işlerini çıkmaz hale getirdikleri gibi, kendi uluslarını cüceleştirdikleri gibi onun daha da kötü bir karikatürünü, Arap bir taraftan, Acem bir taraftan, Türk bir taraftan Kürdistan'a uyguluyor. Yalnız bir ulus katliamı değil, bir kültür katliamı söz konusu. Örneğin kemalizmde dil yasağına kadar gidiliyor. Dil yasağı hayvanlara bile uygulanamaz, "sesini çıkarmayacaksın" deniliyor. İnsanların en temel özelliği konuşmalarıdır. Şimdi bunu yasakladın mı peki neyle konuşacaksın. Kemalizmin en önemli üç veren bir özelliğidir. Birazcık insanlıkla ilgili bir yönü olsa, diyecek "ben bunlara yasakladım, peki bunlar neyi konuşacak." Burada düşünce durmuştur, insanlık durmuştur.

Kemalizm bütün insanlık birikimine karşıdır

– Biraz amaç da, düşünceyi durdurmak herhalde, Kürt insanının düşünmesini engellemek.

– Ama dediğim gibi bunu baskıyla yapsın, sömürüyle yapsın, zindanla yapsın, asmakla yapsın, ama ağzı durduramazsın, dudaklar kıpırdamasa yaşam olmaz. Buradaki mantıksızlığa bak. Dil durmaz ki! Yasağın anlamsızlığı 12 Eylül rejimine kadar vardı. Şimdi de mücadele bu yasağı yırttı. Bu rejimlerin nereye vardığını bu gösteriyor. Oysa çok eleştirdiğimiz Osmanlı İmparatorluğu'nda bile bu yasaklar olmamıştır, hiç yoktur.

– Hiçbir milliyette böyle bir yasak yoktur.

– Ama burada oldu maalesef. Bu anlamda kemalizmin milliyetçilikler içinde en kötü bir milliyetçilik olduğunu anlamak gerekiyor.

– Geç ilkel milliyetçiliği sahneye getirmenin de yarattığı bir sonuç herhalde ve 400 yıl önce gerçekleşmiş bir olay, 400 yıl sonra en ilkel düzeyde tekrarlanmaya kalkışıldığı taktirde ilkellikler yapmaktan kendini alıkoyamaz.

– Bir o ilkellik özelliği dayandığı maddi zeminin çok geri kapitalist özelliği, bir de büyük bir imparatorluktan geliyor, şovenizm doğal olarak olacak. Bir de tehlikeye girmiş 1920'lerde bu onu korkunç bir milliyetçiliğe, "bir Türk dünyaya bedeldir, ne mutlu Türküm diyene", bunun karşılığında kim ki "ne mutlu Türküm diyene" demezse o hedeftir. Türk olmakla mutluluğu özdeş tutuyor. Demek ki, diğer insanların hiçbiri mutlu olamaz.

> **"İngilizlerin, Fransızların, daha sonra Almanların, en son Amerika'nın bölgeye yönelik politikaları, kapitalist emperyalist-sömürgeciliği veya yeni-sömürgeciliği sürekli geliştirmeleri bu milli devlet çıkmazını daha da derinleştirdi. İçinden çıkılmaz bir hale koydu. Ortaya çıkan işbirlikçi rejimler ise yeteneksiz, yaratıcılıktan uzaklar. Bu mirası inkar etmek ve peşkeş çekmekle uğraştılar."**

Bu bir kara cehennem rejimidir.

Bilmeden belki iyi niyetle bunu söylüyor, ama ilkenin kendisi mahfetmeye yeterlidir. Maalesef karacahil dememizin nedeni budur. Türkiye'nin bazı kemalist aydınları vardır: "Şöyle rönesanstır" derler. Hangi kara rejimde bu düzey olmuştur. Örneği yoktur ve en sivri uçtur. Hatta faşizmin babalığına soyunması da bu nedenledir. Faşizmin ilk (kapitalist-faşizmin tabii) nüveleri burada gizli, kemalizmde gizlidir. Hitler'in, Mussolini'nin Mustafa Kemal'e "bizim öğretmenimizdir" demesi, boşuna değildir.

M. Kemal'in yaşadığı koşullar onu 1920'lerde dünya çapında faşizmin babası yapmıştır. Ve bu anlamda kemalizme bence yeniden bir bakış atmakta yarar vardır. Belki Türkiye kapitalizminin özellikleri nedeniyle Batı türü bir faşist rejime yol açmadı, ama kendine özgü Türkiye kapitalizminin ulusal koşullarının o günkine denk kesin bir (ilkel faşizm de diyebiliriz buna) rejimdir. Ve gerçekten insanlık için (ki o dönemlerde "deccal" diye bir deyim icad edilmiş), şimdi anlıyorum ki, tam cehennemi getirme anlamındadır deccal. Tam bir kabus oluyor. Çünkü o zaman bütün insanlık birikimlerine karşı. Adam namazını kılmak istiyor, ki en doğal hakkı, hiç yönelinmemesi gerekir, yasaklıyor. Konuşmak istiyor, yasaklıyor. Düşünün, dünyanın hiçbir yerinde giyime müdahale yoktur, ama giyinmek istiyor yasaklıyor.

Bu faşizmdir! "Şu şapkayı giyeceksin, başını şöyle açacaksın veya şöyle pantolon giyeceksin." Şimdi bunlar devrim diye yutturuluyor. Ama bana göre bunlar insan haklarına en aykırı durumlardır. Devrim filan değil, bunlar insanlara deli gömleği giydirmek, insanları aşağılık bir duruma sokmak gibi bir şeydir. Şimdi senin bugün bile bir misafirin olsa hoşuna gitmese "kalk şapkanı değiştir, pantolonunu değiştir" diyemezsin ki! İnsan haklarına aykırıdır. En basitinden saygı kurallarına aykırıdır. Kılık kıyafet çeşitliliği aslında bir zenginliktir.

Dillerin zenginliği yaşamı güzelleştirir. Kültürlerin çokluğu yaşamı zenginleştirir. Bunlar hepsine karşı. Tamamen faşisttir. Biliyorsunuz faşizm tek yaratır; ak ve kara.

Emperyalizm, statükonun bozulmasını istemiyor

– İkiye aklı ermediğinden dolayı.

– Boşuna kara gömlek giymiyor. Almanya'da tek insan yarattı. Neredeyse "Ari insan" adı altında insanları haraya çekti. Bu sonuçta çılgınlığa götürdü. Kemalizm bu işin mucididir. Yüksek bir uygulama gücü bulamadıysa onun başka nedenleri vardır. Ama özünde bu vardır. Şimdi bu milliyetçilik işte (ki, diğer Ortadoğu uluslarında da az çok uygulandı) ve sonuç felaket! Amerika bir yeni-sömürgeciliği eklemeye çalıştı. Yani İngiliz, Fransız sömürgeciliğinin geliştirdiğinden daha fazla bir şey değil. Daha da derinliğine nüfuz etti. Dayandığı tabakayı geniş tuttu. Ama esasta giderek ağırlaşan, boyutlanan, en son da işte Körfez krizinde kendini ele veren bu "yeni dünya nizamı" adı da verilen emperyalist yaklaşım ve bugünkü sorunu hepimizin gözleri önüne (bütün dünyayı etkileyecek biçimde) sermiştir.

Körfez sorunuyla birlikte, işte "yeni dünya düzeni" denildiğinde ne akla gelir? Amerika ne yapmak istiyor diye bir soru sorulabilir.

> **"Ne kadar eleştirirsek eleştirelim, merkezi büyük imparatorluklar Ortadoğu'da halklara daha fazla gelişme imkanı sağlamışlardır. Örneğin bu imparatorluklar da bütün halklar dillerini, hatta dinlerini diğer ulusal varlıklarını geliştirmişlerdir. Çok eleştirdiğimiz bir Osmanlı'da bile diller üzerine, kültürler üzerine baskı yoktur."**

Bana göre Amerika burada. Fransa, hatta Rusya gibi devletlerden daha fazla değiştirici bir rol oynamaya çalışıyor. Belki size biraz çelişkili gelebilir. Ama şimdi, Amerika'nın bu yaklaşımı bu milliyetçiliklere göre, daha doğrusu klasik sömürgeciliğe göre, kurulmuş statükoya göre (eğer tabi değiştirmeye yönelirse), değiştirme yanı ağır basan devrimcilik demeyelim belki yanlış anlaşılır, ama statükoyu zorladığı oranda olumlu bir işlev göreceğe benziyor. "Yeni dünya nizamı" aslında uygulanmadı. Örneğin Bağdat'ın altmış kilometre güneyine geldi. Ama oradaki statükonun başını alıp götürmedi; "Kal" dedi. Neden?

– Herkes için büyük bir soru herhalde.

– Bana göre statüko bütün dünya kapitalizminin, özellikle irili devletlerin çıkarınadır. İsteseydi yirmidört saat içinde bitirirdi. Aşılacak olan milli devlet Ortadoğu'da sistemin bozulmasına yol açacaktı. Bozulan Irak milli devleti, bozulan Türk milli devleti olacaktı. Araplar bünyesinde bozulmaya yol açacaktı. Hatta İran'da yol açacaktı. Fakat emperyalizm bunu göze alamazdı. Çünkü milli devlet politikası, bu boğazlaşma politikası onlara oldukça çıkarlar sağlamaktadır. Fakat burada ısrarla Saddam rejiminin üzerine gelişini yaratan olay; Saddam hiç olmazsa Arap bünyesinde petrol gibi son derece önem teşkil eden bir rezerv üzerine (ki, Kuveyt eskiden kendi parçasıdır) girse orada bir tekeli ele geçirecek. Elbette, bu da emperyalizmin çıkarlarına bir darbe mahiyetindedir. Bunu fazla gördü. İstediği gibi güdümlendirebileceği bir Saddam istedi.

Yıkılmasıyla birlikte statükonun bozulmasına yol açacak bir Irak'ı değil, terbiye edilmiş, emre itaat eden bir Saddam veya arasıra Arapları hizaya getirmekte bir sopa gibi kullanacağı Saddam. Kuveyt'i daha fazla bağlamak için bir Saddam'a ihtiyaç vardır. Suudi'yi bağlamak için Saddam tehlikesine ihtiyaç vardır. İran'ı bile dizginlemekte Saddam gibi bir iktidar sahibine ihtiyaç vardır, hatta Türkiye'ye bile bu gözle bakıyor. Gitse, Kürtler ve başka bir sürü azınlıklar var, hepsinin geniş demokrasiye giden bir rejimi gelişecek. Irak bir demokrasi kazanına dönüşecek. Birçok ulus, kültür orada demokrasi temelinde kazanacak. Bu da Ortadoğu'daki yeni nizamın veya emperyalist statükonun işine gelmez. Bence bu nedenle "dur ve başta kal" denildi.

Ortadoğu sorununu çözmek mi istiyorsun, Kürt sorununu gör ve çöz!

– Amerika'nın Ortadoğu'daki politikasının esası bölgedeki istikrarsızlığı korumak mı oluşturuyor?

– Hayır. Bir anlamda eski statükoyu gözetliyor. Eski statükoyu zorlayan bazı adımlar var. Saddam bunlardan bir tanesini attı. Ona müthiş bir cevap verdi. Saddam'ı getirmek istediği nokta "sana biçilen rolü kabul edeceksin ve uygulayacaksın" denildi. Şu anda savaş bu temelde yürütülüyor. Saddam bir türlü "ben bu rolü oynamam, bazen bildiğimi de okurum" diyor. O da, "seni döve döve terbiye edeceğim" diyor. Şimdi savaşın esprisi budur.

Diğer yandan statükoyu bazen bir Filistin direnişi bozuyor. Arafat'ın şahsında onun üzerine gidildi ve biraz da ehlileştirildi. Suriye'nin, İsrail'le anlaşmazlıkları var. Dolayısıyla Suriye'nin de tecrit orada var edilmesi, yavaş yavaş statükonun ehli bir gücü haline getirilmek isteniliyor. İran etrafında abluka var. İran'ı da istese, yani bu İslami cumhuriyet biçimindeki gelişmeyi imkansız kılabilirdi. ABD Şah'ın yarattığı istikrarsızlık yerine daha fazla tutucu ve kendine bağlı olabilecek bir rejim istedi. Aslında bunu düşündü. Ama önüne geçmedi, kontrolü dışına çıktı. İran'a karşı politikasında esasında onu kontrol altına almaya gelir. Yoksa rejimi yıkma gibi bir sorunu yoktur. Bu, Türkiye için de geçerlidir. Türkiye'yi yıkma diye bir sorunu yok, ama istikrarı çok önemli görüyor. Çünkü istikrarsızlık her zaman tehdit ediyor.

Şimdi emperyalizm veya dünya nizamının böylesi sorunları var. Amerika'nın statükoyu zorlayan davranışları oldukça çarpıcıdır. Irak'ta da bu kesinlikle gerçekleşecektir. Herkes hâlâ soruyor "neden durdu" diye. Durmasının bana göre anlamı çok açık. Yıksa o büyük statüko bozulacak ve "gelişse görkemli bir Ekim Devrimi doğacak." Körfez Savaşı, hatta İran-Irak Savaşı Ortadoğu'yu büyük Ekim Devrimi'ne götürüyordu. Tam da o noktaya doğru gelindiğinde Amerika durdurdu.

Ama yine de sorunun alttan alta kaynamaya devam eden yönleri de var. Bir defa istikrarsızlık belirtileri gittikçe artıyor. Arap, İran ve Türkiye dev gibi sorunlarla artık boğuşuyor. Bu sorunları kesinlikle milli devletçilik karşılayamaz. Amerika'nın "yeni dünya nizamı" yine bu sorunları çözmek şurada kalsın, daha da ağırlaştırma gibi bir rol oynayacağa benziyor. İşte tam bu noktada Kürt sorunu Ortadoğu'nun en önde

● Devamı 27. sayfada

"Koçerê ölmedi ve ölmeyecek!"

Koçerê hevali sizleri anlatacağız, ama hakkını verebilecek misiniz?" diye soruyorlar arkadaşlar. Belli bir süre beraber kaldığımız **Koçerê** hevali, dile getiremeyeceğimizi bildiğimizden başımızı hüzünle eğerek; onun hakkını veremeyeceğimizi, ama elimizden gelen tüm çabalırımızı sarfedeceğimizi söylüyoruz. Arkadaşlar nereden, nasıl başlayacaklarını bilemediklerini, dolu dolu olan gözleriyle ifade etmeye çalışıyorlar.

Kışın karlı soğuğunda, akşama doğru karanlık bir şikefte girerek, fanos ışığında oturmuş Koçerê hevali bize anlatacak arkadaşı pür dikkat dinliyoruz. Ama hakkını vermekten çekinen arkadaş bir türlü konuşup başlangıç yapamıyor. O an ağaçlar, kuşlar, insanlar her şey sessiz, sedasızdı, sanki onlar da bağrına bastıkları Koçerê yoldaşın hayat hikayesini dinlemek istiyorlardı. Arada bir rüzgarın uğulutu sessizliğimize eşlik ediyordu. Ortamın bu sükunetini cesaretlice konuşan bir arkadaş bölüyor ve onun geçmiş yaşamından başlayarak, onu şöyle anlatmaya başlıyor.

Koçerê heval; 1973 yılında aristokrat bir ailenin çocuğu olarak, Muş'un Varto ilçesinde dünyaya gelir. Aslen Dersimli olan Koçerê heval, 1938 katliamında en çok direnen, kemalizmin dayatmalarını tümden reddeden Kureyşan aşiretinendir. Dersim isyanında ailesi Muş'a sürgün edilmiştir. Kendisi henüz üç yaşındayken, daha önceden Almanya'da bulunan ailesinin yanına giderek, yaşamının ondan sonraki sürecini Avrupa'da geçirir. Alman kültürüne geçmeden uzun süre uyum sağlayan aile, Alevi kültürününn vermiş olduğu birçok özelliği de barındırır.

Koçerê heval ve yoldaşları

Kendi kültüründen, soyundan uzak bir yaşam sürdürmesi, onu sürekli bir arayış içerisine sürüklemiştir. Sıradanlığı hiçbir şekilde kabul etmeyen ve sürekli daha çok gelişme inadı ile işlere başlar, hep kazanmayı, kendi kendine yetebilmeyi esas alarak, başladığı her çalışmada birincilikle sonuç almayı kendi ilkesi haline getirmiş ve bu onun yaşam tarzı olmuştur. Örneğin Alman okulunda Koçerê heval, bir Alman'dan dahi iyi Almanca'yı kullanıp, sürekli okul birinciliğini almıştır. Bir Alman arkadaşının deyimiyle, *"O benden daha iyi Alman edebiyetanı kullanıyordu"* deyişi onun ne kadar zeki, üstün bir kavrayış düzeyine sahip olduğu bir örnektir. Ayrıca, Türkçe, Kürtçe, İngilizce ve Fransızca'yı ana dili gibi kullanabilmesi, sosyal olarak gelişkin olmasının bir ifadesidir. Aile içinde, okul çevresinde, yani sosyal yaşam içerisinde yanlışlığı, adaletsizliği vb. durumları hiçbir şekilde kabul etmeyen Koçerê hevalin bu özelliği onun aynı zamanda radikal olmasını doğurmuştur.

O bir yandan sosyal yaşamında sürekli gelişirken, bu gelişmesiyle yetinmeyip, sürekli farklı arayışlar içerisine girmiştir. Yaşamda tatmin olmayıp hep bir arayış içine girmesi, onun son olarak arayışının partiye katılımıyla bütünleştirmesini sağlamıştır.

Ne komitede yer almak, ne kültürsanatla ilgilenmek, ve ne de kurum-kuruluşlarda yer almak, onu doyurmadığı için 1991 yılında mücadeleyi tanıdığı gibi partiye katılır. Katıldıktan sonra büyük bir gelişme kaydeden Koçerê hevale o zaman herkese nasip olmayan, önderliği görme şansı verilir. Ve kısa bir süre sonra Parti Önderliği'nin sahasına geçer. Önderliğin yoğun ilgilenmesi ve desteği sonucu yavaş yavaş kendi gerçekliğini tanımaya başlar ve Kürt hak gerçekliğini daha iyi tanıyabilmesi için önderlik tarafından Küçük Güney halkı içerisine gönderilir. Halk içerisine kaldığ müddetçe onu sıkar, zorlayan bir şey vardır, dil sorunu. O da her Dersim çocuğu gibi beyaz katliamdan nasibini aldığından kendi diline yabancıdır. O kaybolan kişiliğini görerek, gerçek bir kişilik oluşturmak için, Kürtçe'yi öğrenmekle işe başlar. Belli bir süre sonra ülkeye gönderilir.

Ülke sahasında ilk olarak Haftanin'e geçer. Kürdistan'ın hırçın, asi dağlarında yürümekte oldukça zorluk çeken Koçerê hevalin, halk gerçekliğinden, ülke gerçekliğinden ve savaş gerçekliğinden uzak olmasında diğer bir yönlü onun zorlanmasında rol oynamıştır. Onun böylesi bir süreci yaşadığı sırada 1992 Güney Savaşı'nın başlamasıyla birlikte ilk defa savaşa girmesi, ilk savaş pratiğini yaşaması onu müthiş derecede etkilemişti ve bu etkilenme onun inatçı özellikleriyle de birleşince savaş tecrübesini erkenden almasına doğurmuştur. Güney Savaşı biter bitmez Gabar'a geçer. O'nu Gabar'da tanıyan bir arkadaş şöyle anlatıyor:

Koçerê ile 1993 sonbaharında Gabar'da tanıştık. Gabar o süreçte parti yaşam ve tarzından çok uzaktı. Partinin ölçülerinden çok, bireylerin tarz ve ölçüleri uygulanıyordu. Parti dışı anlayışların merkezi durumundaydı. Özellikle bayan arkadaşlara yaklaşımlar ise, aşiret-aile içindeki yaklaşımların parti saflarına yansıyışı biçimindeydi. Bayan arkadaşların keyfe takma zorunluluğu, sifara içmeme, erkek arkadaşlarla konuşmama vb. bir sürü yetmezlik yaşanıyordu. Bu yaşanılar Koçerê hevalin kabul edeceği, normal karşılayacağı şeyler değildi. Bu yaklaşım ve anlayışlara büyük bir direniş vardı. Pratik sahada yeni olduğundan yöntem tutturmakta epey zorlanıyordu. Birçok yanlış yaklaşımlara da maruz kaldı. Ama hiçbir zaman parti doğrularından taviz vermedi. Hep radikal bir tutum sergiledi. Hiçbir zaman eksiklik ve yetmezliklerle uzlaşmadı, doğru olan neyse, bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyor ve bizzat uygulayıcısı oluyordu. Fiziki yönden kendisine çok yüklendi, eylemlere ağırlık verdi, askeri yönden çok gelişti, bununla beraber yaşamdaki savaşımını da amansızca yürütüyordu. Kendinden çok emindi, netliği ve cesaretiyle tanınırdı.

Kendisindeki en belirgin özelliklerinden biri de değişim ve dönüşümdeki ısrarı, amansızca bunların üstüne gitmesi, kendisini denetlemesi ve bunun sonucunda başarı elde etmesiydi. Daha sonra Garzan Eyaleti'ne geçiş yapacakları sırada pusuya düşen, grupta yaralı bir arkadaşı sırtında taşıyıp, düşmanın eline geçmemesi için büyük bir çaba harcayan Koçerê hevalin kendisi de omuzundan yara alır. Arkadaşlara yük olmak istemeyen, diğer yaralı arkadaşın düşmanın eline geçmemesi gerektiğini düşünerekten silahını ve raxtını hiçbir arkadaşa vermeden büyük bir iradenin ürünü olarak; çok canlı ve atiklikle hain pusunun amacını, inadına boşa çıkarırcasına bir kahramanlık örneği sergilemiştir.

1993 yılında düşmanın yoğun operasyonları sonucu sürekli hareket halindeki birlikle beraber, yaralı haliyle bile bir an bile kopmayıp, büyük bir azim ve kararlılıkla birliğin temposuyla o da hareket etmiştir. 1993 sonlarında birliğin Güney'e geçmesiyle O da geçer. Metina bölgesinde belirli bir süre tedavi gördükten sonra, tekrar Botan'ın 7. bölgesine bağlı Kaşura mıntıkasına pratiğe geçer.

Koçerê heval artık ülkeye geçtiği zamanki gibi fizikmen zorlanma durumunu tamamiyle aşmıştır. Ve fiziki olarak güçlendiğinden BKC silahını alır. O'nda silaha bağlılık bütün birlik yapısı içinde örnek alınacak düzeydedir. O sürekli BKC'sini yağlayıp, temizlerken, O'nun silahı, birliğin en parlak, temiz silahı olmuştur. Bunun üzerine arkadaşlar arada bir *"Koçerê heval senin BKC'nin bir gün bu parlaklığıyla bizi deşifre edecek"* diyerek şaka yapıyorlardı. O'nun çatışmalarda BKC'ye hakimiyeti, cesareti, düşmanın üstüne gözükaraca gidişi, yine saldırı ruhuyla dolup, taşması her zaman örnek alınırdı.

Yine yaşam içinde fadakar, yoldaşlarına sürekli öğreticiliği, dürüstlüğü esas alması, yaşamda hem öğretmen, hem öğrenci rolünü oynaması, arkadaş yapısı içerisinde büyük saygı ve sevgi kazanmasını getirmiştir. Yaralandıktan bir müddet sonra savaşçı olarak kalan Koçerê heval, kısa bir süre sonra takım komutan yardımcılığına getirilir. Aslında O'na resmi olarak komutanlık görevinin verilip-verilmemesi pek önemli değildir. Çünkü O yaşam içerisinde zaten doğal bir komutandı. Gerek katılımından önceki sosyal gelişkinliği, gerekse parti ve önderlik sahasında aldığı eğitim, kendisini daha çok geliştirmiş öncü rolünü oynaması sağlamıştır. Hem de birlikte olduğu yoldaşlarına yardımcı olması, O'nun arkadaş yapısı içerisinde, O'nun oldukça eleştirisel, radikal bir arkadaş olarak tanınmasını doğurmuştur.

Daha sonraki süreçte kışa doğru geri çekiliş, kış hareketliliği, üslenme olanakları ve eğitim çalışmaları amacıyla Metina'ya geldiğinde o süreçte yapılan 1. Ulusal Kadın Kongresi'ne delege olarak katılır. O kadının özgürlüğüne sonuna kadar inanıyor, inandarıyor ve bununla yetinmeyip "özgür kadın kişiliğini" kendi somutunda yaratmaya çalışıyordu. Daha sonra ruhuyla, düşüncesile kendini kongreye katan Koçerê heval, başta kendi özgürlüğü olmak üzere, kadını özgürleşmesi için elinden gelen bütün çabasını harcayacağına, bunun için kendisine yükleneceğine dair

Zozanlarda güneşli bir gün
Uzundığım yeşil çimenler üzerinde

dalıvermiştim
Uyandığımda, yanımdaki yoldaşa
Koçerê'nin şehit düştüğünü gördüm,
dedim.
Rüya bile olsa inanmak istemedim.
Şu anda bile halen inanmak istemiyorum!
Hep seni arıyorum...

Karşımda önderliğin gülen resmi,
Resme dalıp bakıyorum,
Senin Başkan'a olan özlemini
hatırladıkça
İçten içe kahırlanıyorum.

Bir yoldaşla konuşuyorum;
Seni anlatıyor, Gabar'ın güzelliğinde.
Anıyoruz, Şehit Jiyan ve Berçem
yoldaşları
Zaza inadın geliyor aklıma
Gülüyorum.
Küçükken başından geçen:
İnadının sonucu başardığın olay
aklıma geliyor,
İçten gülümsüyorum.

Cesaretin anlatılıyor, korkusuzluğun
İçimden ne de olsa bir, Kureyşan!
Diren, Kürdün yiğit kızı diyorum.

Biliyor musun, senin çok sevdiğin
Çiya Reşk'in rengarenk çiçeklerini
Senin için özel topladım ve

saklıyorum.
Yazdığın notunla, beyaz defteri
o çiçeklerle süsledim.
Daktilo başında uyuya kalıp da
uyandığında attığın kahkahayı

hatırlıyorum
Giderken eyleme, başarı dileklerini
andıkça
Bir yoldaşı kaybetmenin acısını,
çok derinden hissediyorum.

Her yer, her dağ, her taş,
Kısaca Yoldaşım
Kaşura'nın hangi tarafına dönsem,
Seni ve şehit yoldaşları anıyorum!
Biliyor musun KOÇERê;
SENİ çoook özlüyorum!..

Newroz Koçerê

söz vererek Özgür Kadınlar Birliği'nde yer alır. Ve Botan Eyaleti'nin 7. bölgesi olan Kaşura mıntıkasına komutan olarak gider. Böylelikle kongreden almış olduğu büyük güçle pratiğe yönelir.

Pratik sahaya geçmesiyle birlikte düşman güçlerinin 1994 bahar operasyonu başlar. Bu sırada savaş içerisnde bulunan hasta ve yaralı arkadaşların mangasının sorumluluğunu kimsenin üstlenmediğini görür ve manganın sorumluluğunu, gönüllü alarak zor anlarda her zaman yoldaşlarının yanındı olduğunu bu hareketiyle yoldaşlarına bir kez dah ispatlamıştır. O aldığı görevinin kutsallığındadır. Bunun için savaşta en büyük cesaretliliği göstererek, hasta arkadaşlarını hiçbir kayıp verdirtmeden kurtarmıştır.

Koçerê heval bayan bölüğünde kaldığı sürece çok değerli bir komutan, bölüğün eğitmeni, 7. bölge basın-yayın biriminin sorumlusu, Metina-Kaşura arası kurye, 7. bölge muharebecisi vb. bütün işleri beraber yürütüyordu. İşlerini öyle bir ayarlıyordu ki, hiçbir zaman işleri birbirine karıştırmazdı. Öyle ki, yaşamın her alanıda Koçerê hevali görmek mümkündü. Ve hemen Koçerê elinde telsiziyle, özellikle Kaşura'nın en yüksek tepesinde (Keste tepesinde) "Kervan Gohdarê" diyor, bir yandan daktilo başında önderliğin talimatlarını yazıyor, yine çantası sırtında, silahı omuzunda grubun en önünde kurye olan Metina'ya gidiyor.

Derken bir arkadaş dayanamayıp Koçerê ile ilgili yazdığı yazıyı bize okuyor. Bizde olduğu gibi yazıyoruz. "Haziran ayının sıcak bir günü, yine tepeciyim. Kaşura'da Kuzey ve Güney'i ayıran sınır, Kürdistan'daki kara bir leke gibi görünüyor. Karşıdaki henüz erimeyen karlar, benek benek Hakkari'nin dağlarını süslüyor. Elimde dürbünle tabiatı seyrederken, yanımdaki cihazdan bölüğümüzle yapılan konuşmaları dinliyorum, sevinçten uçuyor gibiyim. Bayan biriliğimiz bugün sınıra saldırı düzenleyecek. Sabah, eyleme katılacak arkadaşlar bulunduğumuz tepeye geliyorlar. En önde kol komutanları gelip planı hazırlıyorlar. İçlerinde kan-ter içinde kalmış Koçerê'yi görüyorum. O'na hepimiz

çok derinden bağlı olduğumuzdan kendisini derinden süzüyorum. Çünkü her an şehit olabilir diye düşünüyorum. Derin derin kendisine baktağımı gören Koçerê hevalin bana söylediği sözler farkına varmadan beni ağlatıyor. Bunları söylemişti *"biliyor musun S. heval, nasıl bize daha önceden bu sınırların olmadığını hikaye gibi anlatıyorlarsa, bir gün gelecek bu sınırlar kalkacak ve bu sınırın varlığı bu sefer yeni nesillere bir masal gibi anlatacak"* demişti, alçak bir sesle. Sanki bu sözleriyle yarınki eylemleri arasında bir bağ kurmaya çalışıyordu O. Ve okuyan arkadaş eylemde Koçerê hevalin grubundan hiçbir kayıp verilmediği ve büyük bir sevinçle döndüklerini anlatıyordu bize.

Kendisi Avrupa'da büyümesine rağmen, Kürdistan dağlarıyla o kadar çok bütünleşmiş, o kadar çok içli-dışlı olmuştu ki, sanki dağların kurdu, ya da bir sevdalısı gibiydi.

15 Ağustos İkinci Atılımı'nda Koçerê heval, oluşturulan Yıldırım Tugayları'nde yerini alıyordu. Genelde "kardeş savaşı" denilen, özelde ise kardeşlikle alakası olmayan, Kürdün ihanet savaşı olan; KDP ile savaşımımız başlamıştı.

Yıl 1995, yaz sıcaklığında Metina dağları kan ağlıyordu. Gelen kan ve barut kokularına insan beyni artık tahammül edemiyordu. Böylesi günlerde, saldırılarda yer almak, düşmanla göğüs göğüse çarpışmak, ihaneti-işbirlikçiliği bir daha yeşermemecesine tarihe gömmek büyük bir cesaret ve fedakarlık ve azim istiyordu. İşte bugünlerde Koçerê heval, sürekli saldırı gruplarında, öncü olarak yer alıyordu. Kazandığı her mevzi onun için, büyük bir başarı ifade ederken, bu mutluluğu ve heyecanı etrafındakilere de yaşattırıyordu. Son olarak başarı elde ettiğimiz Kanimasi eylemini Koçerê heval bir türlü unutamıyor, arkadaşların düşman üzerine nasıl yürüdüğünü ve yine peşmergelerin nasıl korkup kaçtıklarını habire anlatıyor ve her zamanki gibi ardından kahkaha atıyordu.

Şehit düşmeden önce, Begova kuşatmasında yine yerini alır. Bir ve ikinci gün eyleme grubuyla birlikte katılır ve başarı elde ederek geri döner. Begova kuşatmasının üçüncü günü; Koçerê hevalin bulunduğu grup, oldukça yorgun ve bitkin bir durumdadır. Ancak düşmana ufak da olsa bir taviz vermemektedirler.

Güneşin çocukları her günü bir önceki günden daha büyük başarılarla doldurmak zorundadırlar. Eyleme gitmeden önce her akadaşa bir parça kuru ekmek dağıtılır. Herkes ekmeğini yerken, Koçerê heval; ekmeğini yemeyip, cebine koyan ve yanındaki arkadaşa, *"Bu ekmeği eylemden döndükten sonra zafer sevinciyle yiyeceğim"* der. Böylelikle grubunu alır ve karanlık çökmeden, düşman karşısında mevzisini alır. Grubu saldırı-savunma grubudur. Saldırı grubu rolünü oynadıktan sonra, sıra savunmaya gelir ve bu sırada Koçerê heval grubuyla birlikte düşmanın üsütüne üstüne yürür. Bir yandan çatışır, bir yandan cihazıyla arkadaşlarla bağlantı kurarken, ihanet kurşunu Koçerê hevalin şafak kadar açık alnından isabet alır. O an bütün cihazlar durmadan *"Koçerê'yi şehit verdik, Koçerê'yi şehit verdik"* deyip tekrarlayıp duruyorlardı. Bölük komutanımız birden kendisini tutamayıp; *"Hayır bu haber doğru olamaz, Koçerê şehit olmadı"* deyip, çığlıklar atmıştı. Begova yakınındaki Habur Suyu, sanki bu habere tepkiymiş gibi, büyük bir hırçınlıkla çağlayarak, başını bir o yana bir bu yana vuruyordu. Uzun bir çığlıktan sonra artık o da sessizleşmiş bir şeklide Koçerê'ye selama duruyordu.

Güneşin ilk ışıklarıyla, yoldaşlarının omuzları üzerinde Metina dağ silselesine misafir gidiyor Koçerê heval! Uğurlarken onu, buğulu gözler uzaklara takılı, düşünceler daha bir derin, sıkılan yumruklar, zılgıt gibi gelen mermi sesleri, hep bir ağızdan söylenen bir sloganı anımsatıyordu: Koçerê ölmedi ve ölmeyecek!

Metina Bayan Taburu Adına
Sorxwin, Berfin, Newroz, Gülçiya

Tepeden tırnağa eylemdi

Adı, soyadı: **Kemal TAKA**
Kod adı: **Sipan**
Doğum tarihi ve yeri: **Batman**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Güney Kürdistan
Şahadet tarihi ve yeri: **Eylül 1993**
Erzincan-Çağlayan

Ulusal kurtuluş mücadelenin şehitlerini bir yerlere sığdırmak, onları anlatmak güç bir iştir. Yaşamı, eylemi her yönüyle örnek alınması gereken savaşçılar aynı zamanda yaratılmak istenen yaşamın, ütopyalarımızın mimarlarıdırlar. Tarihinde hiç askerleşmeyen köle bir ulus olan Kürtlerin PKK ile birlikte muhteşem çıkışı kolay olmamıştır. Bu muhteşem gelişmeleri, borçlu olduğumuz kişiler, yaşamının on üçünde, on yedisinde, yirmi, otuz, yetmişinde kahramanca savaşıp, vurulanlardır. Şehitlerimiz devrimimizin teminatı, devrimin kilometre taşlarıdır.

İşte, **Sipan** heval de partimizin, yiğit Kürdistan halkının bağrından çıkardığı bir komutandır. Sipan heval, Kürdistan'da askerileşebileceğini, komutanlaşılacağını gösteren en iyi bir örnektir. Askerliğin bütün meziyetlerini şahsında somutlaştıran kahraman ARGK savaşçıları sayısızdır. Sipan heval de onlardan biridir. Hem de cesur, fedakar, kararlı askerlerden biri. Hani ölüme gözükaraca giden meçhul askerler var ya işte onlardan biri.

Batman'da doğan Sipan heval, ortahalli bir ailenin çocuğudur. Ulusal kurtuluş mücadelesinin en sıcak olduğu bir ilde Sipan heval, 1990 sürecine girildiğinde giderek kızışan savaşın içinde bulur kendini. Hep isyancı doğuran Kürdistanımızda, zulme, haksızlığa karşı başkaldırı potansiyeli herkete vardır. Savaş, bu cevheri daha da açığa çıkarmakta etkili olur. Sipan heval, parti ile ilişkilere geçmediği dönemlerde de kendi başına bir komiteymiş gibi çalışır; daha çokta geceleri askeri eylemler yapardı. Fakat bunları kimse bilmez. Sömürgeci sürülerine karşı duyduğu derin intikam duygularını böyle açığa vurur. Batman şehit merkezinde karakola taciz eder, polis ekip otolarını tarar vb. çeşitli eylemleri tek başına kimseden talimat almadan yapar. Görüldüğü gibi, o yuvasında durmayan mermi, tepeden tırnağa eylemdir. Gün geçtikçe içi kaynar. Kendisindeki taşan eylem nehirini devrime katmak arzusuyla dolar. Tıpkı taşkın Dicle, haşin Fırat, delice akan Munzur gibi...

Sipan heval, atif katılımı 1991'de sağlar. Güney alanında, Zelê kampında eğitim devresime katılır. İçindeki fırtına ise kabardıkça kabarır. Sabırsızlıkla eğitim devresinin sona ermesini bekler. Bir an önce kendini ülke dağlarına, sıcak savaş cephesine atmak en büyük haylidir. 1992'de Kürdistan'a doğru büyük yürüyüşü başlar. Savaşa yürüyüş, özgürlüğe yürüyüştür. Ve tarifsiz bir heyecandır, insanın içini kemiren. Sipan heval, Botan'da iki ay kaldıktan sonra Amed'e geçer. Oradan da Adnan arkadaşın (Ahmet Dizin) grubuyla Dersim alanına gelir.

Yüce Dersim dağları herkesi büyülediği gibi, O'nu da büyüler. Adnan hevalin grubuyla büyülendiği bu coğrafyayı adım adım dolaşır. 1992 sonbaharında saldırıya geçen işbirlikçiler Güney'de, sömürgeci TC ile operasyon geliştirirken, onlarda Kuzey'de TC güçlerini darbelerler. Artık Dersim alanında kızgın savaşın tohumları ekilir. Düşmana korkulu günler yaşatmaya başlarlar.

Sipan hevalla 1993'te Dersim dağlarında tanıştım. Gece Köye Zêlîn kuru soğuğunda hepimizi ısınmamız için halaya kaldırmıştı. Çok soğuktu. Yakacak bir şey de yoktu. Alabileceğimiz kadar yol almıştık. Müthiş bir soğuk vardı. Temmuz ayındaydı, ama karasal iklim olunca, bir de dağların yükseğinde güneş batar batmaz kış soğuğu buyur eder. Dağlara ve çıplak vadilere...

İşte, Sipan hevalin hepimizi halaya kaldırıp "-Nêçîrvan jor de hatin" vb. hareketli parçalarla bizi oynatmasıın sebebi de buydu. Daha sonra O'nun komutanlığında hareketli birlikte yer alınca, daha iyi gördük, O'nun govend sevdasını. Ve biz O'nunla her eyleme "Govend"le gider türkülerle dönerdik. Şenlik, moral grubumuzdan hiç eksik olmazdı, toprak gibi. Sipan heval, suskunluğu sevmezdi. Hep "hareket gerek, eylem gerek" derdi. Bazen zorunluluktan eylemsiz kalındığında, "namlumuz pas tutacak" deyip, ateş ettirirdi.

Uzun boylu, geniş omuzlu, kuvvetli kaslarıyla kaplan gibi çeviti. Kumral saçlı ve gür büyüklüydü. Yüzündeki hatlar O'nun olgunluğunu ve savaş tecrübüsini yansıtıyordu. Yüz ifadesinde bir savaşçının asiliği okunuyordu. Şalvarını, şutıkını özenle düzeltir, uzun yün çoraplarını şalvarın üstüne çeker, kıvırırdı. Ayrılmaz parçası, portatif G-3'ünü kahramanca bir eylemde düşmandan almıştı. Üç arkadaşla Erzincan'da (E-23 Karayolu üzerinde) NATO'ya ait yakıt deopolarını keşif eder, sonra şahin misali birkaç km. kare gece aydınlatma sistemi ve muzzam güvenlik önlemi olan yabancı teknik elemanları, özel hareket timleri ve bekçiler tarafından korunan bu hedefine usulca sızıyor. Burada, geceler gündüz gibi aydınlıktır. Yere iğne düşse duyulur. Fakat Sipan heval bu eylemi iki yoldaşıyla birlikte gerçekleştirir. Özel koruma bekçisini vurur ve elindeki son model portatif G-3 alır.

Sipan heval, çok iyi de roket kullanır. Yine Dersim'de sorhoş sarhoş gece devriyeleri gezen özel tim devriye aracını bir grup yoldaşla pusuya düşürüp, roketle havaya uçururlar. Bu eylemi anlatınca, *"hepsi kafayı hoş etmişti, roket arabaya isabet edince nar gibi kızardılar"* diyordu. Yine E-23 karayolunda hiç girişmemesi gereken bir eyleme girişir. Ondan bitmek-tükenmek bilmeyen bu eylem enerjisi onu sürkeli düşmana vurmaya yöneltir.

Yaratıcı eylem zekası, kıvrak, atik ve otoriter yapısı her zaman yoldaşlarına örnek niteliğindeydi. Kemalist okullarda okumamıştı. Parti okullarında siyaseti öğrenmişti. Eylemci kişiliğini burada almıştı.

Karargahlarda kaldığımızda büyük büyük ateşler yakar ve son közüne kadar onunla oynardı. Ateşle güçlü bir bağ kurmuştu. Onun ateş sevdası bir hastalıktı ve her arkadaşla yüreğinin en derininden gelen sıcaklıkla bağ kurardı. *"En güzel eğitim, eylemdir"* derdi. Gerçekten de her davranışı, hareketi yoldaşları için büyük sonuçlarla doluydu.

Sipan heval, 1993 Eylül'ünde Erzincan'a bağlı Çağlayan nahiyesinde, işbirlikçi-ajan birinin evine girmeye çalışırken şehit düşer.

Savaşsız, kavgasız bir an geçirmeyen Sipan heval, eylemleriyle Koyê Zêl'de, Munzur'da fırtına gibi esti. Doyasıya savaşıp Dersim dağlarına özgürlük tohumu oldu.

İntikam yeminimiz Dersim'in kurtuluşudur.

Anısı mücadelemize önderdir.

Silah arkadaşları

PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN yoldaşın PKK'nin 18. yıldönüm değerlendirmesi

18. yıl, büyük PKK davasının ZAFERE EN YAKIN OLDUĞU YILDIR

● **Savaşı, savaş hikayesini, savaş tarihini anlamamak büyük bir yanlışlık veya büyük bir yürekten, saygıdan uzaklıktır. Yine bunun çabasını hiç anlamamaktır. Bunu nasıl yaptınız? Savaş komutanları, savaş birliklerinin başında yer alanlar neden bunu anlayamadılar?"**

● **Dönüş yapmayanlara, hakkını veremeyenlere benim hiç saygım olmadığı gibi, metelik kadar değer vermeyeceğim. Benim için parti tarzına göre olmak her şeydir. Böyle olan benim her şeyimdir. Yüreğimdir, ruhumdur, sevgimdir. Biz, zaten bunlar için varız. Başka türlü kimse bizi kullanamaz."**

● *Baştarafı 1. sayfada*

nin fikri örgütlenmesi üzerinde, özellikle kadro çalışması üzerinde yoğunlaştığımda ne destanlar yaratılabileceğini gösterdim. Bundan daha değerli çalışma olabilir mi? Çok zor koşullarda olan bu çalışmanın bile nelere kadir olabileceğini şimdi görebilirseniz. Demek ki, "parti davası çok büyük bir olay, partileşme en büyük güçtür" diyeceksiniz.

Düşünün, benim başka güç kaynağım var mı? Yok! Bütün gücümü partileşmekten alıyorum. Parti üzerine yoğunlaşmak, partinin ilkelerine göre yaşamak, parti örgütleşmesine güç vermek bütün güçlerin esasıdır. Bu çok açık. Parti kadroları olarak sizler gerçekten yüklenmek istiyorsunuz, etkili olmak istiyorsunuz. Bunun adı, yolu partileşmek ve ilkelerine göre gerekli kıldığı tarza ulaşmaktır. Bunu gösterdiğinizde güçlüsünüz. Başka türlü bu ilkede, ordu içinde ve hatta bütün düşmanlarımıza karşı güçlenmenin yolu düşünülemez.

Tekrar tekrar "partinin önderlik çizgisi, gücü" diyorsunuz. İşte bu partileşmenin yoluna kendini yatırmanın gücüdür. Daha da açarsak; ilkeleri var, onunla tutarlı çabaları var. Çabaların yerli yerinde, yani ustaca sergilenmesi var. İşte önderlik, işte başarı.

Partileşmek, zaferden daha değerlidir

Son zamanlarda daha sıkça görüyorum; "parti ölçüleri aşındı. Gerilla da aşındı, yurt dışında, Avrupa da aşındı, yaşam da aşındı!" Bu sözleri söylemek kadar ve söyleyip de acı duymamak, acı duyup da kendine karşı savaşmamak gibi tehlikeli bir tutum olamaz bir PKK kadrosu için. Ama ne yazık ki, sadece bunları söylemekle yetinmiyorsunuz. Olumsuzu da yaşıyorsunuz. Bana göre kaybetmenizin en temel nedeni bu.

Bütün PKK şehitlerinin anısına belirtirim ki, partileşmek kadar değerli hiçbir çaba yoktur. Parti ölçülerinde ısrar, parti yaşam tarzında ısrar, parti görevlerinde ısrar cephede kazanacağınız en son nihai zaferlerden bile daha değerlidir. Nihai bir zafer gelip geçicidir, ardından belki bir yenilgi de gelebilir, ama kapsamlı bir partileşmenin önünde her zaman başarı vardır ve süreklidir. Kapsamlı partileşen bir değil, nihai zafere kadar kazanır. Bundan dolayı zafer kişiliğinde ısrarlı olan ilkin partileşmenin bütün gereklerine ulaşmalıdır. Bunu fazla sözle anlam vermeye gerek yok. Benim pratiğime bakın, daracık bir yerde ve çok kısır olanaklarla yürüttüğümüz parti çalışmaları bugün bizi nereye götürdü, bizi nerelere taşırdı, başarılarımız ne kadardır? Hesaplayabiliyor musunuz?

O halde parti tarihinden öğreneceğiniz en temel bir husus varsa, o da; bütün başarıların sırrı partileşmektir. Partinin ölçülerine, tarzına, temposuna, ahlakına sahip olmaktır. Bunda karar, bunda ısrardır. Çok yapıldığı için fazla tekrarlamak istemiyorum, ama çok yalın parti tarihinden ne sonuçlar çıkarılmalıdır derseniz veya PKK tarihi nasıl anlaşılmalıdır sorusu sorulursa; bu tarihin dönemleri vardır, her yılı vardır, hatta her saati vardır. Her bir saati kesinlikle diğerinden daha değerlidir. Bir zincirin halkaları gibi, sürekli göğe yükselen helezonvari sütun gibi hep birbirlerini ilerletir, bağlar amacına ulaşıncaya kadar. Dur durak bilmez, kopukluklar, sistemsizlik yoktur. Tarz, tempo kesindir ve düşmanın ulaşamayacağı, dağıtamayacağı kadardır.

Küçük bir tohum olarak serpildiğimizde, onun çürümemesi için gereken yapılmıştır. En önemlisi de düşmandan, yine sert bir rüzgardan, kurak kalıp çürümekten korunmuştur. Bu üzerine titreyerek, bir ananın çocuğuna olan bakımlılığından daha fazla bakarak gerçekleştirildi. İdeolojik çalışma bunun içindi. Düşmanın tehlikelerinden uzak olmak için gizlilik bunun içindi ve bu başarıldı. İdeolojik gelişme yılları kesinlikle olmazsa olmaz kabilindeki yıllardı. Bundan önce bu halkın içinde sadece kendinden utanç duymak vardı. Bireyin, toplumun atomuna dek parçalanması, zayıflığı vardı. İddia yoktu, karar, bir araya gelmek hiç yoktu. Kardeş kardeşi bile, bir arada bir saat tutamazdı. İşte, ideolojik hamle sürecimiz buna bir son verme süreciydi. Biz yıllarca inkar edilmiş, "ben bir daha sana gelemem, ben bir daha seninle yaşayamam" denilen toprağımıza ve insanımıza bir bakıştır. Hain gibi birbirlerine bakanların dost gibi bakmaya başlamalarıdır. Birbirlerine müthiş yabancılaşmış olanların, tanımışlığa gelmesidir. İdeolojik gerçeklik budur.

Bakış yaratıldı!

Dost bakışı, birlik bakışı, ruh yakınlığı, ülke bakışı... Bunlar az şeyler değildir. Yürümek için ilkin bakacaksın, yapmadan önce göreceksin. Bunlar olmadan tek bir adım bile atılamaz.

Örgütlenme yürüyüşe geçmektir. Bakış açısı yaratıldıktan, verilmesi gerekenler tespit edildikten sonra ona yürümek şudur: Toprağa ve halka yürüyüş tek kişiyle olmaz, örgütle olur. Tutarlıysak bakışlarımızda, görmemiz gerekenlerde birlikte yürüyeceğiz. Çünkü ulusal amaç herkesin bir avuç hain dışında, onda ısrar edenlerin dışında, herkesin amacıdır.

Özgürlük, bir halk ve herkes içindir. Dolayısıyla herkesin yürüyüşünü gerektirir, yani örgütünü. Bunun gereklerini bugün bile tartışıyoruz, yerine getirmeyenler yalancıdır. Örgütle yürüyemeyenler hem bakış yoksunudur, hem yürüyüş. Onun ülkesine, halkına bakışı yoktur. O bir kördür ve körce, sersemce kendini yürüteceğini sanır. Biz bu yılları da yaşadık, hem de kısa aralıklarla.

Seksenlere merdiven dayadığımızda toprağa yürüyüş, halka ulaşma asgari düzeyde gerçekleşmiştir. Bu, ideolojiden politikaya aşama yapmak demektir. Politikanın doğru olduğu, halk yürüyüşünün gerçekleştiği ve bu anlamda özgürlük savaşımının artık politik anlamda başlaması demektir. Bakış açısını yok eden "senin ülken yoktur, senin halkın yoktur" diyen düzen, güç baktı ki bakış oluştu, politika başladı, bir kez daha tek fert kalıncaya dek yok etmek için o bilinen, geri faşist süreci bize karşı geliştirdi.

● *Son zamanlarda daha sıkça görüyorum, 'parti ölçüleri aşındı. Gerilla da aşındı, yurt dışında, Avrupa da aşındı, yaşam da aşındı!' Bu sözleri söylemek kadar ve söyleyip de acı duymamak, acı duyup da kendine karşı savaşmamak gibi tehlikeli bir tutum olamaz bir PKK kadrosu için."*

12 Eylül son tahlilde bakış açımızın ve halk yürüyüşümüzün yok edilmesidir. Büyük bir savaştı, özel savaştı. Biz, daha onun ayak sesleri geldiğinde yurt dışına çıktık. Yürüyüşün kesilmemesi için bu bir taktikti. Taktisyenlere sorarım; daha ayak sesleri bile çok uzaklardan gelirken biz neden bu adımı attık?

Ve iliklerimize kadar titriyoruz adeta. Nasıl ezilmeyeceğiz altında, diye. Sorumluluk duygusu budur. Bu bakış yok olmasın ve bu yürüyüş kesilmesin diye yüreklerimiz nasıl sık atıyordu. Acaba bunu düşünecek misiniz?

Bunun için durdurak olur mu, bunun için kendini yere atmak, bunun için kendini ucuz ölüme terk etmek olur mu? Tam tersine, çünkü sende gören göz artık bir halkın gören gözü. Atan yürek bir halkın yüreği, buna nasıl ihanet edebilirsin. Eğer gerçek böyleyse, düşünün milyonlar yüreğinizde güp güp atıyor, gözleriniz milyonların gözleri, büyük görüyor. O kişi duramaz, o kişi görmemezlik edemez.

İşte biz böyle yaşamaya başladık. Partinin bakıştaki iddiası, soluksuz yürüyüşü böyle anlamlıdır. Gelişmeyi böyle sürdürdük. Çoğunuzun hâlâ anlamadığı bir gerçeklik bizim yürüyüşümüzde veya partimiz adına bizde böyle gelişti, anlam buldu.

Parti ve savaş görevlerinde başarısız kalınamaz

Hatırlıyorum bu yılları. Yakalanmamak, yakalandığınılda da sadece kopan benim yüreğim olmayacak, bir halkın yüreği olacak. Karartılan bakışlar sadece benim olmayacak, kendi toprağında biraz özgürce, biraz ulusalca bakması gereken bir halkın olacak, onun gözleri dökülecek. Bu nedenle "Aman kendini koru. Korumak ve yaşatmak için kendini iğne ucundan geçir" taktiğini uyguladık.

Şaşıyorum bu bakış açısına ve yüreğe sahip olamayanlarınıza. Ne kadar acı ve ne kadar ifah olmaz bir durum. Düşman çizmesi ile partimiz adına ne yapılmışsa yerle bir edilmek istendiğinde (o bildiğiniz sıkıyönetim süreçleri) biz bir savaşçı yetiştirmek için canımızı dişimize takıyorduk. Arkamda yer alanlar o süreçte "bir daha ülkeye dönüş mü" diye dalga geçiyorlarmış. En kendini sorumlu tutması gerekenler böyle. Fakat başka yapılacak bir şey yok. Bir savaşçı yetiştirmek için o zaman bunun dışında bir şeyle uğraşmak mümkün olamazdı. Her şey oradaki ısrara bağlıydı. Tarihi kaybetmek istemiyorsan, yüreğinin sökülüp kurutulmasını istemiyorsan, savaşta ve savaşçı da ısrarlı olacaksın. Hiç kimse bunun anlamını bilmedi, "neden bu arkadaş bu kadar ısrarlı" demedi. Israrlı olmak gerekir. Çünkü başarılmazsa hiçbir şey kalmıyor.

Sizin bakış ve yürek atışlarınıza baktığımda bu noksanlığı görüyorum. Çokça söylendiği gibi, öküzün trene baktığı gibi mi, mandanın yürek atışı gibi mi, sorularını soruyorum. Eğer benim gibi bakılsa ve duyulsa eminim ki o çabanın önünde (hele bugünkü koşullarda) hiçbir engel duramaz. Hele parti görevlerinde, savaş görevlerinde böyle başarısız kalınamaz, bana sorarsanız çaresiz de kalınamaz. En çok hayıflandığım bir konu budur. Ya bunlardaki bakışlar kimin, nasıl bu toprağa gitmişler, özgürlükle iç içedirler, hâlâ bir keçi kadar sevemiyorlar. Bir Cudi dağındaki keçinin Cudi dağına sevdası daha fazladır. Ama oradaki gerillanın bu bağlılığı daha gelişmemiştir ve buna öfkeliyiz. Yürekleri sanki manda yüreği kadar duyarsız.

Orada bir tarih canlanıyor, orada özgürlük adım adım gelişiyor, daha da geliştirilebilir ama farkında değiller. İşte hayıflandığımız bu. Vurguladığım gibi buna hiç mi hiç saygılı olunmadı ve bu her zaman büyük öfke ile karşılandı. Bana göre bu büyük bir suç!

Parti tarihini anlamamak büyük vicdansızlıktır

Düşünün, siz savaşanlar, daha bunun hikayesini, yani nasıl geliştiğini bile bilmiyorsunuz. O zaman hangi yürekten bahsedilir? Bakış açımıza dahi ulaşmamışsınız. Böyle olunca da bakışlarımız sizlere güç veremez. Sonuçta da tarzınız, temponuz düşüyor. Anlayamadınız PKK'yi, anlayamadınız onun bizim tarafımızdan yürütülüşünü; duyamadınız, göremediniz. Onun için şimdi de fitne-fesat topluluğu haline geldiniz. Bu yapılabilecek en büyük kötülüklerden biriydi ve düşmanın en büyük seferlerine karşı duyduğum zorlukları ve öfkeleri, sizin bu bakışsız ve yüreksiz yaklaşımlarınız kadar duymadım. Hele hele adamakıllı ülkeye yerleşmenin, onu solumanın, sadece görmenin değil, yaşamın gerçekleşmeye doğru gittiği halkla kaynaşmanın, bayramlaşmanın imkan dahiline girdiği bir süreçte bu halka dayatmalarınız, bu ülke içindeki sanki kaçılacak, yaşanılamayacak bir yermiş gibi davranışlarınız kadar beni öfkelendiren hiçbir tutum yoktur. Buna en lanetlisi denilir. Halbuki biz bu yıllarda tarihin en önemli, bizim için belki de yaşama doğru giden tek savaşını başlatmıştık.

15 Ağustos Atılımı, onun öncesi ve sonrası, öyle nefes nefese geliştiriliyordu ki, bütün zorlukları benim için bir hiçti. Hatta zorluklar beni daha da kamçılıyordu. Bakıyorum da onun gibilerinin üzerine nasıl konulur, onların ürünü nasıl ele geçirilir, diye düşünülüyor. Bu ne vicdansızlık, bu ne saygısızlık diyorum. Savaşı anlamamak, savaş hikayesini, savaş tarihini anlamamak büyük bir yanlışlık veya büyük bir yürekten, saygıdan uzaklıktır. Yine bunun çabasını hiç anlamamaktır. Bunu nasıl yaptınız? Savaş komutanları, savaş birliklerinin başında yer alanlar neden bunu anlayamadılar? Kendi kendime sorardım; neden savaş tarihine hiç anlam vermeme var.

Bir silahın elde ediliş hikayesi, kimler ne kadar çaba harcadılar, rol oynadılar. Bunu bilmeden onlarca silahı kaptırdılar. Bu bir yana, bir savaşçının yetiştirilmesi için yıllarca süren çabayı bilmeden, günde beş-on kişiyi kaybettiler. Bunlar sizi ancak lanetli yapar. Bu anlamda siz parti tarihini anlamak şurada kalsın onda kara bir leke gibi yer işgal ediyorsunuz.

Partinin savaş tarihini anlamamak büyük vicdansızlıktır. Halbuki bu süreci başlatmak demek mucizevi bir olaydır. Tarihte hiçbir Kürt isyanı birkaç ay öteye gitmemiştir ve hepsi de başaşağıya gidişin bir adımı olmuştur. İlk defa giderek yükselen ve başarı umudu veren bir süreç yakalanmıştır. Bunun büyük bir sorumlulukla değerlendirilmesi ve "bir yapı taşı da benden" dercesine üstüne konulması gerekirken; "savaş kurallarını gevşetelim, olanakları çarçur edelim" deniliyor. Hele bu komutanlık belasıyla, kendi en iğrenç düzenden kapılan beş para etmez güdüleri tatmin etmek. Bu benim için en büyük düşkünlük olur. Adınız, ününüz ne olursa olsun, eğer tarih birgün bana sonucu gösterirse, zaferi yakalamış biri dahi olsanız daha önceki yıllarda bu kadar şehit gömülmüş, o kadar yanlışlıklar yapılmış ve o kadar umutlar dirilmiş ki, bunlara hakkını vermemek mümkün değildir.

● *Bakış yaratıldı! Dost bakışı, birlik bakışı, ruh yakınlığı, ülke bakışı... Bunlar az şeyler değildir. Yürümek için ilkin bakacaksın, yapmadan önce göreceksin. Bunlar olmadan tek bir adım bile atılamaz."*

Bir an önce tarihin önünde engel olmaktan çıkın!

Bu anlamda biraz da kendinizi gözden geçirin. Siz yıllara bu anlamı verdiniz mi? Karşımızdaki özel savaş fırtına gibi. Çok iyi biliyorum ki, özel savaşın arkasındaki şunu söylüyordu ona: "Bu başkaldıranın, bin yıldır yerle bir ettiğiniz ama daha ölmeyenin, ben yaşamak istiyorum diyenin başını ez." Bin yıllık tarihi ona bunu dayatıyor. Bir hücum dalgası daha, bir hücum dalgası daha ve küfürle, savaş tarihinde yeri olmayan özel savaş yöntemleri ile yüklen ha yüklen! Sırf o olumsuz tarihi kurtarmak için. Bunu da görüyoruz.

Açık söyleyeyim; biz savaşmak istiyoruz, gerillacı olacağım diyenler eğer bize biraz saygıyı kendilerine yakıştırmak istiyorlarsa, düşmanın bu dalga dalga gelişimini görmeden, en önemlisi de kendi arkasındaki o büyük emredici, uyanan yaşam umutlarına mutlaka sahip çıkmadan, ölümcül kılan yanlışı, yetersizliği gidermenin büyük öfkesi içinde olmadan, bunu yaşamadan, duymadan nasıl savaşacağınızı sanıyorsunuz? Ve neden yürekleriniz böyle kaskatı kesilmiş? Utanmadan, sıkılmadan hâlâ karşımıza bir savaş adayı, hatta komutan adayı diye dikiliyorsunuz. Bunu sık sık kendi kendime soruyorum. Bunlar kim, diye. Ben kendimi sizin gibi dağlara taşırma imkanı bulamam. Geniş halk yığınları içine girme imkanım olmadı. Ama düşünün ufacık bir mevzide kolay kolay zapturapta alınamaz yaşamımı buna yatırdığımda ne haldeyim. Peki kendiniz ne haldesiniz?

Bunları değerlendirmeniz gerekiyor. Kolay komutan, hele hele namuslu, şerefli savaşçı olunamaz. Bir gün başını düşmandan kaldırıp sizin üzerinize eğildik mi gerçekten hesap verecek bir durumunuz olmalı. Eğer savaşa inanıyorsanız, varım diyorsanız, bunları görmek zorundasınız. Hatırınızı kırmamak için kimseyi kovmuyorum. Böyle bir özelliğim var. Ben insanı kovmam. Benim tabiatımda bu yok ve kimse de beni kovamaz. Siz bunu zorluyorsunuz. Savaşın şerefi ile, savaşın onuruyla, amaçlarıyla, savaşın sizdeki tarihiyle oynuyorsunuz. Hatta görmezlikten geliyorsunuz. Bunu kabul edebilir miyim? Buna biraz saygınız varsa anlamak zorundasınız. Ama anlamıyorsunuz. Kendinizi okuyorsunuz. Size açık gösteriyorum ki, bu savaşı ben yürütüyorum. Savaştığınızı sandığınız gibi, kendinizi aldattığınız gibi değil. PKK tarihini anlatmaya gücüm yetmiyor. Hem çok konuştuğum için tekrardan dolayı gücüm yetmiyor, hem de çok kapsamlı olduğu için, yenilikleri olduğu için anlatmaya güç az kaldı. En önemlisi de bunu anlatılmaz kıldığınız için gücüm yetmiyor. Bu büyük tarihe yanaşmadığınız için, bu büyük tarihi kirlettiğiniz için, bu çarpık, hataya bu kadar müsait kişiliği dayattığınız için sizleri kovasım geliyor, öfkeleniyorum.

Hızımı kesiyorsunuz!

Bir an önce tarihin önünde engel olmaktan çıkın. Kendiniz tepeleneceksiniz. Tepelemek istemiyoruz. Bu tarihe göre biraz yiğitlik mümkün değil mi? Bu kadar her biri gerçekten bir abide değerinde anlam ifade eden şehidi olacak, sizin çarpıklığınız da bu kadar olacak. Bir halkın yaşam olanağı bu kadar bıçak altında olacak, siz bu kadar duyarsız olacaksınız. Olanaklar savaşı bu kadar amansız olacak, siz bu kadar çarçur edeceksiniz.

Bu değerler karşısında böyle kolay duruşa geçilmez. Hele sizin gibi hiç durulmaz. Parti davasında bu kadar hatayla, yetmezlikle kalınmaz. "Düşmanlık yapıyoruz" deniliyor. Bu tarihe karşı insan nasıl düşmanlık yapar? Eminim ki, bir ajan burada olsaydı, ben onu yüreklendirir ve kendimle yürütürdüm. Dolayısıyla PKK tarihine doğru dönüş yapacaksınız, doğru anlam vereceksiniz.

Bu yıldönümü dolayısıyla çok açık konuşuyorum. Böylesine dönüş yapmayanlara, hakkını veremeyenlere benim hiç saygım olmadığı gibi, metelik kadar değer vermeyeceğim. Benim için parti tarzına göre olmak her şeydir. Böyle olan benim her şeyimdir. Yüreğimdir, ruhumdur, sevgimdir. Biz, zaten bunlar için varız. Başka türlü kimse bizi kullanamaz, kimse bunu paylaşamaz!

Meteliksiz başladım, trilyonlarla para harcattım ve kendi elimle otuz bini aşkın insanı silahlandırdım

1990 sonrası, halkın daha köklü kalkışmaya cesaret etmesi var. Bir serihildanlar dönemi ve ARGK'nin, ordumuzun hızla elli binlere tırmanma imkanı doğduğunda artık yüreğimize sığamıyoruz. Ve ben çalışmalarda sınır tanımıyorum. Şu daracık sahamda dört bin kişiyi eğitiyorum. Yurt dışıdır, çok az imkanları var. Ülkedesiniz; her bölgeye akın akın savaşçı geliyor ve kitlelerle iç içesiniz. Fakat uzaklaştırıyorsunuz, kaçırtıyorsunuz ve çok kolay imhalarla terk ediyorsunuz. Bunun kadar öfke verici bir şey düşünülebilir mi bu tarihte?

Düşman bu yıllar için şunu söylüyordu (daha yeni yeni itiraf etti); 1992'lerde Kürdistan'ı kaybetmiştik. Karşımızdaki şu anda kontrgerillacıların bütün iddiası şu: "Biz kaybedilen Kürdistan'ı yeniden kazandık."

Buna kim yol açtı?

Gerçekten kazanmaya doğru giden bu Kürdistan'ı, bu devrimi kim kaybetti?

Bunu ciddiyetle kendinize soracak mısınız?

Tarihte kendinizi sorgulama cürretini gösterecek misiniz? Bu büyük kazanmanın imkan ve fırsatlarını görmek, gerektiği kadar işlemek görevini anlayacak mısınız? Yapamadığınızda, düşmana nasıl kazandırdığınızı görecek misiniz?

Bunları görmeden olmaz! Yürek büyütülmez, düşünce geliştirilmez. Hele hele askeri stratejiye, taktiğe anlam verilmez. Ne yazık ki, bu tarihi, bu yaramaz ve yetmez kişiliğinizle her yerde kırk defa yenilgiye uğratacak hale getirdiniz.

Ya ben ne yaptım?

Evet! Yıllık çalışma bilançom yalnız bu sahada binlerden aşağıya olmayacak savaşçı ve onun kadrosunu yetiştirmeye çabalamak ve tabii ki bir de silahlandırmak. Dünya tarihinde hiçbir kurtuluş hareketinde bu görülmüş müdür? Açın, bakın; bütün yurt dışı alanlarda çalışanlar, çalışan önderlere, sayıları yüzü bulmamıştır örgüt dediği insanlar. Bu süreçte ben otuz bini aşkın insanı yalnız kendi elimle yetiştirdim. Meteliksiz başladım, trilyonlarla para harcattım ve hepsini silahlandırdım.

Sizler ne yaptınız?

Sadece çar çur etmek! Ne de olsa yağmur gibi olanak geliyor, savaşçı geliyor. Kullan ha kullan! Bunu yaptınız. Botan'da yaptılar, Amed'de yaptılar, her tarafta yaptılar. Şimdi Güney'de, sözümona o yaramaz sefil ruhlarını orada doyuracaklar. Sizlere rağmen, çok iyi biliyorum ki her yıla nasıl yenilgiler dayattığınızı.

Dayandık!

Benim için savaş bitmedi. Tam tersine hepsini bir hazırlık olarak ele alıyorum. Parti içi, parti dışı diplomasiden savaş cephelerine kadar her şey bir hazırlıktan ibarettir.

Ve kendimi yeniden verdim.

Düşman, benimle savaştı; siz ağırlıklı olarak savaştınız. **spot** Emeğinizi inkar eden yok. Çabanızı sizden daha fazla biz takdir ediyoruz. Bizim öfkelendiğimiz, kendinize yaptığınız saygısızlıktır, emeğinize değer biçmemenizdir. Hiç öfkelenmenize gerek yok! Kendisine saygısızlık edenlerin ancak kendisiyle savaşma hakkı vardır. Vereceği hiçbir sözü yoktur.**

Evet! Ben, sizlerle de savaşarak bu anlamda hazırlıklıyım ve düşmanın bugün çıldırdığı bir konuma gelmesinde benim tarzım sonuç almıştır.

Daha düne kadar, bizzat düşmanın içinden gelen bir bilgi şunu diyor: "Başarısızlar; devleti de, toplumu da bu hale getirenler kendi kurtuluş yollarını sizin kişiliğinize yönelik suikastte arıyorlar, aman kendine dikkat et! Bu kadar kir bulaşmış, olanların aklanmaması için kendini yaşat!" Bunu siz söylemiyorsunuz, düşman cephesinden bir bölük söylüyor.

Bu savaşı böyle geliştirdik. Kirli savaşın yürütücüleri kendi toplumunda, hatta kendi devletinin de başına bela getirilerek bu sonuca ulaştı. Büyük insanlık savaşımımız, kendimizi büyük inatla buraya kadar getirişimiz düşman cephesini parçaladı ve kirli savaşçıları kendi içlerinde bile taşınamaz bir yük haline getirdi.

Çözülüyor; satır satır!

Eğer sizler yardımcı olmazsanız, bunlar yenilecek. Kaçınılmaz bir yenilgi! En çok umut bağladıkları sizsiniz. "Yahu bir kişi var, götürürsek bugünlerde, gerisi kendileriyle savaşıyorlar; bizim hiç savaşmamıza gerek yok" diyorlar. Zaten sizler ve Ana Karargahımız da bunu kanıtlamadınız mı? Hâlâ yazıyorlar: Dağıtıyorlar bölüğü diyorlar. Bunu söyleten siz değil misiniz? Bugünkü düşman basını, bunu söylüyor. Kirli özel savaş çetesinin en büyük umutları sizler oluyorsunuz.

Şimdi, benim ölüp ölmemem veya ölsem de savaşı yürütüp yürütmemem ayrı bir konu. Biz, savaşımımızı kendi ölümümüzle sınırlamıyoruz, ama düşman için böyle umut olmak sizin için en büyük ayıptır, şerefsizliktir! Bunun tek yolu bir an önce bu düşmandan kurtulmaktır. Sizler derken, hiç kimse bu kadar banadır veya bana değildir, demesin. Az çok herkes bu suçta çok büyük bir sorumluluk payına sahiptir. Sizler, fazla yorgun da değilsiniz. Çok genç ve oldukça atılım yapabilecek durumdasınız. Hem büyük bir şansa sahipsiniz, hem de olanaklara hakimsiniz. Fakat bunun üzerine son yıllarda görüldüğü gibi, "Ele geçireyim, kendimi yaşatayım" diye giriş yapılmaz. Bunun, düşmanın yapamadığını yapmak anlamına geldiğini, düşman size söylüyor, ben söylemiyorum.

Bu, savaş hainliğinden daha kötüdür!

Çok özel bir kontra bundan daha tehlikeli, iç cephede yürütme ve bitirme işini yürütemez. Buna, şunu ekleyerek cevap vereceksiniz: Keyfimiz, benliğimiz, yaşam hakkımız. Ölesiye kişiler, böyle yaşam hakkı mı olur; böyle bencillik mi olur? Bencillik bile değil, körce güdülerle takılıp gitmiş bir hayvan olmalıdır. Bu kadar küçük savaşçılar mı?

Bu kadar küçük amaçlar için savaşılır mı?

Bu kadar bencillik ile savaşın tümünü görmemek, savaşta yalnız kendi komutasını görmek, bunlar sizin suçlarınız. İliklerinize kadar böyle dolusunuz.

Hiç böyle savaşılır mı?

Bu, ancak olsa olsa düşman adına savaşmaktır. Yapmayın! Lümpen olduğunuzu biliyorum, ama bu kadar lümpenliğe de karnım tok.

Açıkça söylüyorum: Düşmanın bu kadar bel bağladığı kişiler, benim için sinek kadar değersizdirler.

Katliam altındaki bir halkın devrimini başarmakla kalmıyoruz, en gelişmiş uluslardaki umutsuzluğa da umut oluyoruz

Halkların huzuruna, halkların tarihine, hele bizim halkımızın tek özgürlük umuduna böyle başarıyla yaklaşma imkanı doğmuşken, buna ulaşmamanın egoizminden başka bir izahı var mı? En sefil lümpenliğinizden başka cesaret kaynağınız var mı? Veya çok çürümüş, tükenmişliğinizden başka bir izahı var mı?

Düşman, işte buna umut kesiyor. Çürüyen, dökülen düşmana böyle umut olmak kimin haddine? Demek ki gerçekten tarihi yazılan, çok zor olduğu kadar anlamlı olan bu önümüzdeki savaş sürecine, tarzımızın önderliğinde yürürken böylesine görkemli bir tarihi arkasına almışken, özel savaş cephesinde de bu lanetli yok etme, en son insanlık katli suçunu işleyen bu düşmanı böyle karşısında görürken, herhangi sıradan bir savaşçı, hele hele böyle çok hata işleyen bir komutan gibi olunamaz. Bunun izahı yapılamaz!

● Bu, şanlı onsekiz yıla bu büyük değerler sığdırılmıştır ve en önemlisi de büyük bir patlamanın özgürlük şafağının çarpıcı aydınlığına gelip dayanmıştır. Her kim ki bunun heyecanını yürekte duymuyorsa, o büyük bir sefil veya münafıktır. Ona hiçbir derman artık çare olamaz."

Ben, bu sürece de varım.

Sonuna kadar yenme azmimi, sadece azmi değil, kararlılığımı, sadece kararlılığımı değil, en azından emek kadar çabamın amansızlığını, tecrübemin gücünü, bizzat kazandığım mevkileri göz önüne getirerek varım diyorum. Sizler de "varım" diyorsunuz. O zaman bu işin komutasız olmayacağını düşünüyorsanız, nasıl ki başsız yürünmez diyorsanız, o halde bu var olma tarzıma göre "varım" diyeceksiniz. Özellikle orduda bu, kesinlikle böyledir. Öyle yetki alıp kendini yaşatmayı, değil dilinize, beyninize bile getirmeyin. Bu yetersizliklerle, yanlışlıklarla değil bizden izin almak, semtime bile uğramayın! Biz, parti davasında da, ordu davasında da gördüğünüz gibi zayıf değiliz. Görmeme gibi bir durumumuz da yok. Hükmetme gibi bir konumda da değiliz.

Siz, bunu yanlış anlıyorsunuz.

Hakkımız, görüyoruz ve olanaklıyız. Sizlere bir şans verilmiş ve özgürlük davası öyle kolay değil.

Tarihin bu adlaşma süreci öyle sıradan bir süreç olarak ele alınamaz. İki kelimelik fikri bile beni büyük heyecana sevketti ve öyle başladım. Bugün gerçekleşmeye doğru bu kadar gitmişken insan hiç heyecansız durur mu? İnsan, hiç hücumsuz kalabilir mi? İnsan hiç anlayışsız olabilir mi? Bu dönemler, kartal kanatlı uçma dönemidir.

Bu dönemler, yüreğin sonuna kadar haykırdığı, yaşama hakkına hiçbir dönemle bu biçimde yaslanmaz, arıldığı bir dönemdir. Bayram dönemidir! Sadece ulusal amaçlarımız için değil, sosyalizmimiz, bizle dünya halklarının ilgisini çekiyor. En köhnemiş kapitalist ülkelerin aydınlarında bile bir umut yaratıyor. Katliam altındaki bir halkın devrimini başarmakla kalmıyoruz, en gelişmiş uluslardaki umutsuzluğa da umut oluyoruz.

Parti gerçeğimiz budur!

Savaş gerçeğimiz budur!

Bu, şanlı onsekiz yıla bu büyük değerler sığdırılmıştır ve en önemlisi de büyük bir patlamanın özgürlük şafağının çarpıcı aydınlığına gelip dayanmıştır. Her kim ki bunun heyecanını yürekte duymuyorsa, o büyük bir sefil veya münafıktır. Ona hiçbir derman artık çare olamaz. Ama sıradan yaşamla, halkıyla, insanlıkla bağı varsa bu dönemler bayram dönemleridir.

Biz, bunu, yaşamı bir sigara dumanından ibaret görmeyenlere, insanlığın o ilkel dönemlerdeki toplayıcılık döneminde karın doyurmaktan ibaret görmeyenlere, insan olmanın yüce değerlerine sonuna kadar sahip çıkmanın bir gerçekleşmesi olarak anlam veriyoruz. Ve bunda da hem haklıyız, hem onu kazanmakla, ürünlerini çok zenginleştirmekle, bollaştırmakla gösteriyoruz.

Fikri güzel, maddesi güzel.

Bundan daha değerli ne olabilir?

Öfkesi yerinde, sevgisi yerinde!..

Bundan daha yerinde olan ne olabilir ki? İşte sizlere böyle bir yücelikler dünyası veriliyor; bundan daha fazla yüce ne talep edilebilir?

Parti bu kadar büyüktür.

Ve siz yaşayanlara ve bunu en çok hayata geçirmek isteyenlere sunmuştur. Bundan daha değerli armağan ne olabilir? Anlamayan, takdir etmeyen ve çok bireyci, keyfince, güya yemek isteyenler kadar zındık olan kim olabilir?

Hırsız olan kim olabilir?

"Tarihin bu adlaşma süreci öyle sıradan bir süreç olarak ele alınamaz. İki kelimelik fikri bile beni büyük heyecana sevketti ve öyle başladım. Bugün gerçekleşmeye doğru bu kadar gitmişken insan hiç heyecansız durur mu? İnsan, hiç hücumsuz kalabilir mi? İnsan hiç anlayışsız olabilir mi? Bu dönemler, kartal kanatlı uçma dönemidir."

Şehitlerimizin kanıdır; böyle yüceltilen değerlerin altında yatan isimsiz milyonlarımızın emeğidir sizlere sunulan. Onun kadar kutsal karşılanacak bir değer var mıdır; buna hiç kadir bilmemezlikle yaklaşılabilir mi?

Görüyorsunuz ki, bu parti tarihi, bu onsekiz yıl görkemli, amansız, öfkeli, aydınlıklı, savaşlı, başarılı ve trajik yenilgili... Hepsini iç içe yaşıyor ve daha da önümüzdeki günlere büyük bir aydınlık, büyük bir başarı umudu ve yenilmez, yok edilemez başarı olarak sizleri, tüm PKK'lileri ve onun dostlarını, her cepheden savaşanlarını, tüm halkı böylesine büyük bir davanın partisine, düşmanı yenmeye doğru ve yenilmezliğe götüren partiye sahip çıkmaya, onun başarısı için bütün yeteneklerinizi bir kez daha göstermeye, dilemeye, imkan ve fırsatları doğru parti taktikleriyle, en başta onun savaş stratejisi temelindeki gerilla taktikleriyle döneme uygun planlanmış hazırlıklı tarzıyla karşılamaya; en başta parti militanlarının, bunun birinci dereceden sorumluları olarak ideolojik, siyasi, örgütsel yaklaşımlarıyla karşılamaya; onunla uyuşmayan ne varsa parti içinde, yaşamında ve öncülüğünde silip-süpürmeye; doğruları için ne gerekiyorsa onun savaşımını ve başarılı, yerinde çabasını göstermeye çağırıyorum.

Bu temelde kaybettiğimiz yılları bu eşsiz şansla yeniden değerlendirmeye ve mutlaka başarmaya; onunla affedilecek yanlarınız varsa, kendinizi hızla ıslah ederek katılmaya; başarmak isteyip de başarmamak durumunuzu yine bu önümüze verilen imkanlarla ve parti yetkileriyle yerinde, yeterlice değerlendirmeye, onsekizinci yıl kendi yaşamımızın tek büyük davası haline getirmeye ve emredilen oldukça çok yakın olan bundan sonraki yılları ve özellikle 2000 yılına dayanan yılları zafer şiarı temelinde yakalamaya; bu temelde kendisini amansız yoğunlaştırmaya; zaferi kaçırtacak tek bir yetersizliğe fırsat vermemeye; bu yılları mutlaka zafer yılları haline getirmeye çağırıyor; başarı diliyorum.

– Yaşasın PKK!

26 Kasım 1996

PKK, soluk soluğa bir sabrın ve istikrarlı bir hızın tarihsel anı yakalamasıdır

"Sadece asırları değil, çağlar ötesini düşünüyorum. Benim felsefemde öncesizlik ve sonsuzluk var."

Başkan APO

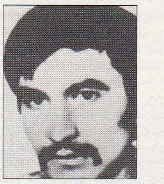
Tarih için söylenebilecek çok söz var. Ama Hegel'in *"Tarihten öğrendiğimiz tek şey insanların ondan hiçbir şey öğrenmediğidir"* sözü bir uyarı olarak algılandığında, belki de bugüne kadar söylenenlerin en anlamlısıdır. Oysa tarih bugünü anlamanın, anladıkça başarıya ve zaferlere yürümenin ve yarınları kazanmanın bilimidir.

Toplumsal bir varlık olarak insanın ve insanlığın kendini geliştirirken çevresini de değiştirmesinin bütün zamanlar içerisinde nasıl gerçekleştiğini anlatan bir bilimdir tarih. Bu özelliğinden dolayı bütün düşünsel disiplinlerin en önemli beslenme alanıdır. Çünkü tarih, amaçlı ve bilinçden üretimidir." Marks'ın bu belirlemesi tarihe yaklaşımının ve onu yorumlayışının temel çıkış noktalarından biridir. Yaşamını sürdürebilmek için insan doğayı dönüştürür, ama insanın bu eylemi kendisinde de bir dönüşümü sağlar. Bilinçli bir çabanın ürünü olan bu insan eylemi her seferinde kendisini yeniden üreterek, yani helozenik bir yay gibi derinlemesine ve genişlemesine bir gelişmeyi sağlayarak, basitten karmaşığa doğru bir toplumsal ilerlemenin öznesidir. Maddi yaşam ile böylesi bir ilişki içerisinde ele aldığımızda tarihi, insanın her türlü düşünsel disiplininin bir laboratuarı olarak görüyoruz. Ama bilinçli eyleminin sahibi olarak insan, bu laboratuara belli bir bilinç, belli bir amaç toplumsal formasyonda üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasında uygunluk, bir zorunluluktur. Bu uygunluk bozulduğunda toplumsal formasyon çözülmeye, bir başka anlamıyla çürümeye başlar. Söz konusu dönem öyle bir dönemdir ki, yasaların işleyişi daha da karmaşıklaşır, doğurduğu olay ve olgular, bunlar arasındaki ilişkiler hız kazanır. Hatta toplumsal yasalar işlemiyormuş gibi görünür. Formasyondaki nesnel ve öznel bütün dinamikler açısından dönem tam da bir belirsizlik dönemidir. Tıpkı suyun kaynama noktasına ulaşmadan önce bulanması gibi. Sudaki molekül yapısı öylesine çözülmüştür ki, moleküllerin hızı artmış ve bu hareketlilik dolayısıyla su adeta bulanıklaşmıştır.

masıdır. Tarihle doğru bir ilişki içinde olmadan, onun doğru bir yorumuna sahip olmadan böyle bir yeteneği kazanmak ve güce dönüştürmek mümkün değildir.

Tarihle kurulan doğru ilişki, söz konusu yeteneği ve dönüşüm gücünü açığa çıkarmakla kalmaz; daha da ileri gider ve bu güce kendi yasalarını da kazandırır. Yani o gücü toplumsal bir olgu haline getirir. Örneğin tarihsel-toplumsal bir olgu olarak devletin ortaya çıkışı böyledir. Başlangıçta basit bir düzenleme, klanın veya kabilenin çalışmalarının ve ilişkilerinin yönetilmesiyle sınırlı bir örgütlenmedir. Ama bu yeteneği geliştikçe ve toplumsal yaşamda bir baskı aygıtına ihtiyaç duyuldukça bu basit örgütlenme zor'un emrine koşulur. Bir sını-

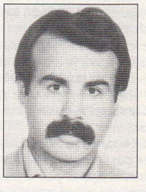

lı insan eyleminin çevresiyle ilişkisinde gerek maddi, gerekse manevi her türlü yaratımının güncele ve hatta geleceğe süzülüp gelebilen bir birikimidir. Dolayısıyla tarihi, bir laboratuar gibi düşünüp algılamak mümkündür.

Toplumsal çelişkilerin çözümlenmesi ve bu çelişkilerin ortaya çıkardığı dinamiklerin tanımlanmasında, harekete geçirilmesinde böyle bir laboratuara sahip olmak, gelecekle doğru bir ilişkinin yegane güvencesidir. Ancak o zaman bugünü kavrayabilen, anlaşılır kılabilen ve geleceğe müdahale edebilen bir iradeden söz edilebilir. Bu ise var oluşu açısından önemli bir olgudur. Bugünü anlayabildiği, yarının görebildiği oranda insan için gelecek bir belirsizlik, dolayısıyla korku olmaktan çıkar. Tarih içinde bireyin özgürleşmesi de ancak bu noktada ifadesini bulur. Bunu bir güç olarak ifadelendirdiğinde ise, artık toplumsal gelişmeye etkisi söz konusudur. Ve bu ilişki, söz konusu iradi güce kendi yasalarını da kazandırır. Böylece onun tarihsel-toplumsal bir olgu olarak var olmasını sağlar; ta ki onun var olmasına neden olan koşullar ortadan kalkıncaya kadar.

"Toplumsal yaşam ve toplumsal gelişme, insanın yaşamını sürdürebilmek için ihtiyaç duyduğu malların üretimi ve yeni- doğrultusunda sistematize olmuş düşünceleriyle girer. Tarih, bazılarının ifade ettiği gibi olayların zaman içerisinde peşisıra sıralanması değildir. Tarih yorumdur; saf, katıksız, ideolojilerden bağımsız, boşlukta sallanan bir bilinç olamayacağı gibi, öznel dinamiklerden, iradeden soyut, katışıksız gerçekleri olan bir tarih de yoktur.

Tarih ne soyut bir düşüncenin, ne de kahramanların, kralların, günümüzde devlet adamlarının tarihidir.

Bu son söylediklerimizden materyalist tarih anlayışının tarihte bireyin rolünü inkar ettiği veya görmezden geldiği sonucu çıkmaz/çıkarılmamalıdır. Tersine tarihin tek öznesi insandır. Canlı, toplumsal ilişkilerinin bir bütünü olan insan, ***"tarihi, kitleler yapar"*** derken Marks'ın ifade ettiği tam da budur. Bireyin tarihsel-toplumsal gelişme üzerindeki etkisi de bu bakış açısı içerisinde ele alınmalıdır. Özellikle toplumsal gelişmenin belirli dönemleri böylesi iradi müdahalelere açık olan dönemlerdir.

Tarihte iradenin rolü

Tarihsel gelişme, toplumsal gelişme yasalarından bağımsız değildir. Bir

İşte toplumsal formasyonlarda böylesi belirsizlik dönemleri bireyin müdahalesine, yani iradi müdahaleye en açık, en olanaklı dönemlerdir. Belirsizliği kavrayabilen, belirsizlik içindeki dinamiklerin dönüşümcü gücünü açığa çıkarıp kucaklayabilen bir irade toplumsal gelişmenin yönünü çizme yeteneğini kazanır. Bu aynı anlama gelmek üzere geleceğin kazanılmasıdır.

Tarihte iradi gücün önemi ve rolü böylesi dönemlerde en belirgin bir biçimde açığa çıkar. Bu iradi güç elbette ki kitlelerdir. Ama kitlelerin bu gücü, ifadesini, siyasal örgütlülüklerinde ve önderlik gerçeğinde bulur.

Tarih, toplum ve birey arasındaki ilişkiyi böyle ele aldığımızda tarihte dönüşümü yaratma sorunu, tarihsel anı veya dönemi yakalama sorunudur. 1917 Ekim Devrimi arefesinde Lenin ***"dün erkendi, yarın geç olacaktır"*** diyordu. Zaten dönemin Rusyası'na baktığımızda, yoğun bir belirsizliğin yaşandığını görmekteyiz. Birçok devrimsel gelişme bireyin böylesi müdahalesinin tarihsel örneklerini verir bize. Ve bu örnekler, (tarihsel deneyimler) göstermiştir ki, tarihi yapan kitlelerin siyasal bir ifadesi olan devrimci örgütte ve önderlik gerçeğinde kendisini karakterize eden diyalektik, onun üstün bir kavrama ve dönüştürme yeteneğine sahip ol-

fın bir başka sınıf üzerinde baskısından başka bir şey olmayan devlet, bu işlevini ve tarih içindeki rolünü kendi yasalarıyla birlikte oynar. Onu var olmasını koşullayan ve toplumsal gelişmeyi etkileyen yasalardır bunlar. Bu anlamda tarihsel-toplumsal bir olgu olarak tarihteki yerini alır. Ona bu yeri ve rolü, tarihsel-toplumsal gelişmenin açığa çıkardığı koşullar sağlar ve böyle olduğu için de o koşullar ortadan kalktığında her olgu gibi devlet de ortadan kalkar.

Gerçekleşen sosyalizmin çöküşü, dünyada bir kampın ortadan kalkması, çok daha karmaşık bir biçimde her geçen gün daha da yoğunlaşan insanlık sorunları, "evrensel barış" demagojisiyle yola çıkmış bulunan emperyalizm günümüzün dünya tablosu ve insanlık durumunu veren temel olgular olmakla birlikte eksik kalıyor. Tarihsel-toplumsal bir olgu olarak PKK ve önderlik gerçeği bu eksikliğin giderilmesinde dünyayla biraz ilgilenenlerin aklına ilk gelen olgu oluyor. Böyle olmak durumunda. Çünkü PKK ve önderlik gerçeği, bu dünya tablosu ve insanlık durumunu kendi gelişim yasalarıyla etkileyen bir yürüyüşle gelişimini sürdürüyor. Reel sosyalizmin çöküşüyle birlikte emperyalizmin "sosyalizm öldü bitti" diyerek sevinç naraları attığı bir dönemde PKK bilimsel sosyalizmin temsil-

cisi olarak ve ona yeni açılımlar kazandırarak gelişip, güçleniyor. Dünyada geri çekilmekte olan ilerici dalgaya, gerici rüzgarların estirilmesine karşılık PKK, insanlığın binlerce yıllık özgürlük yürüyüşünün günümüzdeki yegane adımları olarak ilerliyor. Kapitalist-emperyalist dünyadaki çelişki ve çatışmaların giderek ortadan kalktığı ve evrensel barışa doğru ilerlemekte olduklarına ilişkin demagojisini PKK, ezilen mazlum halkların güçlü bir savaşçısı olarak bozuyor. Bu doğrultuda her geçen gün biraz daha dünya gericiliğini teşhir ediyor.

Bu anlamda PKK'nin temsil ettiği akım, bunun ideolojik-politik yaklaşımı "Tek alternatif kapitalizmdir" safsatasını gün geçtikçe uluslararası alanda da geçersiz kılıyor. Böylece emperyalizmin insan hakları, demokrasi, barış konularında tamamen ikiyüzlü bir politika yürüttüğünü pratik mücadelesiyle ortaya çıkarıyor ve bunun teşhirini bütün dünya kamuoyu nezdinde gerçekleştirmeyi başarıyor.

Bundan dolayı 21. yüzyıl Apoculuğun yüzyılı olmaya hızla aday olmaktadır. PKK ve önderlik gerçeği, içinde bulunduğumuz dönemin çelişkilerini çözümleyerek çağımıza damgasını vuruyor. 20. yüzyıl çağının çelişkilerini Lenin tahlil etti ve bunun çözüm yolunu Büyük Ekim Devrimi'yle gösterip bu yüzyıla damgasını vurdu. Nasıl ki, Ekim Devrimi'nden esinlenerek dünyanın birçok bölgesinde emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı devrimler gerçekleştiyse ve 20. yüzyıla leninizmin yüzyılı denildiyse, günümüzün insanlık sorunlarını PKK ve önderlik gerçeği tahlil ederek, çözüm yolunu Kürdistan devrimiyle göstererek 21. yüzyıla damgasını vuruyor. Dolayısıyla şimdiden 21. yüzyıla Apocu partileşme yüzyılı demek abartılı ve erken olmayacaktır. Aynı zamanda bu sosyalizmde yeni bir aşama ve büyük bir sıçramanın da gerçekleşmesi oluyor. Nitekim emperyalist ideologlar "PKK'nin bölge ulusları için bir model teşkil ettiğini", "PKK evrensel bir terör örgütü" belirlemeleri aslında Kürdistan devriminin bölge halkları ve insanlık devrimi için ne kadar önemli olduğunu burada dahi görmek mümkündür. Nitekim emperyalizmin PKK'ye ve Başkan APO'ya pervasızca saldırmaları PKK'nin dünyaya yeni bir devrimci dalgayı yaymasından kaynaklanıyor. Bütün korkuları bundandır.

Aslında PKK'nin en önemli ve düşmanlarını da korkutan temel özelliği sosyalist insan tipi yaratma azmi ve bunu bütün topluma yayma çabasını sergilemesidir. Sosyalizme ilişkin bir değerlendirmesinde Başkan APO söz konusu gerçeğin önemine, *"PKK'de sosyalist tipin şekillenmesi adına sağlanan gelişme bir kez daha gözden geçirilirse, bunun hiç de ulusal ve hatta sınıfsal bir çözümleme olmadığı anlaşılacaktır. Yine bu sadece siyasal ve askeri bir görevin başarılması amacıyla da sınırlı değildir ve daha fazlasını kapsamaktadır. Biz çözüme ulaşmış ve kapitalizmin bütün değer yargılarına karşı aşama yapmış insanı yaratmak istiyoruz"* şeklindeki sözlerle dikkat çekmektedir.

PKK üstün bir kavrama gücüdür

PKK uygulanmış modelleri temel almıyor, yerleşmiş kalıplara girmiyor, mevcut statükoyu tanımıyor. İnsanlığın gelişimi önündeki bütün tabulara karşı amansız bir savaş yürütüyor. Politikasını, mücadele yöntemlerini buna göre geliştiriyor. Tarihin Kürdistan halkı hakkındaki hükmünü tanımıyor.

Bundan hareketle PKK'nin temel özelliği özgür düşünce ve özgür eyleme sahip olmasıdır. ***"İflas etmiş toplum kişilikleri PKK'nin içine sızarak ucuz yaşamı sürdüremezler!"*** gerçeklik tam da bunun kendisidir.

PKK diyalektiği ve önderlik gerçeği denilince akla ilk gelen, onda gerçekleşen kavrama, dönüştürme gücü ve yeteneğidir. Kürdistan'daki tarihsel-toplumsal gelişme ve bu gelişme sonucunda ortaya çıkan halk gerçekliğimiz göz önüne getirildiğinde bunun böyle olduğu daha anlaşılabilir bir gerçektir. PKK'de gerçekleşen diyalektiğin bütün yasaları ve önderlik gelişim çizgisinin bütün özellikleri için bu böyledir. Bu anlamda PKK tarzı ve önderlik gerçeği Kürdistan tarihinden ayrı ele alınamaz.

Zaten PKK tarzı da budur. Bugünü kavramada tarih denilen laboratuara bir bilim adamı titizliği, kuşkuculuğu ve eleştirel bakış açısıyla girmektir. İnsanlığın gelişim yasaları doğrultusunda Kürt toplumunun gelişim yasalarını doğru bir biçimde açığa çıkarma böyle bir tarzın sahibi olunduğu için yapılabilmiştir. Övgülere dayanan bir yaklaşımın sahibi olmak yerine, Kürt toplumunun gelişim yasalarının doğru bir biçimde açığa çıkarılabilmesi için eleştirel bir yaklaşım esas alınmıştır. Bu doğrultuda söylenen, yazılan her şeye; özellikle de resmi ideolojinin söylediği, yazdığı her şeye kuşkuyla bakılmıştır. Tarihte en geri, atılması gereken özelliklere ilkel milliyetçilik ve reformist Kürt solu sahip çıkarken, PKK tarzı bunları reddetmiştir. Egemen sınıflara ait olan anlayışları bulup çıkarmış ve bunları reddetmiştir. İlkel milliyetçiliğin yaptığı gibi "feodalizm ulusallıktır, ulusal değerlerde direnmedir, ulusal değerlerin korunmasıdır" deyip, toplumsal geriliğe sarılmamıştır. Veya reformizmin yaptığı gibi tarihi kaba materyalist bir yaklaşımla ele alıp, "kapitalizmin gelişmesi ulusallığa hizmet eder" deyip, Kürdistan'daki mevcut gelişmeyi benimsememiştir. Bunlar PKK'nin ortaya çıkışında ve radikal bir çizgiyi tutturmasında önemli başlangıç noktalarıdır. Çünkü feodal toplumsal geriliğe sarılmış olsaydı veya umutlarını kapitalizmin gelişiminin sağladığı ulusallığa bağlasaydı PKK, kime karşı, ne kadar radikal bir savaşımın sahibi olabilecekti.

PKK, her şeyden önce tarihi doğru bir biçimde kavramayı esas aldı. Kürt halkının, egemen sınıfların, sömürgeciliğin tarihini mevcut diğer hareketlerden ve anlayışlardan farklı bir biçimde kavradı, yorumladı ve tarihe müdahale etti. Kürdistan tarihine müdahaleyi her zaman başkaları yapmıştı ve bunlar da genellikle Kürt halkının dostları olmak şurada kalsın, onu tarihe gömmek isteyen can düşmanlarıydı. Evet, Kürdistan tarihinde direnişler vardı, ama bunlar neyin direnişleriydi? PKK bunlara gerçek ve doğru anlamını verdi. Ne olduğundan fazla abarttı, ne de küçümsedi. Sahiplenilmesi gerekenlere sahip çıktı, atılması gerekenleri ise eleştirel yaklaşarak reddetti. Neden sonuç alamadıklarını çözümledi. Bazılarına göre 19. yüzyılda gelişen isyanlar bağımsızlık için yanıp tutuşan isyanlardır. PKK bu bakış açısını, tarihin bu yorumunu daha başından teslimiyeti esas almış yaklaşımlar olarak gördü. Kürdistan'da hiç kimsenin bağımsızlığı esas almadığını ortaya koydu. Tarihe böyle yaklaştı, böyle yorumladı. Böyle yaklaştığı için daha başlangıçta kendini yenilgili bir kişilikten kurtarıp, kazanmak için azimli bir yürüyüşün sahibi kıldı. Diğerlerinin yaptığı gibi, geçmiş Kürdistan tarihindeki isyanları bağımsızlık tutkusu olarak görseydi, "TC'ye karşı mücadele etmek kolay değil, herkes yenildi biz de yenilebiliriz" biçimindeki bir düşünsel iklimin etkisinde yola çıkacaktı. Çünkü ulusal bağımsızlık için yanıp tutuşan çizgiye yenilgiyi bulaştırmış olacaktı.

> ***"PKK ortaya çıkışında ele alıp değerlendirebileceği tek olumluluk Kürdistan'da yaşanan derin çelişkilerdi. Hiçbir şey PKK için gerçeklerden, özellikle derin çelişkilerin ürünü olan gerçeklerden daha geliştirici, daha güçlendirici olmadı. İşte, PKK bu çelişkileri doğru bir tarih yorumuna sahip olabildiği için çözümledi."***

Daha başlangıçta yüce bir tutku kirletilmiş olacaktı. PKK tarzı ve önderlik gerçeğinin gelişimi bundan hep kaçındı. Ulusal bağımsızlıkçı bir çizginin, tutkunun yenilgi ile uzaktan yakından ilgisi olamazdı. Meşru ve haklı bir kavganın, kendini ateşe atan devrimci bir ruhun yaratacağı sonuç kazanmaktan başka bir şey olamazdı. Tarihin ortaya koyduğu gerçek de buydu zaten.

Bugün bile statükolar parçalanmasına, yeni dengeler oluşmasına rağmen, PKK dışında hiçbir güç, hiçbir hareket hâlâ bağımsızlığı temel almamıştır. Kürdistan'da hiç kimse kazanmak için, içinde halkıyla birlikte bağımsız bir ülke için savaşmamıştı, isyan etmemişti. İşgal karşısında zaman zaman parlayan, özellikle de provokasyonlar sonucu erken ve hazırlıksız parlayan direnişler-savunmalar olmaktan öteye gidemediler. İşte tarihi böyle yorumlayan PKK; daha başlangıcında kendini egemen düşüncenin etkisi altındaki tarih yorumlarından uzaklaştırdı; düzenden, geleneksel yaklaşımlardan bağımsız bir yürüyüşün sahibi oldu.

> ***"Tarih bugünü anlama ve geleceğe hazırlanmanın bilimi, daha doğrusu bilincidir. Bu bilinçten yoksun bir kişilik gelecekten korkar. Çünkü gelecek onun için dipsiz bir kuyu gibidir. Geleceğini göremediği, ondan korktuğu için bugüne büyük bir tutuculukla bağlanır. Sonrasında ise büyük tutuculukla bağlandığı gerçekliği onu boğar."***

Tarihe bakış açısı, tarihten güncel sonuçları çıkarabilmek açısından önemlidir. Zafere yürümeyi esas almak ve buna cesaret etmek açısından çok daha önemlidir. Tarihsel direnişleri doğru bir biçimde yorumlarken PKK; bilinçli ayakları yere basan bir cesareti geliştirdi. Söylenen her şeyin tersini söyledi. Egemen olan her şeyin tersini söyleyerek; mevcut bütün statükoları parçalayarak PKK aslında, Kürdistan'da tersine duran her şeyi ayakları üzerinde oturttu.

Devrimci bir dönüşümün sahibi olabilmek için ilkin anlamak ve kavramak gerekiyor. Parti Önderliği'nin ***"bizi biraz olsun anlamaya çalışın"*** derken ifade ettiği gerçek, önemli bir boyutuyla bu oluyor. PKK diyalektiği ve önderlik gerçeğini anlayabilmek ve bu anlamda kendimizi ayaklarımızın üzerinde düzeltmenin yegane yolu ve yöntemi olarak algılanmalıdır. Anlamak, kendimizi dönüştürebilmenin ilk adımı ve yegane güvencesidir.

Tarihi öğrenmek de bu açıdan önemlidir. Çünkü tarih bugünü anlama ve geleceğe hazırlanmanın bilimi, daha doğrusu bilincidir. Bu bilinçten yoksun bir kişilik gelecekten korkar. Çünkü gelecek onun için dipsiz bir kuyu gibidir. Geleceğini göremediği, ondan korktuğu için bugüne büyük bir tutuculukla bağlanır. Sonrasında ise büyük tutuculukla bağlandığı gerçekliği onu boğar. Ama bunun bilincinde olmamız PKK'yi anlamaya yeterli olmamaktadır. Anlamanın önemini kavramış olduğumuz halde; kendini en çok çözümleyen, her zaman masaya yatıran bir örgüt olmasına rağmen, PKK'yi ve önderlik gerçeğini neden anlamakta zorlanmaktayız?

Her şeyden önce teorik reçetelerle PKK'yi ve önderlik gerçeğini anlamak mümkün değildir. PKK, bizzat yaşamın pratiği içinde kendini oluşturmuş bir örgütlenmedir, bir yaşam disiplinidir. Çözümün fırtınalaşmış biçimidir. Yaşamda, pratikte, tempoda her zaman büyük bir sınıf mücadelesi vermektedir. Her türlü bulguları, politik perspektifleri tarih bilinciyle bütünleşen böylesi bir zenginlik içerisinde, yaşamın ve savaşımın gerçekliği içerisinde gelişiyor. Uyguladıkça zenginleştiriliyor. Bu anlamda PKK doğruları uyguladıkça, onları yaşamın canlı pratiği ile karşı karşıya getirince anlaşılabilir oluyor. Sadece doğruları uygulamak ve süreklilik de değil, zafere yönelik sonuç alıcı bir savaşımın geliştirilmesini esas alıyor. Bu bir felsefedir, bir dünya yaratmaktır, zaten tanrısallaşmaktan Parti Önderliği'nin kastettiği gerçeklik de budur.

PKK düzeltme ve hız hareketidir

PKK her yenilgiyi anında başarıya dönüştürmenin gerçekleşmesidir.

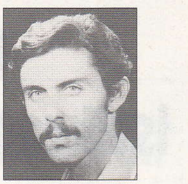
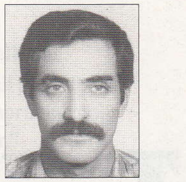
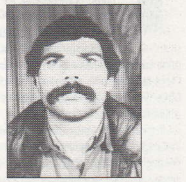
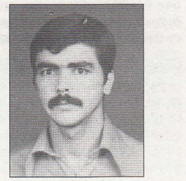
Tarihi doğru bir biçimde anlayıp yorumlayabilen PKK bir dönüşümün sahibi olmuştur Kürdistan'da. Geleneksel bir felsefemiz vardır: *"Biz kendi kendimizi yönetemeyiz, adam olmayız"* diye. Tarihi bu felsefenin bir yansıması olarak devlet olmaktan uzaklaşma, adeta kaçışın tarihidir. Çevresindeki halklar, hatta en barbar kavimler devlet olmak için en ufak fırsatı değerlendirmeye çalışırken, söz konusu felsefe devlet olmanın önündeki öznel nedenlerden biri olarak tarihsel rolünü yüzyıllar boyunca sürdürdü.

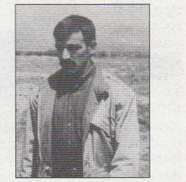
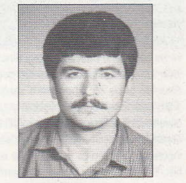
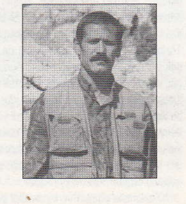
İdris-i Bitlisi şahsında açıkça ifadesini bulan bu felsefe, Kürt egemenleri, işbirlikçileri ve sömürgecilik tarafından her türlü çaba esirgenmeyerek yaşatılmaya çalışıldı. İlkel milliyetçilik ve reformist Kürt solu tarihe yanlış yaklaşımlarının bir sonucu olarak Kürdün bu geleneksel felsefesinden öteye giden bir dünya görüşünün sahibi olamadılar. Kürdistan'da herkes bir boyutuyla bu felsefeyi yaşatıyordu. 1970'li yıllara gelindiğinde Kürt halk gerçekliği, insanlık değerleri ve ulusal değerler karşısında bir düşkünlüğü, ölü noktaya getirilmiş bir tükenmişliği yaşarken, Kürt aydınları, Kürdistan'daki kapitalist gelişmenin bir ulusal bilinçlenmeyi yaratmakta olduğundan söz etmekteydi. Bu denli bir körlük, tarihe bakışta bu denli bir terslik vardı.

PKK hareketi böylesine olumsuz bir gidişi ve tarihe her türlü yanlış yaklaşımları tersine çevirme ve düzeltme hareketi oldu. Bir red hareketi olarak ortaya çıktı. PKK ortaya çıkışında ele alıp değerlendirebileceği tek olumluluk Kürdistan'da yaşanan derin çelişkilerdi. Hiçbir şey PKK için gerçeklerden, özellikle derin çelişkilerin ürünü olan gerçeklerden daha geliştirici, daha güçlendirici olmadı. İşte, PKK bu çelişkileri doğru bir tarih yorumuna sahip olabildiği için çözümledi. Bu temelde Kürdistan'da dönüşümü sağlayacak olan dinamikleri açığa çıkaran ve bu dinamikleri harekete geçiren bir güç oldu. Bunu yaparken bir red hareketi olmayı esas aldı. Kendisini sömürgecilikten, onun yansıması olan her türlü görüşlerden koparan, böylece düzen dışılığını kalın çizgileriyle çizen bir ideolojik-politik hattı ve savaşım biçimini önüne koydu. Devrimci şiddeti bu temelde bir çizgiyi esas alarak ve hiçbir taviz vermeden geliştirdi.

Çelişkileri çözümleme, dinamikleri açığa çıkarma gücüyle PKK bir aydınlanma ve aydınlatma hareketi olmuştur. PKK'nin kucakladığı Kürdistan ve Kürt halkı bugün tarihin en büyük aydınlanmasını yaşıyor. Ama bu aynı zamanda aydınlatma demek oluyor. PKK, tıpkı bir projektör gibi karanlığın üzerine gidiyor ve çelişkilerin ardındaki güçleri, bunların ortaya çıkardığı her gelişmeyi neden-sonuç ilişkilerini açığa çıkararak ortaya koyuyor. Çoklarının yaptığı gibi toplumsal bozuklukları eleştirmekle yetinmek yerine, bu bozuklukların nedenlerine yönelen ve açığa çıkarıp deşifre eden bir hareket tarzını esas alıyor. Kürt insanını ve Kürdistan'daki sömürgeciliği çözümledikçe bunları yaratan ardındaki gerçekliği de, yani TC sömürgeciliğini de çözümlüyor. Savaş boyutlandıkça çözümleme derinleşiyor ve bölgedeki en gerici güç olarak TC gericiliğinin ardındaki uluslararası gerici güçler açığa çıkarılıyor, teşhir ediliyor.

PKK tarzı ve neden olduğu diyalektik gelişmeyi bu noktadan ele almak gerekiyor. Çelişkileri çözümleyici ve çelişkilerin

ardındaki dinamikleri açığa çıkaran bir güç olarak PKK; olumsuz gidişat içinde en ufak bir olumluluğu ve başarı imkanını yakalayıp buradan yola çıkarak büyük sonuçlara ulaşıyor. Özcesi küçük, mütevazi başlangıçlardan, başarı imkanlarından, büyük sonuçlar ortaya çıkarma hareketi oluyor. Bu, tam da diyalektik gelişmenin kendini ifade eden bir gelişim çizgisidir. Her seferinde kendini yeniden üreten, yaptığı işi, eylemi, savaşım alanını ve savaşımını, örgütlülüğünü, her dönem genişlemesine ve derinlemesine geliştiren bir gelişim çizgisidir. Helezonik bir yay gibi her kıvrımında çapı biraz daha büyüyen dairelerden oluşmuş bir gelişim çizgisinden söz etmekteyiz.

PKK hareketi ve önderlik tarzı böylesi bir gelişim çizgisini kendisine felsefe edinmiş; bu doğrultuda, gelişiminde sürekliliği esas almış bir harekettir. Yine sadece sınırları belli olan bir savaşın kazanılması değil, bir dünyanın, bir yaşamın kazanılmasını esas alıyor. Savaşımı da bütünüyle bundan ibarettir. O sadece görünen düşmanları değil, daha büyük, daha gizli düşmanlarla savaşıyor. Parti Önderliği'nin *"TC, benim için taktik düşmandır. Daha büyük düşmanlar var"* belirlemesi tam da bu gerçeği ifade etmektedir. Bu duyarlılığı onu her türlü olumsuz gelişmeye kendini hazır tutan, her zaman en kötü koşullara göre hareket etmeye özen gösteren bir tarzın sahibi kılmaktadır. Bu onun daha başlangıç, oluşum aşamasında kazandığı karakteristik bir özelliğidir. Ve bundan dolayı da her zaman, en ağır olumsuz koşullarda var olabilen veya olumluluğun temsilcisi olarak yürüyen bir harekettir. Kürdistan koşulları başka türlü olmasına izin vermediği için bu böyledir.

Çıkışında tükenişe giden bir ulus gerçeğini tersine çevirdiğini belirtmiştik; keza, sosyalizm için "çözüldü, bitti" denildiği bir dönemde PKK sosyalizmin yegane temsilcisi olarak yürüyüşünü sürdürmüştür. PKK diyalektiği, tarihsel-toplumsal gerçekliği göz önüne getirildiğinde yarın, bugünkü yürüyüşünün etkilerinin yeni kurulacak olan sosyalizmlerde anlamlı olguların başlangıcıdır. Bilimsel sosyalizme getirdiği açılımlar, insanı ve insanlığı çözümleyişi, insanlığın yüzyıllar süren özgürlük yürüyüşüne kazandırılmış önemli katkılardır. Bundan dolayı hiçbir geleneksel kural-kaide PKK'yi bağlamaz. PKK yalnızca bilime bağlıdır. Bilime inanarak devrimi derinleştirmeye çalışır.

İşte Kürdistan'daki devrim yürüyüşünde kazanmış olduğu böylesi bir evrensellik ve bilimsellik boyutuyla PKK tarihsel bir olgudur. Tarihle kazanmış olduğu doğru ilişki tarzı içinde PKK'nin gelişimi kendi yasalarını açığa çıkarmakla kalmamış; aynı zamanda, tarihsel-toplumsal gelişim yasalarına müdahale edebilen bir güç haline de gelmiştir. Kürdistan devriminin özgün koşulları bunun böyle olmasını zorluyordu ve gerçekleşen de bu oldu.

Gerçekten de Kürdistan devriminin gelişimine baktığımızda var olan dinamiklerin büyük ölçüde gelişmemeden yana bir durum arzettiklerini görürüz. Birçok ülkede devrimci hareket kendisini bir toplumsal veya siyasal miras üzerinde geliştirip devrimi başlatırken, Kürdistan devrimi çok farklı bir gelişim çizgisi izledi. PKK, savaşımını başlattığında Kürdistan'da kendiliğinden gelme de olsa ne bir hareketlilik durumu vardı, ne de Kürt halk gerçekliği içinde şekillenmiş bir savaşım geleneğinin ona miras olabilecek siyasal deneyimleri vardı.

Tarihsel-toplumsal şekillenişi barbarlık ve vahşilik çizgisinde gelişip güçlenen sömürgeci TC devletinin Kürdistan'a nasıl bir sömürgeciliği dayattığı ve özel savaş uygulamalarının neler olduğu bugün artık biliniyor.

"Başaşağıya giden bir tarih ve yitirilmiş bir ulus vardı." İşte, PKK başlangıcını böylesi bir gerçeklik içinde yaptı. Belki de olabilecek en kötü koşullardı bunlar. Özellikle de hatalı en ufak bir adım atmaya izin vermeyen koşullardı. Bu durum ona her zaman en kötü koşullara göre hareket etme ve bu doğrultuda tedbirlerini her zaman geliştirmeyi bir ilke olarak kazandırdı. Soluk soluğa yaşanacak bir tarihin güvencesi bu ilke üzerinde şekillendi.

En kötü koşullarda varlığını sürdürebilmeyi esas alan PKK'nin ortaya çıkışında tutunabileceği tek nesnellik Kürdistan'da yaşanan derin çelişkilerdi. Öylesine derin yaşanıyor ve yansıması öylesine büyük bir yoksullaşmayı ve düşürülmüşlüğü ifade ediyordu ki, Kürt insanının kendisine, insanlığa ve tarihe verebileceği tek şey kalmıştı: Devrim! Bir başlangıç noktası olarak bu sahip olunması gereken çok önemli bir netlikti. Kendisini ya kurtuluş, ya ölüm biçiminde ifade eden bir netlik. Diğer bir deyişle *"Ya PKK ile zorlayacağız, ya da yaşamaktan vazgeçeceğiz."* Bu netlikte yürüyebilmenin esas koşulu ise kendini her anlamıyla rejimden koparmış bir yürüyüş çizgisinde ifade etmekten, bu uğurda kendini feda etmekten geçmektedir.

PKK hareketinin doğuşunda bu, onu karakterize eden en önemli etmendir. Solculuğun revaçta olduğu, moda olduğu bir dönemde PKK'li olmanın ölçüleri çok farklı bir biçimde gelişir. PKK'li olmak moda rüzgarlarından esinlenmenin veya etkilenmenin sonucu değil, bir tercih ve bilinç sorunu olarak ele alınmıştır. Çünkü PKK'li olmak bir adanmayı ifade etmektedir. Ve hatta ateşe atılmayı. En asgari koşullarda bu emek seferberliği anlamına gelmektedir. Çünkü PKK diğerlerinden farklı olarak, rejimden bağımsız kimliğini ortaya koyabilmek ve koruyabilmek için hep üretmek zorundadır. Ne teorik anlamda, ne de pratik anlamda tüketebileceği en ufak bir değeri, mirası yoktur elinde. Üretken olmak ve dolayısıyla bir emek seferberliğini sürekli olarak yaşamak zorundadır. Dikkat edilirse **Kemal Pir**'ler, **Haki**'ler, **Hayri**'ler, **Mazlum**'lar, **Agit**'ler ve diğer birçok yoldaş böyle bir adanma ve bilinç içinde PKK'de yer almıştır.

İdeolojik ve politik bağımsızlığı esas alan bir örgüt için kendi değerlerini yaratmak ve onlar üzerinde gelişip güçlenmek olmazsa olmaz bir koşuldur. PKK düzen dışılığını böylesi bir maddi temel üzerinde yükseltmiştir. Bu maddi zemin ona düzen dışılığı kazandırmanın, kendini ideolojik, politik, örgütsel bakımdan bağımsız kılmasının yanında düzen dışı bir yaşamın örgütte içselleşmesi açısından da önemli bir rol oynamıştır. Giderek düzenden kopartan bir dinamizm PKK'nin doğal karakteri haline gelmiştir. Böylece düzenden ayrı bir sosyalleşme olgusu açığa çıkarılmıştır. Diğer sol hareketlerde olduğu gibi düzene karşı olduğunu söyleyip düzeni yaşayan ve yaşatan bir hareket olmamıştır hiçbir zaman.

PKK; yaratmış olduğu düzenden bağımsız sosyalleşmeyi büyük Apocu ruh birliğiyle güçlendirdi, daha nitelikli kıldı. Ruh birliğini derinleştirdikçe örgütsel bağlarını güçlendirdi ve bu ruh birliğini hem örgütsel yapısının, hem de yaşam biçiminin yegane harcı olarak gördü. Her şeyin PKK için, her şeyin insan için geliştirilmesinin esas alındığı bir tarz olarak PKK kültürü ortaya çıktı.

Bu kültüre, yaşam biçimine ters düşen veya bu yaşam disiplini üzerinde ucuzca yaşamak isteyen anlayışlarla acımasızca mücadele edildi. Ve bu mücadele süreklileşerek hâlâ devam ediyor. PKK, kendine tasarrufçu anlayışların hep karşısında oldu. Kendine tasarrufçu anlayışı, kaybettiğinde "benden sonrası tufan" boyutuna varabilecek zihniyeti büyük bir tehlike olarak gördü ve acımasızca mücadele etti. PKK'de yoldaş, insanlık ve parti için var olmak hep esas alınmıştır. Kendini devrime veren bir yapı ve yaşam biçimi böyle gerçekleştirilmiştir. Evet, herkes devleti yıkmaktan söz ediyordu, ama ne böylesi bir yürüyüşü gerçekleştirebiliyor, ne de böylesi bir sosyalite yaratabiliyordu. PKK bunun lafını etmekten çok, bir yaşam disiplini olarak ele almayı esas aldı ve buna ilkesel bir düzeyde yaklaştı.

Kürdistan'da o güne kadar hiç kimse böylesi bir kolektivizmi ve birliği gerçekleştirememişti. Kürdistan tarihi de ele alındığında aslında bu bir devrimdir. Çünkü o güne kadar iki kişinin bir araya gelemediği tarihsel halk gerçekliğinde bu olgu en önemli ulusal ve savaşım talebiydi. Kürdistan her anlamda paramparçaydı. İşte böylesi bir gelişme ile PKK aslında devrimi ve sosyalizmi önce kendisinde gerçekleştiren bir hareket olmuştur. Ve bu devrimi hep sürekli kılmayı esas almıştır. Her döneme ve koşullarına göre kendisini örgütlemeyi, döneme cevap verebilecek kadrolaşmayı ve savaşım alanlarını yaratabilmiştir. Dolayısıyla her dönemi karşılayabilecek alternatif savaşım alanlarını, yöntem ve taktiklerini geliştirebilmekte büyük bir manevra yeteneğinin sahibi olarak ulusal kurtuluş savaşımının önünü açabilmiştir. Değişim ve bunun gerektirdiği dinamizm her alanda ve boyutta canlı kılınarak böylesi bir manevra yeteneği kazanılabilmektedir. Çalışma tarzı, temposu, gönüllülüğü, militanlık düzeyi hep değişen bir karakter taşımıştır. Daha önce de belirttiğimiz gibi PKK'yi yaratan bir amaca tutkuyla bağlanmaktı. Bu amaç ve tutku için gerekli olan bir yaşam biçimi vardı ve bu yaşam biçimi her dönem sorgulanarak yeniden üretilmeye çalışıldı. Amacı ve tutkuyu lekelenmekten koruyabilmenin tek koşulu da buydu zaten. Parti Önderliği'nin şahsında bu çaba en yoğun ve görkemli diyebileceğimiz ifadesini bulmuştur. Her dönemde söz konusu sorgulamaya en doğru ve mutlaka tutarlı bir cevap vermenin sorumluluğuyla hareket edilmiştir.

PKK asıl bundan sonra takip edilmelidir

Bütün bu anlattıklarımızın yaşam içinde ete-kemiğe büründürülmesi, Kürdistan koşullarında demir üzerinde oya işlemek gibi zor ve sabır isteyen bir iş oluyor. PKK önderlik gerçeğinde bu sabır soluk soluğa yaşanmıştır ve yaşanmaktadır. Kürt halk gerçekliğinin savaşıma taşıdığı ilkel yaklaşımlar, zaaf ve anlayışlar; bununla birlikte TC'nin özel savaş taktikleri göz önüne getirildiğinde ne denli soluk soluğa yaşanan bir süreç olduğu çok daha anlaşılabilir bir gerçektir. Anlamaya çalışarak, yaptığı her işe anlam vererek; anlam verdiği her şeyi büyük bir önsezi ve tedbirler yığınıyla korumaya çalışarak tarihe damgasını vuran bir süreç yaşanmış ve insanlık adına kazanılan önemli bir mevzi büyütülerek korunmuştur. Başarıyı esas alan bir yürüyüş ve yüce tutkuların kirletilmesine izin vermeyen bir duruşla böyle bir süreç yaşanmıştır. Ama başarı, tek başına bunlarla gelmedi elbette. Sabır hem kendi içinde bir hızı taşıdı, hem de bu hıza koşut olarak kendisini var edebildi.

Başka türlü olması da mümkün değildi zaten. Kendi içinde tutunabileceği dokuları büyük bir hızla ördü; ördükçe yürüyebildi.

Bir emek seferberliği demek olan böylesi bir yoğunlaşmanın en büyük enerjisi zayıflığı, başarısızlığı kabullenmemeyi kendisine yaşamsal bir ilke edinmesidir. Tarihte belki de eşi benzeri hiç görülmemiş bir düzeyde zayıf bir halk gerçekliğinden güçlü sonuçlar başka türlü yaratılamaz ve yakalanamazdı. Sabır, üzerinde yükselebileceği dokuları hep daha fazla, üstelik kısa zamanda, örme kaygısıyla kendi içinde büyük bir hızı yaşadı.

Bundan dolayı PKK dönüştürürken ve düşündürürken her zaman ileriye sıçrayan bir gerçekleşme tarzına sahip olmuştur. Ve bu tarz hem düşmanın, hem biz militanların bile farkında olmadan, önceden göremeyeceği bir düzeydedir. Zaten Başkan APO ve PKK'nin en temel özelliklerinden biri de, düşmanı kendi kendisiyle savaşmak zorunda bırakmasıdır. Bugüne kadarki kazanımların büyük bir bölümü, bu özellik sayesinde kazanılmıştır. Bunu da büyük bir sabır ve kimsenin kolay kolay anlam veremediği bir düzeyde yapmıştır. Sadece bugünkü mevcut Türkiye gerçeğine baktığımızda bile bunun böyle olduğunu görmemiz mümkündür.

Ama sabır, belirttiğimiz gibi bir hıza koşut olarak kendisini varedebildi. Bu, mevcut toplumsal dinamiklerin hep bir adım önünde olmayı başarabilen bir hızdır. Özellikle de düşmanın her türlü manevra ve özel savaş taktiklerini büyük bir önseziyle farkedip her zaman onun bir adım önünde olmayı esas almış bir dinamizm gelişmenin en önemli motor gücü olmuştur. Düşmanın her zaman bir adım önünde olmayı başarabilen bir hıza sahip olmanın en önemli koşulu tarihi doğru bir biçimde bilmekten, yorumlamaktan an'ı yakalamaktan geçiyor. *"Ben anlık biriyim. Çok süreçli yaşarım, hem de anı anına. Benim için anı yaşamak önemlidir. An'ı doğru yaşamak. Sanki her şey şu anda gerçekleşecekmiş gibi, an'a yüklenme tarzım var. Zaten yarınları da böyle sağlıyoruz"* belirlemesinde Parti Önderliği tam da bu gerçekliğe dikkat çekiyor.

Nitekim savaşımın diğer dinamikleri açısından da tarih bilinci için aynı şeyi söyleyebiliriz. Herhangi bir gelişme karşısında düşmanın nasıl bir tavır takınacağı veya neyi geliştirmek isteyeceği; ne tür bir gelişmenin hangi dinamiklerde nasıl bir etkiye ve gelişmeye yol açacağı doğrultusunda bir önsezi, tarih bilincinden kesinlikle ayrı düşünülemez. PKK önderlik gerçeğinde gerçekleşen de bu oluyor.

İçten içe dokunarak sürekli kendini yeniden üreten bir sabırla daha büyük bir savaşım gerçekliğine hazırlanma ve dinamikleri hep bir adım önünde olan bir hızın çakıştırılması diyalektik yöntemin büyük bir yetenek ile hayata geçirilmesi anlamına gelmektedir. Bu, toplumsal gelişmenin dinamiklerinin bilimsel bir biçimde analizinde ve gelişmenin seyrine müdahalede ifadesini bulan tarihsel anın yakalanışından başka bir şey değildir. Tarihte ilerici insanlığın çabaları sonucu ve hatta büyük bedeller ödenerek açığa çıkarılmış olan değerlerin geleceğe taşınabilmesi anlamında bu nokta önemli oluyor. Ve bugün PKK'nin gerçekleştirdiği de budur.

"Solculuğun revaçta olduğu, moda olduğu bir dönemde PKK'li olmanın ölçüleri çok farklı bir biçimde gelişir. PKK'li olmak moda rüzgarlarından esinlenmenin veya etkilenmenin sonucu değil, bir tercih ve bilinç sorunu olarak ele alınmıştır. Çünkü PKK'li olmak bir adanmayı ifade etmektedir. Ve hatta ateşe atılmayı."

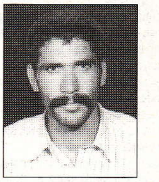
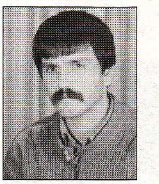
"Yaratmak" sözcüğünün PKK literatüründe özel bir anlam ve yeri vardır. Yarattıkça var eden veya var olan bir hareketin söyleminde böyle bir sözcüğün ağırlığını görmek şaşırtıcı olmasa gerek.

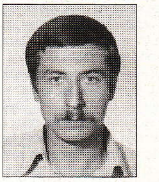
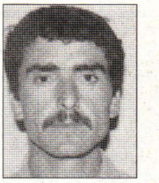
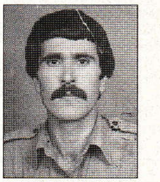
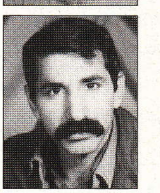
Hemen her şeyin bitirildiği, kalanın da bakılmaz kadar çirkinleştirildiği Kürdistan'da sen yaratma gücünü göstermezsen, karşıt güç seni "yaratır."

PKK kendi kendisini yaratan bir hareket olma özelliğiyle, oldukça farklıdır benzerlerinden. PKK'den önce PKK yoktu. PKK kendini "yok"ların sorgusundan ve gerekçesinden var etti. Yarata yarata büyüdü, gelişti ve güçlendi. Bunun sonucu ve aynası; bügünkü PKK ile bu PKK'nin kazandığı bugünkü Kürdistan'dır.

PKK'nin büyük isyanı sıfır noktasından, dünyanın egemen güçlerine ve bölgenin gerici devletlerine rağmen böyle bir doğrultuyla koyabilme başarısını göstermesi, yüzyılın son önemli olaylarından biridir. Bu çok şaşırtıcı ve çok çekici ilginin kendiliğinden oluşmayıp kazanıldığı, karşılıksız olmadığı kaydedilmeye değer bir gerçektir.

Hemen hatırlatalım: PKK bugüne kadar yapmak istediklerinin çok az bir kısmını gerçekleştirdi. Asıl yapacakları ve söyleyecekleri bundan sonradır. PKK asıl bundan sonra takip edilmelidir. Sadece dostlara değil, düşmanlara da tavsiye ediyoruz. PKK olumluyu da olumsuzu da çıplak haliyle gözler önüne seriyor. Yani dostların öğreneceği kadar düşmanlarının da öğreneceği çok şey bulunuyor.

PKK yarınları kazanmaktır

ARGK komutanlarından Selahattin Erdem (Abbas) yoldaş değerlendiriyor

"PKK düşünsel yaşam ve pratikte, yıllar sonra ne olacağı konusunda, yıllar öncesinden çok iddialı tasarımlarda, öngörülerde bulunmuştur. Kürdistan için, Kürt toplumu için, kesin iddia içeren hedefler ortaya koymuştur. Neyin yaşanacağını, tarihin nasıl olacağını çok önceden belirlemiş, önceden tarihin çerçevesini çizmiş-yazmıştır. Ondan sonra insanı, toplumu onun içinde yürütmeyi esas almış ve başarmış bir harekettir. Bu anlamda PKK'de tarih, bugünü bilinçli yaşamaktan da öteye aslında yarının nasıl yaşanacağının kestirilmesi, yarın için bir yaşam çerçevesinin çizilmesi oluyor."

Tarihin ne olduğu sorusu, insanlık için önemli. Bizim için de önemli. Tarih nedir?

Tarihe nasıl yaklaşmak, tarihi nasıl anlamak gerekir? Tarih, "toplumsal gelişmenin yasalarını veren bilim" olarak tanımlanıyor. Bu anlamda, insanlık için en önemli, insanın ve toplumun gelişmesi üzerinde, insanın tepkide bulunmasına imkan veren bilimdir tarih. Bu açıdan tarihi en canlı, en temel bilim olarak ele almak ve yaklaşmak gerekiyor.

İnsan, hâlâ yaşamla ölüm çelişkisine çözüm bulabilmiş bir varlık değil. İnsan için yarının, geleceğin ne olacağı aydınlık değil. İnsan, geleceği ve yarınları bilme

gücünden yoksun... Bundan dolayı insan gelecek karşısında ürkek, korkak ve tutucu bir varlıktır. Aslında siyasetteki tutuculuk da önemli oranda kaynağını buradan almaktadır. İnsan yaşam karşısında, her zaman ürkek, korku duyan bir varlık olmuştur. Çünkü ölüm olgusu, insan için çözümlenmiş olmaktan uzaktır. Böyle bir insan ve insanlık ortamında, insanı yarına, geleceğe hazırlayan, gelecek tasarımı geliştiren, yaşam karşısında egemen ve güçlü bir duruma getiren tek bilim, tarih bilimi olmaktadır.

Toplumsal gelişimin yasalarını bilmek, anlamak, öğrenmek, belli ölçüde insanı geleceğe hazırlamak, gelecek için girişimde bulunmak imkanı veriyor. Tarih, bilinmezlikler, karanlıklar içerisinde insanı, toplumu aydınlatan bir bilim oluyor. İnsanı cesaretli, girişken, yaratıcı kılan, korkuyu yenen ve korkuyu azaltan bilimdir tarih. Bu açıdan tarihi öğrenmek kadar, daha önemlisi tarihi kavramaktır.

Tarihi anlayan, insan yaşamını, toplum yaşamını özümseyen ve çözümleyen, kendisini yaşama ve geleceğe en güçlü hazırlayan ve aynı zamanda katabilen insan oluyor.

En iyi öğrenme biçimi, insanın yaşamdan öğrenmesidir. Yaşamı anlayamayan insanın, yaşamı başka şeylerden öğrenmesi oldukça güçtür. Yaşamı anlamayanın, yaratıcı ve geleceğe güvenle yürümeyen, iş yapma yetisiyle dolu olmayanın insan olması mümkün değildir. Yetersiz ve zorluklarla yürüyen bir özellik taşır. Nitekim zayıf ve gelişmemiş insan da aslında bu oluyor. Gelişkin, güçlenmiş insan, toplumun bütün gelişim ve yaşam sorunlarına çözüm getirebilendir. Elbette ki, ilkin kendisine her yönüyle güç yetirebilendir.

Kuşkusuz, PKK tarihini anlamak PKK'nin gelişim yasalarını, gelişim diyalektiğini kavramaktır. Yoksa tarihi öğrenmek, bilmek neyin ne zaman ve nerede ne olduğu değildir. İnsan tarihi boyunca, değişik yerlerde ve zamanlarda o kadar çok şeyler olmuştur ki, bunları hikaye etmek, sadece hoş bir anlatım olur. Tıpkı bir masal gibi. Bu masalcılar ve tarihçilerin işidir, militanların, devrimcilerin değil. Bundan dolayı PKK tarihi de eğer sadece kronoloji öğrenme biçiminde ele alınırsa, elbette ki, benzer özellikler aşılmaz.

Oysa PKK tarihi canlı, dipdiri bir tarih! Yaşayan, sürekli var olan bir tarih! Gerçekleşmekte olan bir tarih! Yaşama çözüm getiren bir tarih...

Tarih, bugünü bilinçli yaşamaktır

PKK tarihi derin felsefik bir anlam taşımaktadır. Bundan dolayı PKK'nin kendine özgü gelişim yasaları vardır. Bu gelişim yasalarını anlamak, PKK'nin temel gelişim özelliklerini anlamak bizim için en gerekli olanıdır. PKK'nin bu diyalektiğini anlamak için bir tarih öğrenmekten bahsedebiliriz. PKK'yi kavramak için, tarih araştırması, tartışması yapabiliriz. Tarih dersimiz, tarih tartışmalarımız, tarih incelemelerimiz, bu sonucu verdiği ölçüde gerçekçi bir tarihin incelenmesi olur. Bunun dışındaki bir tarih araştırması ya da incelemesi hoş bir söylemden ibaret kalır.

Elbette ki, tarihi öğrenmenin çok değişik yol ve yöntemleri vardır. PKK'nin gelişim yasalarını, gelişim özelliklerini ortaya çıkarabilmek için, bu konuda önemli bir bilimsel bakış açısı var.

PKK tarihine inmek için soyutlama ve olayları yorumlama gücüne sahip olmak gerekiyor. Bu anlamda olaylardan faydalanmak, olayları kullanmak uygundur, yerindedir. Tek tek olaylar ise işin hikayesi. Aslında bu yöntemle tarihi öğrenmek bizim için pek fazla gerekli değildir. İnsan, birden fazla olayların hikayesine başvurarak değil, çok sınırlı hikayeden, derin soyutlama ve yorumlama çıkarabildiği ölçüde, sağlam bir düşünce sistematiğine sahip olur.

Birden çok olaylara başvuran öğrenme tarzı, aslında geri ve zayıf bir öğrenme tarzıdır. Ne yazık ki, bizde en çok görülen tarz da bu olmaktadır. Neden? Çünkü öğrenme konusunda oldukça geri ve zayıfız. Soyutlama, olaylardan sonuçlar çıkarma, bunları yorumlama gücümüz yetersiz. Yaşamın, insan yaşamının derinliklerini, buna bağlı olarak siyasetin, askerliğin, sosyalitenin özelliklerini anlama, uygulama gücümüz zayıf. Nitekim ulus olarak derin bir tarih kavrayışından uzak olmamız bundan ileri gelmektedir. Bundan dolayı daha çok öğrenebilmek, daha fazla olaylara başvurmak, daha çok incelemeyi-tartışmayı basitleştirmek gerekiyor.

Özellikle son yıllarda Parti Önderliği hikaye veya roman anlatır gibi parti tarihini anlatmaya çalışıyor. Tarihi değişik olaylardan yorumlar geliştirerek, tarihi ve PKK'nin yasalarını kavratmaya çalışıyor. Eskiden öyle değildi. Çok fazla bir tarih bilgimiz, yine gelişmiş, uzun süreli bir tarihimiz olmasa bile, tarihi incelemekte, bilimsel ölçüleri kullanmakta, olaylar yerine, gelişme yasalarına göre ortaya çıkan gelişmeleri, değişik yönleriyle izah etme, tarihi ifade etme tarzımız oluyordu. Fakat bununla tarihin ve yasaların yeterince öğrenilmediği, partiyi kavrama konusunda zayıf kalındığı görüldükçe Parti Önderliği bu tarzı geliştirdi. Ve gittikçe daha çok olayları anlatan, daha çok olaydan soyutlama ve değerlendirme yapan, adeta hikaye, roman gibi bir tarih anlatımı içerisine, böyle bilimsel bakış açısını ortaya koyan bir yöntemle, tarihi bize, topluma ve halka öğretmeye çalışıyor. Elbette ki, bu durum yaşanılan bir zayıflığın sonucu olarak çıkıyor.

Tarih nedir sorusuna, Parti Önderliği çarpıcı ve bilimsel bir cevap vermektedir: ***"Tarih, bugünü bilinçli yaşamaktır"*** diyor. PKK'nin tarih tanımı budur. Bugünü bilinçli olarak yaşamak, tarihi kavramaktır. Yüksek tarih bilincine sahip olmaktır. Tarih bugünü bilinçli olarak yaşayabilmek için öğrenilir veya tarih bilimi, insana, gününü, anını bilinçli olarak yaşama gücü verir. Bundan dolayı PKK'nin tarih tanımlaması, oldukça bilimsel, kişiyi gerçeğe çeken, tarihi daha iyi anlamasına yol açan bir tanım olmaktadır.

Bugünü bilinçli olarak nasıl yaşayacağız? Yaşarken yaşadığımız durumu nasıl anlayacağız? Ne kadar militansak, ne kadar yaratıcı ve üretkensek, an'a, güne ne kadar cevap oluyorsak bugünü de o kadar bilinçli yaşıyoruz demektir.

PKK oldukça ileri bir düzeyi temsil ediyor. Gelmiş geçmiş bütün modelleri aşıyor. Bu, belki de insan soyunun, günü anlama, günü bilinçli yaşama bakımından ulaştığı en ileri düzeydir. Sezgi, öngörü ve yaşam yasalarını anlamak denilen olay, aslında bu olmaktadır. Doğru kararlar almak, her an ne yapacağını kestirmek denilen bu husus olmaktadır. Yine başarı ve kazanımlar da bu sezgi ve öngörü olayından ileri gelmektedir. Parti Önderliği, bunu doğru yapabildiği için, bunu doğru anlayabildiği için, anında ve her türlü olay karşısında doğru kararlar verebiliyor.

Bir ropörtajında Parti Önderliği, ***"politikayı sezgi gücümle yürütüyorum"*** diyordu. Sezgi, yalnız başına değil. Sezginin bu düzeyde gelişmesi, bilimsel bakış açısının gelişmesine bağlı. Yaşam diyalektiğini, her alanda, çok ileri düzeyde kavramış ve temsil etmeye bağlı bir olaydır. Olayları, anında hem de çok kısa sürede, henüz daha yaşanırken çözümlemek, araştırmak, bir amaç uğruna, nasıl tavır gösterilmesi gerektiğini anlamak, elbette ki, buradan ortaya çıkıyor. İşte karar budur! Doğru ve yerinde karar, bundan hareketle doğru uygulama, başarılı pratik işte böyle ortaya çıkıyor.

Eğer bizler, pratikte sahalarda yerinde ve zamanında kararlar veremiyorsak bu, tarihi anlama ve bilinçli yaşama gücündeki yetersizliğimizden, yoksunluğumuzdan dolayıdır. Devrim mücadelesine giren bir gücün yaşamını, önüne büyük amaçlar koymuş olmasına rağmen, günlük olarak, onun gelişmesi doğrultusunda yetkin bir tutum ve pratik gelişme ortaya çıkarılamıyorsa, o zaman yaşam yeterince kavranılmamış, yaşamı, an'ı bilinçli olarak yaşayacak bir düzeye kendisini getirmemiş demektir. Ve bizde en çok yaşanan da bu olmaktadır. Örneğin ben, en ileri düzeyde, böyle geri bir durumu yaşadığımı rahatlıkla söyleyebilirim. Aşmaya çaba harcıyorum, gayret ediyorum, ama böyle yaşam diyalektiğini anlamak, ciddi bir kavrayış olayıdır. Nereden kavrayacağımı, hâlâ çözemediğimi rahatlıkla ifade edebilirim. Olaylar yaşandıktan sonra dönüp bakmak, anlamlandırmak elbette ki kolaydır. Örneğin tarihi ele alıp, yüzyıl, binyıl önce olmuş bir olaya, hatta üç-beş yıl önce anlam vermeye çalışmak aslında kolaydır. Gerçi çoğu insan bunu da yapamıyor. Olayları, olguları, yaşamı anında çözümlemekle uğraşmayan, bu konuda kendisini yormayan bir insan, elbette ki PKK ile bütünleşmez, PKK'yi kavrayamaz.

Yaşanmış olayları anlamlandırmak, onlardan sonuçlar çıkarmak kolaydır dedik. Önemli olan olayı daha yaşarken, sıcağı sıcağına çözümleyebilmektir. Başarılar ve zaferlerin sırrı da buradadır. Nitekim kayıpların da sırrı buradadır. Evet, tarihte kalmış bir olayı çözümlemek, yaşamı yaratmak için, yarına hazırlanmak için çok fazla değer ifade etmez. Kişi bundan ancak bilincini geliştirebilir. Fakat yaşama müdahale etmek güç, bilinç geliştirildiği ölçüde olur. İnsanın yaşam karşısında hakim ve etkin olması, yaşamı yönlendirmesi, olaylar karşısında anında tutum takınabilmesi ancak bu tarzda oluyor. Büyük komutanlar, dehalar böyle yapmışlardır. İşte, Parti Önderliği'nin de en önemli bir özelliği olayları anında, hiç ertelemeksizin çözüme kavuşturmasıdır.

PKK, bugünün değil, yarının tarihini yapıyor

Kuşkusuz bu, politika ve yaşam üzerinde yoğunlaşmayı, derinleşmeyi gerekt iriyor. Yaşamı anlamlı kılmayı gerektiriyor. Elbette ki, yaşanmış olayları anlamlandırmak önemlidir. En azından, buna ihtiyaç vardır. Fakat en büyük ihtiyaç insanın devrimcileşmesi, yaşama hükmetmesi, PKK'nin tanımladığı tarihi uygulayabilmesinden geçiyor. Yani günü, an'ı bilinçli yaşayabilmesinden...

Bu anlamda PKK tarihine önceden yazılmış bir tarihtir diyebiliriz. PKK'de bu tarihi, günü bilinçli yaşama olgusu, aslında günü yaşamaktan daha ileri giden bir özelliğe sahip.

Günlük yapılan büyük işler için tarih yapmak derler. Kuşkusuz PKK'nin her günü, her anı böyle! Fakat PKK'nin bundan daha önemli bir özelliği de var: PKK, tarihi yapmadan önce yazan, tarihi yaşamadan ortaya çıkaran bir harekettir... PKK'nin, PKK önderlik gerçeğinin, sadece an'ı iyi bir yorumlama, sezme, çözümleme yetisi, gücü değil, tam tersine, görme gücü, öngörüsü de oldukça ileri düzeydedir.

PKK düşünsel yaşam ve pratikte, yıllar sonra ne olacağı konusunda, yıllar öncesinden çok iddialı tasarımlarda, öngörülerde bulunmuştur. Kürdistan için, Kürt toplumu için, kesin iddia içeren hedefler ortaya koymuştur. Neyin yaşanacağını, tarihin nasıl olacağını çok önceden belirlemiş, önceden tarihin çerçevesini çizmiş-yazmıştır. Ondan sonra insanı, toplumu onun içinde yürütmeyi esas almış ve başarmış bir harekettir. Bu anlamda PKK'de tarih, bugünü bilinçli yaşamaktan da öteye aslında yarının nasıl yaşanacağının kestirilmesi, yarın için bir yaşam çerçevesinin çizilmesi oluyor. Elbette ki, bu çok ileri bir düzeyi ifade ediyor.

Daha yaşamadan yazmak, ne yaşayacağını tespit etmek, belki bir iddiadır, belki "bir hayaldir" denilebilir. "Bu anlamda PKK'nin hayalciliği güçlüdür; kuru kuruya, çok fazla iddia ediyor" da denilebilir. Ama hayal de olsa, kuru bir iddia da denilse zamanında, yaşamda doğrulanan, pratiğe geçen, bu anlamda daha yaşamadan ne yapacağının belirlemesi olan, bir özelliğe sahiptir PKK. Yaşam tarzında, insan yaşamında, yine toplum yaşamı tarafından doğrulanan ve gerçekleştirilen bir PKK'nin, bugünü bilinçli yaşama, anlama, yarını çok güçlü hazırlama özelliği bu düzeydedir. Şimdi bizler ne kadar geri olursak olalım, PKK ve onun önderlik gerçekliği böyledir. Zaten böyle olduğu için PKK çekici bir harekettir. Nitekim toplumu bu kadar çekici-birleştirici bir özellik taşıması bundan ileri gelmektedir. Böyle olduğu için, bu kadar zorluk içerisinde, böyle bir düşmana karşı yenilmez ve gelişme sağlar bir hareket olarak kalabildi.

Hayalcileri çoktu Kürdistan'ın. Kuru iddia edenleri ise daha fazlaydı. Her gün "devrim yapan" hiç de az değildi. Kürdistan için krallık taslayanlar, nasıl devlet başkanı olacakları hayallerini gece gündüz yaşayanlar hiç de az değildi bir zamanlar. Fakat bu hayallerin hiçbirisi gerçekleşmedi. PKK ise temel olarak, çizgi olarak belirlediği her şeyde, toplumu yürütmeyi bildi. Yani hayalleri gerçekleşti. Bu nereden ileri geliyor? Bu, düşünce tasarımı olarak, yine bilimsel bir tasarı olarak toplumsal gelişmenin yasaları temelinde ortaya konulmuş, öngörülmüş, doğrulanmış bir tasarı, bir gerçektir.

PKK açısından sadece şunu söyleyebiliriz: İstediği zamanda, istediği düzeyde iş yapamıyor, olaylar biraz geç seyrediyor. Bu gelişme ve tasarım gücü düzeyinde olmuyor/olmayabiliyor. Bu da toplumun çok aşırı düzeyde zayıflatılmasından, bireyin güçten düşürülmesinden kaynaklanıyor. Yani uygulayıcıları, PKK'nin tasarım ve gelişme gücünü anlama ve uygulamaktan uzak kalıyor. Eğer bahsedilecekse, ancak böylesi bir zayıflıktan bahsedilebilir. Yoksa temel çerçevesinin doğrulanması bakımından şimdiye kadar geçen süreç, PKK'nin gelecek öngörüsünü, adeta yarının tarihini bugünden yazacak düzeyde olduğunu gösteriyor.

PKK, tarihe bağlılığın, tutkunun ifadesidir

PKK büyük bir kuvvettir. İnsanın bu kadar zayıf olduğu bir dönemde ve koşullarda gelecek konusunda bu kadar öngörüde bulunabilmek, büyük bir kuvvet, büyük bir güç olmaktır. Bu öngörüye sahip olmak, bu öngörüyü ortaya çıkarmak elbette ki, büyük bir gücü ifade ediyor.

PKK önderlik gerçeği, Kürdistan toplumu açısından, bu düzeyde bir gücü, kuvveti, deyim yerindeyse tarihsel olarak ortaya çıkmış bir şansın, çabanın, kendisini örgütleyip eyleme koşmasının ürünüdür. Bu anlamda bir şanstan ziyade bir tarihsel görevin ifade edilmesi, tarihe büyük bir bağlılığın, tutkunun ifadesidir. PKK önderlik gerçeğinde bunları görmek, bunları anlamak mutlak gerekli.

PKK tarihi, PKK önderliğinin çok önceden çizdiği, tasarladığı, hazırladığı, yarattığı ve yaşattığı bir tarihtir. Kendisi ve toplum için bütünüyle böyle. "Çok aşırı derecede idealize etmek olmuyor mu?" denebilir. Kesinlikle öyle değil! Şu veya bu düzeyde, herkes PKK saflarına gelmiş olabilir. Toplumun çeşitli kesimlerini, güçlerini içine almış olabilir. Fakat geniş, canlı bir organizma olarak, kesinlikle böyle bir gerçeği de içinde taşımaktadır.

PKK tarihi önderlik yaşamı oluyor. Yani PKK tarihi, PKK önderliğinin yaşamı demektir. Bu anlamda tarihi; insan ve toplumun yaşamıyla, siyasal, ideolojik, örgütsel, askeri mücadele yasalarıyla birlikte ele alıp incelemek gerekiyor. Bu da, yaşamdan, bütün bu alanlardan gerekli sonuçları çıkarmayı bilmek demektir.

PKK bir harekettir. Bir akımdır. Bir düşünce ekolü, bir ideolojik ekoldür. Kendine ait bir okulu var ve bu okul gittikçe gelişmektedir. Bütün düşünce akımlarının maddi hayata geçmesi, politik bir olgu haline gelmeleri ancak bir iç düzene, sisteme kavuşmasıyla mümkündür.

Örneğin Hıristiyanlık, çok sonraları bir devlet otoritesine dönüşüyor. Yine İslamiyet, başlangıçta hareket olma durumunu koruyor. Fakat zamanla politik bir güç ve devlet oluyor. Devlet olunca da kurallarını geliştiriyor ve buna da şeriat deniliyor. Bu da İslamiyet'in tüzüğüdür. Yine İslamiyet'e başlangıçta hareket olma özelliğini veren önderleri var. Bunlar Hz Muhammed'in geliştirdiği düşünce ve eylem güçleri oluyor. Halifeler düşünceyi en iyi yaşayan, en iyi ifade eden ve düşüncenin sahibi olarak görünen kesimdir. Hıristiyanlığın havarileri, İslamiyet'in halifeleri aynı zamanda bir merkez durumundadırlar.

Modern çağda ise düşünce akımları kendilerini politikaya dönüştürürken daha gelişmiş bir ordu, örgüt düzenine ulaşıyorlar. Bu biçim zamanla daha açık bir ilkeler bütününü oluşturuyor. Devletlerden ayrı olarak örgütlerin de ilke düzeyleri ortaya çıkıyor. Sosyalizmde de böyledir. Sosyalizmin ilk örgütlenmesi, partileşmesi, kurumlaşması da bu temelde gelişiyor. Başta gelişen bir düşünce akımıdır; ardından dernekler kuruluyor. Bunlar 1. Enternasyonal İşçi Dernekleri'dir. Daha sonra 2. Enternasyonal ve buna bağlı partiler, parti yönetimleri, tüzük komiteleri ve merkez ortaya çıkıyor. Gittikçe bu düşünce akımının politikaya, eyleme geçirilmesinde araç olarak kullanılan örgüt olayı kendi iç şekillenmesini ortaya çıkarıyor. Leninizm parti ve örgüt modeli üzerinde yeni bir düşünce akımının geliştirilmesidir. Sovyet devleti ve partisi bunu en ileri noktaya getiriyor. Hem kural, hem yetki ve sorumluluk belirlemede komiteler oluşturulmakta en katı, en ileri, en şematik düzeye ulaşıyor.

PKK de bir düşünce akımıdır ve bu akımın hayata geçirilmesini esas alıyor. Bunun aracı olarak örgütlenmeyi de baştan itibaren adım adım geliştiren, parti düzenini ilerleten, örgütsel gelişimi yaşayan bir harekettir. Kendi düşüncesini, ilkelerini hayata geçirecek araçları, örgüt aracını bu biçimde yaratmaya çalışıyor.

"Hayalcileri çoktu Kürdistan'ın. Kuru iddia edenleri ise daha fazlaydı. Her gün "devrim yapan" hiç de az değildi. Kürdistan için krallık taslayanlar, nasıl devlet başkanı olacakları hayallerini gece gündüz yaşayanlar hiç de az değildi bir zamanlar. Fakat bu hayallerin hiçbirisi gerçekleşmedi. PKK ise temel olarak, çizgi olarak belirlediği her şeyde, toplumu yürütmeyi bildi."

PKK ideolojisine göre yaşayacağız

Parti, ideolojik bir olgudur. Bir akım, bir harekettir... İnsanlığın gelişimiyle, sorunlarıyla ilgilenen, onu tanımayı, anlamayı, çözümlemeyi, geliştirmeyi esas alan bir harekettir. İnsanlığın ölüm yaşam gibi bir ikilemle doğa kanunları içerisinde yürüyüşünü, insandan yana geliştirmeye, insan yürüyüşünü, yaşamını güçlendirmeyi esas alan bir akımdır.

İdeolojisiz partiler, örgütler, fazla ideolojik çerçeveye dayanmayan örgütler başkadır. Fakat PKK, bu konuda çok değişik bir dünya ideolojisine sahiptir. Dünyayı örgütlemek, insanlığı çözümlemek, insanlık için gelecek yaratmak, insanlığı tanımlamak ve onun için daha ileri, yeni bir gelecek çizmek demektir. Bu PKK'de esastır. Yine tarihe bakış açısı, doğayı, doğa kanunlarını, olaylarını anlama, onları yorumlama tarzı, bakış açısı vardır. Buna felsefe diyoruz. Bu anlamda, partimizin ortak bir felsefesi var ve PKK insanı anlamaya, yorumlamaya çalışıyor. Onun için de, tarihi anlayarak, gelecek için sonuçlar çıkarmak istiyor. İnsanı nasıl geliştireceğine dair düşünce üretmeye, bunun yol-yöntemini bulmaya çalışıyor. Ve insan için daha özgül, adil, eşitlikçi, insanca bir yaşam düzenini öngörüyor: Sömürüye, baskıya, ayrımcılığa, bireyciliğe karşı... Baskı karşısında özgürlüğü, sömürü karşısında adaleti, düşmanlık karşısında kardeşliği, bireycilik karşısında toplumsallaşmayı ve ortaklığı savunuyor! ***"Böyle olursa insan, insanlık, toplum; bireycilikten, sömürüden, baskıdan, ayrımcılıktan kurtulursa, daha iyi, daha mutlu, daha insanca yaşar"*** diyor Parti Önderliği. PKK bunu yaratmaya çalışıyor ve bunu yaratma, yaşatma mücadelesi veriyor. PKK anı anına, günü gününe yaşamını bu ilkeler üzerinde kuruyor.

Elbette ki, partileşmek için bunları esas almak gerekiyor. Eğer bunları yok sayarsak, görmezsek, partinin kendi içinde, kendisinde anı anına yaşattığı, gittikçe bir toplumda, bütün dünyada bulup yaşatmak istediği bu idealleri yaşama gibi bir duruma girmezsek, hatta anlamaz, öğrenmezsek, o zaman bizim partilileşmemiz, partiyi anlamamız mümkün değildir. PKK ile ideolojik bağı olmayan, ideolojisiyle bütünleşmeyen bir kişinin partileşmesinden asla söz edilemez.

PKK ideolojisini benimsemek, onunla bütünleşmek elbette ki, "Biz PKK'nin ideolojisini kabul ediyoruz" demekle olmaz. Neyi kabul etmişsin ki? Yaşanan durum çoğunlukla budur. Aslında neyi kabul ettiğimizi de fazla bilmiyoruz. "İnsanlar özgür olsun. Ben bunu kabul ediyorum" demek yetmiyor. PKK ideolojisini kabul edip etmemek sözle değil, bir yaşam, bir kişilik, bir nitelik olayıdır. Teorik olarak hiç kimse PKK'ye karşı çıkmıyor. Hepimiz günde kırk defa yemin etmiş PKK'li gibiyiz. Bu konuda herhangi bir kusurumuz yok. Eğer öyle PKK'li olunuyorsa, partileşme diye hiçbir sorun ortada olmaz. Fakat hem günde kırk defa yemin iç, "ben PKK'liyim, hiçbir şeyim yok" de; ondan sonra da yaşam olarak PKK yaşamının yüzde onunu temsil etme, günde seksen kere PKK'yle ayrı yaşa, PKK özelliklerini ayrı düşün! Şimdi yaşadığımız durum bu.

Yaşamda PKK'yi ne kadar temsil ediyoruz? PKK özellikleriyle ne kadar yaşıyoruz? PKK ideolojisini kabul edip etmediğimizin, benimseyip benimsemediğimizin ortaya çıktığı, ölçüldüğü ve görüldüğü yer burasıdır. Onun için kendimizi aldatmaya hiç gerek yok. Parti Önderliği, ***"Benim yaşamımla sizin yaşamınız farklı!"*** diyor.

Neden?

Parti Önderliği PKK ideolojisine göre, onun gerektirdiği biçimde yaşıyor. Çalışma temposuyla, azmiyle büyük bir örgütlülük içerisinde gününü yaşıyor, yaşatıyor. Parti Önderliği ***"İnsan için, özgür, eşit, adil, mutlu bir gelecek yaratacağız"*** derken, kendisi bugün böyle bir insan olarak yaşamaya çalışıyor.

Partiyle uyuşmayan, parti gerçeğiyle ters düştüğümüz nokta da burası olmaktadır. Bizlerde yaşamaktan çok, yaşamdan vazgeçmek daha fazla egemen. Daha güzel insan yaşamı için gerekli olan özelliklerle donanma, onu temsil etme yerine, adeta bu özelliklere tekme vuruyoruz.

Yaşamdan bıkma var!

Parti ortamını, insanın daha iyi, daha güzel yaşadığı, daha mutlu olduğu bir ortam olarak görmek yerine, parti yaşamını böyle algılamak yerine, adeta yaşamın bittiği yer olarak, yaşam ve ölüm çizgisinde görmek çok yaygın. Elbette ki, böyle olunca da, parti yaşamını, dolayısıyla partinin ideolojik çerçevesine bağlanmamız, onu benimsemek diye bir durum da mümkün olamaz. Parti ideolojisine bağlı olmamız, partinin ideolojik çerçevesinde yaşamamız, tamamen günü gününe parti ideolojisinin öngördüğü insan yaşamını gerçekleştirmektir.

İnsanca yaşama, toplumsal yaşama ne kadar tutkuluyuz? Ne kadar katılım sağlıyoruz? Bireyciliği ne kadar öldürüyoruz? Ne kadar disiplinliyiz? Ne kadar günlük örgütlü yaşamımız var? Günlük yaşam ve günlük tempomuz nedir? Binbir yönle, yaşamımızı irdelememiz gerekli. Doğru cevaba, kendimizi doğru partileştirmekle ulaşabiliriz. Bunun dışındaki bir cevap ancak ikiyüzlülük oluyor. Aslında çoğumuzun yaşadığı bir anlamda ikiyüzlülük oluyor. Bunu bilerek veya bilmeyerek yaşıyoruz ama sonuçta bir ikiyüzlülük var. Partilileşmeme, partiye doğru katılmama elbette ki, bir ikiyüzlülük oluyor. Partiyle, parti gerçeğiyle ters düşmek, insanın yaşamıyla alay etmek gibi bir anlama geliyor.

PKK tarihsel misyonun doruğundadır

25 yıllık PKK tarihinin bütünü canlı bir kuvvettir. Anlayan, anlam vermek isteyen için, çaba harcayan için tarih her zaman canlıdır. Her zaman inceleyenleri vardır.

Canlı bir organizma olarak PKK iddialarını kaybetmiş, kendi tarihsel fonksiyonunu tamamlamış bir güç değil. Tam tersine, tarihsel misyonun doruğundadır. Çıkışından itibaren iddialarını süreklileştirerek, bunları pratikte gerçekleştirmek için büyük bir kuvveti ortaya çıkaran ve tarihe maleden, tarihi en ileri düzeyde yapan, yani günü en mücadeleci, en canlı, en yoğun yaşayan bir harekettir. Dünya ile yürütülen ilişki ve mücadeleyle, bunu açıkça görmek mümkün. Bu anlamda, böyle kapanmış ve ondan bazı yorumlar, anlamlar, dersler çıkarılarak, bir kenara konulacak bir tarih değildir. Tam tersine günlük mücadeleyle geliştirilen, zenginleştirilen, daha anlaşılır kılınan, daha çok derinleştirilen bir tarihtir. 25 yıllık bir tarihin bu biçimde geçmesi ve hâlâ gittikçe derinleşen, yoğunlaşan bir canlılığa, kuvvete sahip olunması çok önemli. Bunu bu biçimde sürdürebilmek ise daha bir önemli. Bu da devrimin devam ettirilmesi, devrimin ilerletilmesi anlamına geliyor.

Tarihin kapatılması demek, PKK'nin son bulması, devrimde duraksamaya, gelişme sağlamayan, ortaya çıkanın yaşandığı bir duruma geçmek demektir. Bu konuda da PKK hâlâ süreklileşen bir güçtür. PKK önderliği, devrimci çizgiyi sonuna kadar sürdüren, sürdürmekte kararlı olan bir önderliktir. Öyle maceracı değil, sonuna kadar gerçekçidir. Ortaya çıkan gelişmelerin üzerine yatmak, onun yiyicisi olmak, bir miras yiyicisi haline gelmek asla yoktur. Tam tersine, devrim çizgisini sonuna kadar sürdürmek vardır. Bu anlamda, devam eden yaşayan, günü gününe yeni özellikler, yeni anlamlar kazanan, anlamı derinleşen bir tarihtir PKK tarihi. Parti Ön-

● Devamı 27. sayfada

"PKK oldukça ileri bir düzeyi temsil ediyor. Gelmiş geçmiş bütün modelleri aşıyor. Bu, belki de insan soyunun, günü anlama, günü bilinçli yaşama bakımından ulaştığı en ileri düzeydir. Sezgi, öngörü ve yaşam yasalarını anlamak denilen olay, aslında bu olmaktadır."

Başkan APO'nun şahsında, O'nun söz ve eyleminde kararlaştırılan, Kürt halkının kurtuluş iddiası ve aynı zamanda **Haki Karer** yoldaşın şahadeti ile ortaya çıkan, TC'nin daha ilk çıkışta hedeflediği imha siyasetine karşı cevap anlamına gelen, halkımızın öncüsü ve özgür geleceğimizin teminatı olan liklere karşı duruldu. Kürt halkına ruh ve umut verildi. Binlerce şehide ve binlerce savaş esirine mal olan PKK mücadelesi, dünyanın en etkili, üzerinde en çok konuşulan ve sonuca yaklaştığı kabul edilen büyük bir ulusal öncü, sosyalizmin kararlı savunucusu, insanlık değerlerinin güçlü ve inatçı temsilcisi haline geldi.

18. kuruluş yıldönümünde PKK GERÇEĞİ

Kani Yılmaz

"PKK Kürt halkının tartışmasız öncüsü olmuş, ama halktan kopmayarak onun içinde büyümüş, halkın üstünde olmamıştır. O kendisini sürekli olarak; halkı kölelikten özgürlüğe taşıyan bir köprü olarak değerlendirmiştir. Temel ilke anlamında emeğe ve onun asıl sahipleri olan şehitlere bağlılık slogan olmaktan çıkarılmış, vasiyetlerine pratikte cevap vermek esas alınmıştır."

PKK'nin; resmi kuruluş kararının üzerinden, 18 amansız mücadele yılı geçti.

İlk çıkıştan bugüne kadar, TC'ye karşı tavizsiz bir savaşım yürütüldü. Bir halkın dirilişi sağlandı. Sadece dış düşmana karşı değil, Kürt halkını yiyip bitiren gerilikleri, sömürgeciliği besleyen aile ve aşiret yapısına, sırtını yabancılara dayamış işbirlikçi "örgüt" belasına ve Güney'de olduğu gibi, adeta Kürdistan'ı "altıya" bölen gerici feodal önder-

PKK'yi dayatan tarihsel zorunluluk, ortaya çıkış koşulları, onu yaratan irade ve bugüne ulaşmasında gösterilen büyük fedakarlık ve verilen bedeller bu yazının kapsamını aşıyor.

Ancak kısaca PKK'nin özellikleri, bu 18 yıla sığdırılanlar, mücadelenin ortaya çıkardığı sonuçlar ve Kürt halkının, özellikle de sosyal yapısında yarattığı büyük değişim de, bir o kadar önemlidir. Çünkü PKK'ye, hâlâ kaba anlamda sadece bir savaş örgütü olarak bakanlar ve onun felsefik yoğunluğunu göremeyenler var. En çok da geleceğe yürürken bireyin ve toplumun kendini kararlaştırması ve doğruluk kazanması açısından, PKK özelliklerinin mutlaka kavranılması gerekiyor. PKK, alışılmış klasik sol parti ve örgütlerle karıştırılmaması gereken, ulusal kurtuluş mücadelelerinin yükselişe geçtiği 1960'lı yıllarda değil, bütün insanlığa ve en çok da bölgemize "yeni dünya düzeni" adı altında, ulusal teslimiyetin dayatıldığı bir dönemde mücadeleyi yükselten, mevzi kazanan ve sonuca giden bir harekettir. Bu yönü ile sadece Kürt halkını değil, başta Türk halkı ve öncüleri olmak üzere, bütün ilerici kamuoyu ve özgürleşmek isteyen halkların da üzerinde yoğunlaşması, onu anlaması ve canlı pratiğinden dersler çıkarması gerekiyor.

Halkların ulusal kurtuluş mücadelelerinde bu kadar kısa sürede bu derece etkili olabilen, halkın hayatında bu kadar köklü değişikliğe damgasını vurabilen ve halkı hem politik doğrultuya sokan, hem de askeri hedeflere yöneltebilen bir örnek, hemen hemen yok gibidir. Gerçekten de PKK, başardıkları ile tarihte oldukça farklı bir yere sahiptir. Çıkış koşulları ve büyük olanaksızlıklar, Kürt halkının içinde bulunduğu büyük umutsuzluk, TC'nin askeri şiddette ifadesini bulan yapısı, elverişsiz dünya durumu ve uluslararası destek ve ittifaklardan yoksunluk gibi, yakıcı olumsuzluklar üst üste konur ve bütün bunlara karşın, PKK'nin Kürt halkının özgürlük özlemini taşıdığı düzey göz önüne alınırsa, bu farklılık daha da iyi anlaşılır.

İşte bu işin sırrı, başta önderlikte ve ardından PKK'nin sahip olduğu özelliklerde yatıyor.

PKK önderliği önceden var olan, örgütlü bir politik yapının ortaya çıkardığı ve görevlendirdiği bir temsil gücü değildir. Tam tersine; örgütsel yapısı dağıtılmış bir halk gerçekliği içinde, Kürdistan'da durum tespiti yaparak sıfırdan ve Kürtlük adına, yurtseverlik adına fazla bir şeyin kalmadığı koşullarda, kendisi harekete geçerek adım adım PKK'yi yaratmıştır. Burada ortaya çıkarılan sadece bir örgüt olayı değildir. Kürt halkının kendisi, onun ihtiyaçları, hem Kürt halkının mevcut durumuna ve hem de sömürgeci TC devletine dayatılması gerekenler ortaya çıkarılıyor. İlk grup döneminden, 1978 27 Kasım tarihli kararına ve o tarihten günümüze kadar kesintisiz sürdürülen zorlu mücadeleye damgasını vuran ve bugün PKK'de ifade edilen özellikleri, bitmez bir enerji ile örgüte yediren yine önderliğin kendisi oluyor.

PKK özelliklerini, teorik-ideolojik anlamda, insanlık değerlerinin ifadesi ve pratik anlamda, bir insanlaşma faaliyeti olarak adlandırmak yerinde ve en doğrusudur.

Nedir bunlar?

Ya da başka bir deyişle, 18. yıldönümünü büyük bir coşku ve özgür geleceğe duyduğumuz sarsılmaz inançla kutladığımız PKK'de gerçekleşen nedir?

Öncelikle altı çizilmesi gereken, PKK'nin özgün bir sosyalist hareket oluşudur. Özgünlüğünü temelde kolektif emek ve eleştirel bilinçten alan PKK, ilk grup çekirdeğinin oluşturduğu tarihten bugüne, her türlü dogmatizme ve kaba slogancılığa karşı olmuştur. Örgüt yapısının donuklaşmasına izin vermemiş, gelişmeleri taktik zenginliklerle karşılamasını bilmiş, kalıpçı ve halkın değer yargıları karşısında sekter tutumlardan kaçınmış, parti ortamının canlı kalmasına ve sürekli tartışma-eleştiri atmosferi yaratarak kendisini yenilemiştir. Partideki kesintisiz mücadele ruhu bunun en belirgin kanıtıdır. Türkiye'de ve Kürdistan'da PKK öncesi ve sonrası adını duyduğumuz, ama ya kısa sürede tasfiye olan, ya da güç haline gelemeden ancak marjinal birer çevre halinde "varlığını" sürdüren pek çok örgütten PKK bu yanı ile ayrılır. Örgütsel gelişim dinamiğini sürekli kılamayan bir mücadele örgütü, pratiğe damgasını vuramayacağı gibi, toplum dinamiğini de harekete geçiremez. PKK bu noktada hep dikkatli davranmış, böylelikle gelişmekte ve mücadeleyi yükseltmekte adeta imkansızı gerçekleştirmiştir.

Kolektif emek ve eleştirel bilinç, mücadele içinde kişiliksiz bireyler, inançsız bir insan yığınının ortaya çıkmasını engellemiş, eşine az rastlanır inançlı ve iradeli militanlar yaratmıştır. PKK tarihinin en görkemli sayfalarını oluşturan **Haki, Hayri** ve **Kemal**'ler, **Mazlum** ve **Agit**'lerin temellerini attığı ve bugün canlı bombalar halinde yaşam eylemleri ile mücadeleye ivme kazandıran **Zilan** ve ardıllarının sürdürdüğü gelenek, bu emek ve bilincin ürünüdür.

Kişilik sorunu bir önderlik tarzı, önderlik eğitimi anlamında PKK'nin varlık sorunu olarak kabul edilmiş ve sürekileştirilmiştir. Sömürgeciliği uzun yıllar içselleştiren Kürt insanını başka türlü ayağa kaldırmak, sömürgeciliğin karşısına dikmek mümkün olamazdı. Bu kadar zorlu bir mücadele ancak sağlam kişiliklerle yürütülebilirdi. Sömürgeci eğitim ve sosyal ilişkilerin biçimlendirdiği ucube Kürt tipi ve iç ihanet, başka türlü aşılamazdı. Önderliğin, reel sosyalizmi eleştirirken *"coğrafyadan önce insanın kurtarılması gerekirdi"* sözleri, Kürdistan'a indirgendiğinde, PKK'nin bu özelliği daha iyi anlaşılır. Dikkat edilirse PKK ortamına ve kendisine bağlı kitlelerle egemen olan üslup; seviyeli,

kişiyi geleceğe hazırlayan, sosyalist-yurtsever bir üsluptur. Bu üslupta kendine güven, halka güven, mücadeleye güven ve zafere güven vardır.

Kürt halkının öncüsü PKK; Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin milliyetçileşmesine izin vermeyerek, ulusal kurtuluş hareketleri ve sosyalist ilerici güçlerle dayanışmayı sürekli öne çıkararak insanlığın temel sorunlarına çevreden, tüketim çılgınlığına kadar önem vererek, enternasyonalist özünü hep korumuştur. Bu özelliği ilk çıkışta **Haki** ile **Kemal** gibi önderlerde ve Parti, Cephe, Ordu bileşiminde görmek mümkündür. PKK, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin öncüsüdür ama, Kürtlüğü insanlığın önüne koymayacak kadar da, enternasyonalist duyarlılığa sahiptir.

Kürt uluslaşması mücadele ile tamamlanıyor. Bu anlamda dilden kültüre kadar pekçok kurumlaşma ve yurt sevgisi temelinde oluşan ruhsal şekilleniş PKK mücadelesi ile geliştirildi. Burada adalet kavramından, sosyal ilişkilerdeki sömürgeci etkinin ortadan kaldırılmasına kadar pekçok önemli adım atıldı. Ama herhalde bunların hiçbiri, toplumun demokratikleştirilmesinden kadının özgürleştirilmesi adımları ve sonuçları kadar önemli değildir.

Sömürgeci baskı, gerici feodal baskılar, aile ve koca baskısı ve bütün

bunları koruyan şemsiye durumundaki dini mutaassıplık içinde bunalan, dilsiz ve rolsüz Kürt kadını, PKK ile nefes alıp kendine geldi. Deyim yerindeyse yaşama yeniden gözlerini açtı. Örgütte, savaşta ve geleceğin kurulmasında söz ve karar sahibi oldu. Şimdi dünyaya açılıyor. Kadının özgürleştirilmesi faaliyeti, ya da kıyasıya mücadelesi de bir bütün olarak Başkan APO'nun çabasına dayanıyor. Kuşkusuz iki sorun; kadın ve kişilik sorunu çok sancılı ve çok zorlu çözülüyor. Kolay olmuyor. Ama bütün dünyanın gözleri önünde, PKK, bu sorunlarda hayranlık uyandıracak derecede bir başarının ve özelliğin sahibi oluyor.

Ortaya çıkışından günümüze kadar PKK, radikal bir hareket olarak tanımlanmaktadır.

İşgali, asimilasyonu ve soykırımı bir arada yaşayan halk gerçekliği, ancak radikal karar ve eylemle çözümlenebilir ve aşılabilirdi. Sömürgeci zora karşı savaş, toplumu dönüştürmekte radikalizm gerçeği, bazı sol grupların zaman zaman başvurdukları bireysel şiddet eylemleri ile karıştırılmamalıdır. PKK radikalizmi halklaşmıştır. Bir kitle radikalizmi söz konusudur ve bu hem tarihi ve hem de somut, güncel bir zorunluluktur. İlk çıkışta manifestonun dili ve hedefleri ile dünyanın en büyük ve en etkili gerillası arasındaki tutarlı ve ilkeli çizgi, bu radikalizmin tutarlılığını ve belirtmek gerekirse meşruluğunu ifade eder.

Bu kısa yazı çerçevesinde eklenmesi gereken, ama hem bizim fazla açmadığımız ve hem de bu yüzden az bilinen bir husus da PKK'nin devlete yaklaşımıdır. Bu geniş ve önemli konuyu, her dikkatli okuyucu önderliğin çözümlemelerinde yoğunca görebilir. En "iyi" devletin bile, birey ve toplum gelişiminde nasıl sınırlayıcı olabileceği, tarihsel zorunluluğun devlet gelişimi, çözülen sosyalizm deneyimi ve günümüzde kapitalizminde izlenebilir. PKK'de baştan beri "devlete karşı toplum" anlayışı vardır. Ortadoğu'da halklar federasyonu tezini de bu bağlamda ele almak gerekiyor. Belki yakın geleceğin gündemdeki sorunu olarak görülmeyebilir, ancak PKK'nin bu yönü üzerinde durmak, tartışmak ve geliştirmek her çevreyi mutlaka ileri bir demokrasi anlayışına da ulaştıracağı kesindir.

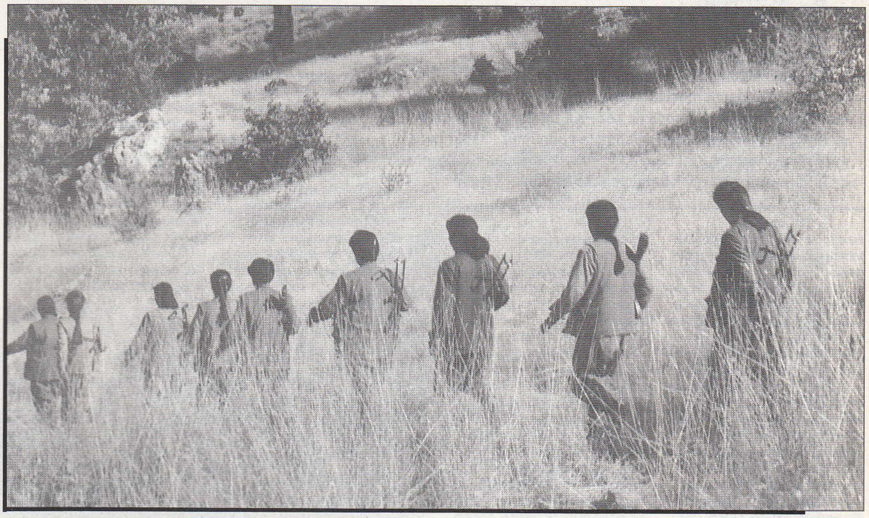
PKK ortamında da ortaya çıkan, kendisini öven, kendisini yazıp anlatan ve bu anlamda kötü bir "ben" hastalığına yakalanan tek tek bireylere rastlansa da; PKK'de egemen olan, mücadeleci ve kararlılıktan, fedakarlıktan beslenen oldukça gelişkin sorumluluk duygusunun sonucudur. Özellikle halka ve başta şehitler olmak üzere, değerlere karşı duyulan sorumluluk duygusu adeta PKK tarihini oluşturur. Çünkü hayata karşı sorumluluk üstlenmeyenlerin, zorlu bir mücadeleyi başarı ile sonuçlandıramayacakları, ulusun hayatı anlamında geleceği kurup ona biçim veremeyecekleri çok iyi biliniyor. PKK'de görevlere bağlılık, bireysel kaygının aşılması, disiplin vb. bütün özellikler, sorumluluk duygusunun geliştirilip yetkinleştirilmesi ile kazanılmış ve süreklileştirilmiştir. Çünkü **PKK halkın vicdanıdır.** Bu bile tek başına büyük bir sorumluluk duygusu demektir.

PKK'yi büyüten temel özellikler bunlarla bitmiyor.

PKK özgürlük savaşını yükseltirken aynı zamanda kendi içinde ve halk çapında yeni yaşamı da kuruyor. "Nasıl Yaşamalı?" çözümlemeleri, yaşama saygılı bir ortam oluşturuyor. Bu yönüyle PKK, yaşamı en temiz ve aşırılıklardan uzak insanlar topluluğudur. Bir edep ve terbiye ortamıdır. Düşmanın ve onun Batılı destekçilerinin karalama kampanyası başlatmaları kişiyi yücelten bu yaşam anlayışına zarar vermek içindir. Çünkü onlar, bugün PKK'de gerçekleşenin, adım adım Kürt halkını sardığını biliyorlar. Yaşama saygının, yaşama bağlılık, bu bağlılığın da uğrunda mücadele etmeyi getirdiğini biliyorlar.

Her şeyden önce **PKK umut olmasını bilmiş, umudu boşa çıkarmamıştır.** Bütün pratiğinde, dost-düşman herkesin tanıklık ettiği gibi, söz ve eylemin en kararlı birlikteliğini temsil etmiştir. Özgücünü esas almış, başkaları gibi demagoji ve halkı kandırmaya asla yönelmemiş; sözünün eri, söylediğini yerine getirmiş ve bedelini de ödemesini bilmiştir. Bunun kanıtı sadece nicelik olarak milyonlara ulaşması değil, düşmana, onun tekniğine ve uluslararası destekçilerine rağmen, mücadeleyi kesintisiz olarak sürdürmesidir.

"Dilden kültüre kadar pekçok kurumlaşma ve yurt sevgisi temelinde oluşan ruhsal şekilleniş PKK mücadelesi ile geliştirildi. Burada adalet kavramından, sosyal ilişkilerdeki sömürgeci etkinin ortadan kaldırılmasına kadar pekçok önemli adım atıldı. Ama herhalde bunların hiçbiri, toplumun demokratikleştirilmesinden kadının özgürleştirilmesi adımları ve sonuçları kadar önemli değildir."

Yine PKK ilk baştan bugüne bir ilkeler ve ölçüler hareketi olmuştur. Bölge zemini, geliştirmek zorunda olduğu siyasi, askeri ve diplomatik taktiklere rağmen, ilkeler sürekli korunmuştur. En önemlisi de mücadelenin ortaya çıkardığı bütün değerler ve yaratılan siyasal, sosyal, kültürel sonuçlar anında halka mal edilmiş ve en önemli ilkenin gereklerine uyulmuştur. PKK Kürt halkının tartışmasız öncüsü olmuş, ama halktan kopmayarak onun içinde büyümüş, halkın üstünde olmamıştır. O kendisini sürekli olarak, halkı kölelikten özgürlüğe taşıyan bir köprü olarak değerlendirmiştir. Temel ilke anlamında emeğe ve onun asıl sahipleri olan şehitlere bağlılık slogan olmaktan çıkarılmış, vasiyetlerine pratikte cevap vermek esas alınmıştır.

"Her şeyden evvel PKK umut olmasını bilmiş, umudu boşa çıkarmamıştır. Bütün pratiğinde, dost-düşman herkesin tanıklık ettiği gibi, söz ve eylemin en kararlı birlikteliğini temsil etmiştir. Özgücünü esas almış, başkaları gibi demagoji ve halkı kandırmaya asla yönelmemiş; sözünün eri, söylediğini yerine getirmiş ve bedelini de ödemesini bilmiştir."

18 yıllık mücadele:

Bu son derece zor bir coğrafyada, sadece insanlığı çalınmış Kürt halkının durumu çözümlenmemiş, parça parça Türk egemenlik sistemi de çözülmüştür. Devletin siyasi, ekonomik ve askeri çözülüşü, ahlaki çöküşü, çeteler tarafından yönetilişinin açığa çıkarılışı, PKK öncülüğündeki özgürlük mücadelesinin dolaysız sonucudur. PKK mücadelesi boyutlandıkça Kürt halkı insanlaşmada daha çok mesafe alacak, Tük sömürgeciliğinin çözülüşü hızlanacaktır.

Kürt ulusal dinamiğinin PKK ile içine girdiği kurtuluşta ısrar ve bu sonuçlarını göğüsleme süreci, aynı zamanda Türk halkını da sarsıyor. Bütün yalan, karalama ve görülmemiş düzeyde şovenizm propagandasına rağmen, Türk halkını düşündürüp önünü açıyor, onu kaçınılmaz olarak netleşmeye ve tutum almaya zorluyor. Türk solunun önemli bir kesiminin, tutucu, sekter ve dar grupçu tavrına rağmen bu durum gerçekleşiyor.

Bölge dengelerinin hatırı sayılır bir gücü haline gelen PKK, bölge halklarına da anlamlı mesajlar sunuyor. Sadece dünya görüşü ve bölgenin geleceğine ilişkin önerileri ile değil, kararlı pratik mücadelesi ile etkiliyor ve cesaret veriyor. Uluslararası gericiliğin boy hedefi haline gelmesi; ideolojik yapısı ve bir NATO ülkesi ile savaşması kadar, bölgenin geleceğini etkiliyor olmasından kaynaklanıyor. Başta Almanya ve ABD olmak üzere, İngiltere'den Belçika'ya kadar uzanan saldırıların kaynağında bu vardır. Şimdi açığa çıkan Palme komplosu, Almanya'nın yasağı, Belçika'nın Kürt kurumlarına yönelimi, TC gibi bir müttefik ve pazarı kaybetme kaygısı kadar, PKK'nin ideolojik-politik yapısından ve bölgede oynayabileceği rolden duyulan endişe nedeniyledir.

Kuşkusuz saldıranlar aynı zamanda bir ikilemi de yaşıyorlar. PKK'nin Kürt halkının ezici çoğunluğunu örgütlediğini, baskıların bu birliği daha da güçlendirdiğini görüyorlar. Taktik yaratıcılığını, eylem kapasitesini, kararlılığını ve özgürlük talebinden geriye adım atmayacağını görüyorlar. Mücadele aynı zamanda bu güçlerin ortak tavır içine girmelerini de zorluyor ve engelliyor. Almanya'dan Avrupa Parlamentosu'na kadar, TC müttefiklerinin siyasi çözümü seslendirmeleri de, PKK mücadelesinin sonucudur.

PKK taşıdığı yükün, üslendiği ağır sorumluluğun ve oynadığı tarihi rolün farkındadır. Ayağı yere basar, neyi, niçin ve hangi zamanlama ile dayattığını çok iyi bilir. Ne şahsiyetsiz ve teslimiyetçi politikaları kabul eder ve ne de gerçeklerden ve halktan kopuk slogan keskinciliğine itibar eder. Dünya, bölge ve ülke durumu, ittifaklar ve değişen dengeleri hesaba katarak, sürekli taktik zenginliklerle mevcut süreci karşılamayı ve sonraki süreçlere kazanımlarla girmeyi bilir. Geliştirilen diplomatik faaliyet ve siyasal çözüm çağrılarının da çerçevesi, bu yaklaşımla çizilmiştir. Bütün olumsuzluklara, dış engellere ve iç yetmezliklere rağmen, dünya ölçüsünde gündemde kalma ve yıldan yıla mevziler kazanma, PKK'nin bu politikasının da doğruluğunu kanıtlamaktadır.

Fis'ten bugüne:

Fis toplantısından bugüne uzanan tarihi süreç, şanlı bir geçmiş, şanlı bir mücadele ve şanlı bir miras olarak; karanlıkta kalan Kürdistan gerçeğinin üzerinden ölümü kaldırmasını, Kürt halkının vatan kavramını yeniden sahiplenmesini sağladı. Bu PKK tarihinin belki de ilk sayfasıdır. Kahramanlıkların, fedakarlıkların ve muazzam gelişmelerin damgasını vurduğu, insanlığımızın bitirilmek istendiği yerden, yeni yaşam ve insanlaşmanın temelinin yeniden atıldığı bu yılları, söze ve yazıya dökmek çok zor bir iştir.

Bugün Fis'i yaratanların büyük bir bölümü şehit oldu. Onların takipçileri, anılarının gereği olarak mücadeleyi yükselttiler, onları izleyenler adeta bir şehitler ordusu yarattılar. Bu şehitler ordusunu şimdi milyonlar izliyor. Şehitler ordusu, milyonları yürütüyor.

27 Kasım 1978 tarihi ile birlikte, Kürt halkının tarihsel çözümü gerçekleşti, önü açıldı. Örgütlü bir toplum düzeyi kazanıldı. Halkın kendine inanıp güvenmesi, dost-düşman kavramında netleşmesi ve belki de tarihinde ilk defa, kendisi için bir gelecek düşünüp, yarınını tartışması sağlandı.

Kürt halkı kurumlaştı.

Fis'ten alınan tarihi karar: Büyük örgüt gücüne, büyük halk ve büyük savaş gücüne dönüştü. Karar zaferin güvencesi oldu.

PKK ile birlikte Kürt sorunu dünyanın gündemine taşırıldı. Uluslararası kurumların ve camianın en çok tartıştığı sorunlardan biri haline getirildi.

Bütün bunların kolay başarılmadığını söylemeye bile gerek yok.

TC devleti ile, iç ihanet ve geriliklerle, Güney'in aşiret ağaları ve Kuzey'in muhacirleşmiş örgüt demagojisi ile, Türk solunun burnundan kıl aldırmayan, ama devrimde ve halklaşmada yer almayan, engellemeleriyle, uluslararası gericilikle, doğa ve teknikle ve kendi iç yetmezliklerimizle dişe diş bir savaşım verilerek başarıldı.

18. kuruluş yıldönümünü büyük coşku, heyecan ve zafer inancı ile kutladığımız PKK ve onun mücadele gerçeği mutlaka üzerinde durulması, incelenmesi ve doğru anlaşılması gereken; Kürt kadar Türk insanının ve hatta tüm ilerici insanlığın sonuçlar çıkarabileceği, çok önemli bir tarihi olaydır.

PKK bir parti olmaktan çok, bir tarihsel sürecin adıdır

● Kürdistan'da insan, topraktan kendini yeniden yarattı. Tanrının bir parça çamuru ellerine alıp, onu kendi güzelliğini seyretmek için biçim verdiği ve böylece daha önce görmediği kendi güzelliğini düşlediği ve bunu gerçekleştirdiği söylenir. PKK, insanın kendinin yaratıldığını varsaydığı topraklarında, bu kez kendini gerçekten yaratma mücadelesidir. Mücadelesi ve bunun sonucudur."

PKK'nin doğuşu, ABD'nin Vietnam yenilgisinin ardından, bunun verdiği öfkeyle bütün gücünü vermek suretiyle Bolivya dağlarında kuşatarak esir aldığı ve sonra yaralı haliyle kurşunladığı Che Guevara'nın ölümünden birkaç yıl sonradır. Che'nin ölümü, emperyalizm için bir devrim döneminin kendi lehine kapanışı ve karşı-devrim ile birlikte özel savaş döneminin açılışı oldu. O, alçakça katlettiği bu büyük devrimcinin, ezilen halkların manevi bir önderi olarak ölümünden sonra da yaşayacağını biliyordu. Bu nedenle başta ABD'nin kendisi olmak üzere emperyalizm (onun uygulama karakolları olan faşist yönetimlerden sözetmeye gerek var mı?), Che'yi öldürmek için harcadığı güçle kıyaslanamayacak ölçüde fazla bir güçle, onun gerçeğinden genellikle daha etkili olan hayaline yöneldi. Che'lerin yükselttiği özgürlük kavramını içeriğinden boşalttı. Onu giderek kendisiyle karşıt bir kavram durumuna getirdi. Öyle ki artık özgür olmak isteyenler kendilerini kesinlikle mutlak bir köleliğin demirden çitleri arasında buldular. Che'nin hayali Bolivya ve Küba dağlarından inerek, liman ve ova kentlerinde gettoların yoksul odalarını süslemeye başladığında, ona taparcasına bağlılık gösterenler artık alışkanlıklar ve uyuşturucunun, emperyalist kültürünün kesin egemenliği altına girmişlerdi. Nerede bir devrim hareketi varsa, orada ABD odaklı bir özel savaş vardı. Brezilya'dan başlayarak Cezayir, Mısır, Türkiye üzerinden Hindistan ve Kore'ye kadar dünyayı saran bir özel savaş kuşağı çevresinde, bütün devrimci eğilimler hemen bütünüyle karşı-devrimin egemenliğine alınmaya çalışıldı ve çoğunlukla alındı da.

Vietnam ulusal kurtuluş mücadelesinin zaferi, dünya emperyalizminin temsilcisi ABD'ye sadece büyük bir yenilgi değil, aynı zamanda büyük bir deneyim de kazandırdı. Bu deneyimin esası, devrimi yenemeyen en "süper dünya" gücünün, onun giysisini giyinmesi, onun kılığına bürünmesi suretiyle devrimci gelişmeleri engellemesidir. 1968'lerden sonra emperyalizmin temel taktiği, bizzat devrimin kendisi olarak maskelenmesi ve böylece devrimi kendisini yıkacak bir olay olmaktan çıkararak, aksine kendisini güçlendirecek bir araca dönüştürmesidir.

Emperyalizmin Vietnam deneyiminin Türkiye ve Kürdistan'a yansımaması beklenemezdi. 1971'lerden başlayarak, "eğer bir devrim olacaksa, bunu da devlet yapar" yöntemi Türkiye'de büyük boyutlarda uygulanmaya başlandı. Kemalizmin TKP deneyimine sahip bir ülke olan Türkiye, bu tarz bir toplumsal düzenleme için en elverişli zeminlerden biriydi. Devlet, gelişmekte olan toplumsal devrim dinamiklerinin örgütlenme safhalarının daha ilk adımında işe devrim adına karışıyor ve ileride kendisine karşı tehlike oluşturabilecek her şeyi ya baştan denetime alıyor, ya da daha başlangıçta imha ediyordu. Bunun yanısıra, ABD'nin Che'nin ölümünden sonra Brezilya'da başlattığı yeni toplumsal stratejilere paralel olarak, yaşam tarz ve amaçlarında bütün toplumu düşkünlüğe yönlendiriyordu. Bu da kendi açısından son derece isabetliydi, çünkü kapitalizm hiçbir zaman sağlıklı bir toplumsal zemin üzerinde hareket etme kabiliyetine sahip olmayacaktır. Bu onun iç gelişim diyalektiğidir. Kapitalizm, toplumsal bir çürüme süreci olmaksızın yaşayamaz.

● Emperyalizmin devrim hareketlerine içten müdahale etmesi ve böylece yönlendirmesi taktiği, denilebilir ki; Vietnam ulusal kurtuluş devrimi sonrasında ilk kez PKK tarafından farkedildi ve PKK bütün cephelerde başlangıçtan günümüze kadar buna göre konumlandı. Bu taktiğin boşa çıkarılmasında PKK bugün de bütün yeryüzünde tek hareket olma özelliğini koruyor."

Emperyalizmin devrim hareketlerine içten müdahale etmesi ve böylece yönlendirmesi taktiği, denilebilir ki; Vietnam ulusal kurtuluş devrimi sonrasında ilk kez PKK tarafından farkedildi ve PKK bütün cephelerde başlangıçtan günümüze kadar buna göre konumlandı. Bu taktiğin boşa çıkarılmasında PKK bugün de bütün yeryüzünde tek hareket olma özelliğini koruyor.

Kendisini yok etmeye yönelmiş bir düşmanla aynı koşullarda yaşamak zorunda olmanın verdiği deneyimlerle büyüyen bir PKK önderliği tarzı, PKK'nin bütün savaş ve yaşam tarzına şu veya bu düzeyde yansımıştır. Bu, düşmana uyum sağlama biçiminde değil, onun sömürgeci alışkanlıklarından faydalanarak, hatta onun imha isteğinden faydalanarak yaşamak ve bizzat düşmanın kendisini, onun zafer isteğinin bir sonucu olarak yenilgiye götürmektir. Kendisini böyle ayarlayan bir devrimcinin, hangi düşman karşısında olursa olsun, kazanmaması mümkün değildir. Başlangıçta düşmanla iç içe yaşaması, PKK önderliğine, Kürt insanının kendi kendisine düşman edilmiş kişiliğini çözümlemesi için bir temel sunmuştur. O, PKK'de varılan bilinç düzeyiyle, bir özgürlük militanının zafer ve yenilgi potansiyellerini kendi kişiliğinde çözümleme gücü vermiştir.

Bu çözümlemenin sonuçları nelerdir? Öncelikle bu, düşmanı kendi kişiliğinde yenme olanağı vermektedir. Düşman, savaş meydanlarında karşılaşılmadan önce yenilmiştir. Veya, eğer düşman özgün kişilikte yenilmemişse, sonu yenilgi olacak bir savaşa girilmemektedir. Öte yandan, bu durum bir iç içe savaş gerçeğine işaret ederken, aynı zamanda savaşı bir yaşam biçimi olarak tanımlamaktadır. Yaşamın kendisi, böylece oldukça yoğunlaşmış bir savaş gerçeğine dönüşmektedir.

Aynı zamanda bu durum, PKK militanını sürekli, kesintisiz bir savaş gerçekleşmesi olarak tanımlamaktadır. Kendi kendisiyle savaşımın bilinçli bir ifadesi olan insan, PKK militanı özgülünde, bu çelişkili niteliği temel bir kişilik özelliği haline getirmektedir.

İnsanın toplumsal bir birey olarak bu duruma yükselmesi, onu toplumsal yapı içerisinde canlı bir bomba haline getirir. Bu, her çelişkiye giderek bağlanan ve onu çözülmeye zorlayarak enerjisinden bir devrimin amaçları doğrultusunda faydalanan müthiş bir mekanizmadır. Elbette, böyle bir mekanizmayı yakalamış kişiliklerin açığa çıkardıkları güçleri devrimci amaçlar doğrultusunda işletmeleri her zaman gerçekleşmez. Eğer böyle olsaydı, Kürdistan'da devrim bugüne kadar birkaç kez gerçekleşmiş olurdu. PKK'de ortaya çıkan toplumsal kuvvet, büyük bir çoğunlukla eski, kendi özüne düşman edilmiş kişilik tahribatlarını gidermeye harcanmıştır. Veya yetmez kişiliklerin bu gücü devrimin temel amaçları doğrultusunda değil de, kendi kişisel amaçları doğrultusunda kullanma istemlerinden dolayı büyük ölçüde heba olmuştur. PKK'nin 19. kuruluş yılına vardığımız bugünlerde, bu yetmez kişiliğin çeşitli biçimlerinin bütünüyle veya büyük ölçüde ortadan kaldırılması süreci yaşanmaktadır.

Zıttının bilincine varan insan, sonsuz evrensel yapı içerisinde bilinçsiz, ancak yine de en mükemmel bilincin ulaşamayacağı bir kusursuzlukla hareket eden nesnelerin bu niteliklerine oldukça yaklaşmaktadır. Diyalektik materyalizm ile insan, kendi içindeki karşıtlıkların farkına varmıştı. Ancak bu karşıtlıkların toplumsal yaşamdaki yansımalarını, etkin hareketliliklerini kontrol etmekten son derece uzaktı ve bunu ancak PKK ile gerçekleştirebildi. Toplumdan başlayarak tek tek bireylere kadar karşıtlığın bir devrim hareketi içinde çözümlenmesi, bugün Kürdistan devrimi içinde temel etken kuvveti oluşturuyor. Burada, sınıflara dayalı marksist toplumsal çözümlemeler temelinde, ancak onun son derece pratik ve detaylandırılmış bir uygulaması söz konusudur. Bu çözümlemede, sınıfların günümüzdeki toplumsal konumlarının iç içe geçmiş ifadeleri esas alınmaktadır. Bunun zemini de, Kürdistan'da ilkel komünal yapılardan en çağdaş toplumsal örgütlenme biçimlerine kadar uzanan bir yelpazede iç içe geçmiş sınıfsal yapıların oluşturduğu düzlemdir. Kürdistan'da, sınıfların örgütlenme biçimleri değil, belli toplumsal düzeylerin örgütlenme biçimlerinden bahsedilebilmektedir. İşte PKK'nin çağdaş devrimci özelliğinin anahtarı, esas olarak buradadır ve bunun sistematik bir kuramı, bütün verileri ortada olmasına karşın, henüz net olarak oluşturulmuş değildir. Önümüzdeki dönem, esasını Başkan APO'nun çözümlemelerinin teşkil ettiği bu kuramın en üst düzeyde oluşturulduğuna tanıklık edecektir. Bu aynı zamanda PKK'nin gerçek anlamda kendini temel etkili bir güç olarak bütün dünyada duyuracağı bir dönem olacaktır.

Marksist teoriyi okullarında ders olarak en incelikli bir tarzda işleyerek, kendi sisteminin yıkılması için oluşturulmasına karşın, onu yine kendi sistemini mükemmelleştirmekte temel bir veri olarak kullanan emperyalizm, bugün canalıcı bir biçimde PKK'nin çözümleme tarzını hesaba katmak zorunda kalmıştır. Yeni emperyalizmin bu kuramı anlayarak kendi çıkarları doğrultusunda sistematize etmesi için ne yazık ki (!) vakti olmayacak gibi görünüyor. Çünkü PKK pratiği her zaman teorisinden kesinlikle daha önce gelmektedir. PKK'de teori kurmanın tek tarzı, onu eylem yoluyla kurmaktır. Bu da, gerilla ordusu düzeyindeki eylemlerden başlayarak, tek tek savaşçıların yaşam biçimi ve anlayışlarına kadar her düzeyde uygulanan pratiktir. Teorik deşifrasyon ise, asla eylemden önce gelmemektedir. İşte tam da bu noktada işler emperyalizmin kendini planlama doğrultusunun tersine gitmektedir.

● PKK'de gerçekleşen her şey, dünyada gerçekleşmektedir. Çünkü PKK gerçekleşmesinin TC şahsında çözdüğü özel savaş, bütün dünyada yeni emperyalizmin denetiminde örgütlenmiş bir özel savaştır ve dünya çapında bir çöküş durumunu temsil etmektedir."

Toplumun düzeyler biçiminde çözümlenmesi, bir yandan Kürdistan devriminin en temel ayırtedici niteliklerinden olurken, öte yandan da insanlık tarihinde yepyeni bir sayfa açmaktadır. Bu anlamda Marks'ın ortaya çıkışı insanlık için ne kadar önemliyse, PKK'nin ve onun önderliğinin ortaya çıkışı da o derece önemlidir. Yeni emperyalist dönemde toplumsal ör-

gütlenmelerin dünyasal düzeyde organize edilmesi ve bunun gelişmiş teknik oluşumlarla kontrol edilmesi ile birlikte, sermayenin işlevlerinin giderek daha karmaşıklaşması ve sermayeye karşı devrimci bir çıkışın yüksek teknolojinin bütün olanakları kullanılarak darmadağın edilmesini veya en azından sistem içerisinde ona uygun bir biçimde kolaylıkla kanalize edilebilmesini getirdi. Giderek insanın güncel faaliyetlerinden başlayarak bütün yaşamsal hareketlerine egemen olan emperyalizmin parçaladığı toplum ve çağdaş birey, genelde baştan kurulu bir mekanizma olarak işlemekte ve bütün özgürlüklerini (!) bir kölelik sınırı içerisinde kullanabilmektedir. Çünkü çağdaş sömürgecilik ve yeni emperyalizm, insanın sadece devrimden alıkonulması doğrultusunda değil, aynı zamanda genelde bir köleleşme doğrultusunda yönlendirilmesine göre kurulmuştur. Çağdaş kölelik, bu çerçevede en gelişmiş bir kölelik biçimi olarak ortaya çıkmaktadır. Köleci toplumlardaki kölelerin hiç değilse statüleri belliydi. Günümüzde ise kölelerin bir statüleri bile yoktur, genelde özgür bireyler olma yanılgısı içinde daha derin bir köleliği yaşamaktadırlar. Bu karşıtlık ise, insanın bütün eylemlerine yansımaktadır. Bir insanlık çerçevesi olarak emperyalizmin çağdaş insanı, insanlığı imhaya kurulmuştur. Birey, kendini imhaya kurulmuştur ve üstelik bunu özgürlük adına gerçekleştirmektedir.

Bunların toplumlarda nasıl gerçekleştiğini görmek için, TC'de son gelişen olaylara ve bunların topluma yansıtılma biçimlerine göz atmak bir ipucu verebilir. 1996 güzünde, TC merkezli özel savaş, birdenbire PKK'yi uyuşturucu ve insan ticareti yapan bir örgüt olarak yansıtmaya başlamıştı. Bunun tek bir nedeni vardı: Sömürgeci emperyalizmin PKK'ye karşı kurduğu özel savaş örgütlenmelerini finanse eden uyuşturucu ve insan ticaretine dayalı çeteler büyük bir deşifrasyonla karşı karşıya kalmışlardı. Medya aygıtlarının birdenbire PKK'yi bu tarzda suçlamalarının hemen ardından, ilginç bazı gelişmelerle, devletlerin PKK'ye karşı kurulmuş özel birimlerinin tamamen bu türden bir faaliyetin sahibi oldukları ortaya çıkmıştı. Ancak medyanın yansıtma biçimindeki, bir gerizekalı için bile hiç inandırıcı olmayan söylemlerle, yine de sistemin kendisi haklı çıkarılmaya çalışılmakta ve buna milyonlar inandırılmaktadır. Kendisini en gelişmiş varlık olarak tanımlayan insanın bu düzeydeki bir düşkünlüğü, yeni oluşmuş bir düşkünlük değildir. Bu eskiden beri vardı ve şu anda sadece PKK'nin eylemi sonucu deşifrasyona uğramıştır. Bu deşifrasyon, sanıldığı kadar basit değildir. Yeryüzünü boydan boya kaplayan yüksek teknoloji ürünü iletişim ağlarının PKK tarafından aşılması durumu tarihte ilk kez yaşanmaktadır.

Yeni emperyalist dönemde toplumların daha bilinçli olması gerektiğini düşünmek doğrudur. Ancak toplum, bu kez daha karmaşık bir sorunlar dünyasıyla karşı karşıyadır. Toplumun elindeki üretim araçlarının bütünü sistemin kendisine ait araçlarıdır ve temel olan da, bu araçların egemen belirleyiciliğidir. Günümüz dünyasında emperyalizmin bekası açısından en belirleyici üretim aracı medya, en belirleyici üretim biçimi de iletişime dayalı üretimdir. Bu çerçevede iletişim, gerçekte sosyal ilişkinin en gelişmiş biçimidir ve iki kişinin karşılıklı basit konuşmasından başlayarak, bütün dünyasal sistemin birbiriyle geliştirmiş olduğu kompleks ilişkilere kadar varır. İletişimin Batı dillerindeki karşılığı olan ve genellikle de modern medyanın aracılık ettiği toplumsal ilişkiyi tanımlamakta kullanılan "komünikasyon" kavramının kendisi, iletişimin toplumsal ilişkinin en temel bir biçimi olduğunu daha baştan ele veriyor. İşte bu komünikasyon, kendi doğası gereği, bugünkü haliyle sadece ve sadece kapitalizme hizmet etmeye yönlenmiştir. Ancak PKK ile birlikte, emperyalizmin devrimci hareketleri kontrolüne alarak onları kendisine hizmet ettirmesi durumu tersine dönmüş, emperyalizmin devrime karşı işlettiği özel savaş mekanizmasını PKK, emperyalizmin bizzat kendisine karşı işleyen bir mekanizma haline getirebilmiştir. Bunun başarılması, toplumun yeni tarzdaki çözümlenmesi sayesinde gerçekleşmiştir.

● Yeryüzünün yenilenme zamanı gelmiştir.
Bu da, yalnızca Kürdistan devrimi ile gerçekleşecek bir olay değildir. Kürdistan devrimi, daha çok toplumsal reaksiyonlara ilk kıvılcımı verdi, çelişkileri ateşleme rolünü oynadı. Pratik belirleyiciliğini ise, asıl bu süreçten sonra sağlayacaktır. Bunun gerçekleşme biçimi ise, ordularla gerilla harekatlarının eşlik ettiği yaygın halk hareketleridir."

Ortaya çıkan durumun eşsiz olması nedeniyle, PKK'nin tanımlanmasında oldukça zorluklar yaşanmaktadır. Var olan geçmiş devrimci kategorilerin hiçbiri, verili durumuyla PKK gerçeğini bu nedenle açıklayamamaktadır. Klasik bir bakış açısıyla, PKK önderliğindeki mücadele, ilkel komünal toplumdan yeni emperyalist dönemin çağdaş toplumuna kadar, neredeyse 3000 yıllık toplumsal zaman aralığına yayılmış bir insanlık bütününü kapsamaktadır. Bu durum, onun çeşitli düzeylerde ifadesini bulan bir sınıfsal mücadeleyi esas olarak kapsamak kaydıyla, bir insanlık mücadelesi olmasını sağlamaktadır. Böyle bir devrimin sadece kendi coğrafyasının özgün toplumuyla sınırlı kalmayacağı, giderek ele aldığı sorunun bütün gerçekleşme alanlarına, yani bütün yeryüzüne yayılacağı açıktır.

Bu çerçevede ele alındığında PKK, bir parti olmaktan çok, bir tarihsel sürecin adıdır. O, insanın nispeten en ilkel koşularda yaşamayı sürdürdüğü ve bu koşullarda üstelik tarihin tanıdığı en barbar bir yönetim gücünün hakimiyetinde kaldığı bir yeryüzü parçası olan Kürdistan'da ortaya çıktı. Hareketin ideolojik döneminde, Kürdistan'daki toplumsal yapı, en ilkel yaşayış biçimleriyle, en modern yaşayış biçimleri arasında karmaşık bir düzlem oluşturabilecek zenginlikteydi. Sonradan gelişen gerilla hareketliliğinde açıkça ortaya çıktığı üzere, Kürdistan'da bu dönemde paranın ne olduğunu henüz tam olarak bilmeyen ve onu kullanmayan bir toplumsal kesim de yaşıyordu. Ticaretin en basit, en ilkel biçimi olan takas biçimindeki değişimin bile sınırlı yapılabildiği bölgeler bulunuyordu. Öte yandan ise, aynı coğrafya üzerinde, örnek olarak Erzurum ve Mardin'de çağımızın en modern araçları arasında sayılan ve binlerce yıllık toplumsal gelişimin karmaşık ürünleri olan NATO tesislerindeki radarlar, kocaman gözler olarak Kürt gökyüzünün altında, öteki görevlerinin yanısıra, kendilerine göre binlerce yıl daha ilkel olan bu insanları kontrol etmek göreviyle orada bulunuyorlardı. Bu koşullar altındaki toplum, aynı zamanda 3000 yıllık bir tarih dilimine serpilmiş toplumsal gelişim basamaklarının bütününün bir anda ve bir arada bulunması anlamına geliyordu. Ve bu iki tarihsel uç arasında serpilmiş olan Kürdistan toplumu, sınıflar kuramının Batı'da geçerli olan yasalarını altüst eder bir tarzda, dünya çapında önemli bir devrime hazırlanmaktaydı. Elbette bu toplumsal yapının kalkacağı bir devrim hareketi, o zamana kadar gerçekleşmiş bütün devrim hareketlerinden, bu devrimlerin sahipleri olan toplumlardan uzak olduğu kadar farklı olacaktı.

Çağdaş Kürt tarihinde gerçekleşen her şey, gerçekte yeryüzünde gerçekleşmektedir. Bu, PKK'nin öğretisinden çok, ilk etapta Kürdistan devriminin dünyasal karakterinden gelir. Halkımızın gerçekliği, bir dünyasal gerçekliktir. Son bin yıllık süreç içerisinde de Kürdistan her zaman bir savaş alanı olmasına karşın, bu topraklar üzerinde sınırları belirgin bir devlet oluşmamıştır. Sonucu buraya götüren bir devrim gerçekleşmemiştir. Fakat insanlık tarihi içinde Kürdistan, belli dönemlerde büyük toplumsal patlamaların merkezi olmuştur. Bu patlamaların sonucunda ise, kendi toprakları üzerinde bir uygarlık kurmak yerine, yeryüzünün çeşitli bölgelerine toplumsal dalgalar göndermiştir. Yeryüzü, çoğu zaman bilim adamlarının da dile getirdikleri gibi, Kürdistan merkezinden kaynaklanan toplumsal gerçekleşmelerle sarsılmıştır.

Günümüzde de sarsılıyor. Yeryüzünün yenilenme zamanı gelmiştir. Bu da, yalnızca Kürdistan devrimi ile gerçekleşecek bir olay değildir. Kürdistan devrimi, daha çok toplumsal reaksiyonlara ilk kıvılcımı verdi, çelişkileri ateşleme rolünü oynadı. Pratik belirleyiciliğini ise, asıl bu süreçten sonra sağlayacaktır. Bunun gerçekleşme biçimi ise, ordularla gerilla harekatlarının eşlik ettiği yaygın halk hareketleridir. Üstelik bunlar, sadece Kürt halkının hareketliliği değil, Ortadoğu'daki diğer bütün halkların hareketliliği olacaktır. Gerçeğin böyle olmasını sağlayan da, kimsenin niyetleri veya kasıtları değil, hatta sadece Kürt halkının içinde bulunduğu objektif koşulların bir ürünü de değil, aksine dünyanın içinde bulunduğu durumun bir sonucudur. Nasıl ki Kudüs üç büyük din için "Kabe" derecesinde önemliyse, Kürdistan, emperyalizmin ve dünya halklarının Kudüs'üdür.

Yine, PKK'de gerçekleşen her şey, dünyada gerçekleşmektedir. Çünkü PKK gerçekleşmesinin TC şahsında çözdüğü özel savaş, bütün dünyada emperyalizmin denetiminde örgütlenmiş bir özel savaştır ve dünya çapında bir çöküş durumunu temsil etmektedir. Öte yandan, PKK'nin Kürt halkını her türlü düşkünlüğe mahkum edilerek yok edilmekte olan bir halk düzeyinden çıkararak, özgürlüğe yürüyen bir halk olarak örgütlemesi, birçok evrensel değerini yitirmekle yüz yüze olan insanlığın dünyasal durumuna denk düşmektedir. Bu nedenle de, PKK'nin çalışması hem çok kapsamlı ağır bir çalışmadır ve hem de bütün dünyada güç kazanma olanağına sahiptir. PKK'yi anlamak için nasıl ki öncelikle dünyayı anlamak gerekiyorsa, aynı biçimde onun önderliğini anlamak da gereklidir. Onun en temel bir özelliği, önderliğinin bu niteliğidir, kişilik olarak yeryüzüne ve insana ilişkin temel sorunlara karşılık vermesidir. Elbette bu, doğası gereği Kürdistani bir karşılıktır, Kürdistan'dan verilen bir karşılıktır ve sadece buradan verilebileceği için, başka türlü gerçekleşme koşulları olmadığı için böyledir.

● Zıttının bilincine varan insan, sonsuz evrensel yapı içerisinde bilinçsiz, ancak yine de en mükemmel bilincin ulaşamayacağı bir kusursuzlukla hareket eden nesnelerin bu niteliklerine oldukça yaklaşmaktadır. Diyalektik materyalizm ile insan, kendi içindeki karşıtlıkların farkına varmıştı. Ancak bu karşıtlıkların toplumsal yaşamdaki yansımalarını, etkin hareketliliklerini kontrol etmekten son derece uzaktı ve bunu ancak PKK ile gerçekleştirebildi."

Emperyalist-sömürgeci sistemlerin asıl karşı çıktıkları nokta, bugün giderek yalnızca ve yalnızca PKK tarzı olmaktadır. Bunun nedeni, emperyalizmin Kürt sorununu PKK'den soyutlama istekleri değildir. Eğer böyle ve mümkün olsaydı, Kürt sorununun PKK dışında bir çözümü, PKK tarzı bir gelişmeyi kesinlikle ortadan kaldırabilirdi. Ancak bu mümkün değildir. Çünkü PKK tarzı gelişme, ancak ve ancak Kürdistan gibi bir yeryüzü parçasında ve ancak bu türden toplumsal koşullarda tarihsel olarak mümkün olmuştur. Kürdistan'ın parçalanmışlığı, yeryüzü insanının parçalanmışlığına denk düşmektedir. Kürdistan insanının kendi gerçeğine düşman edilmiş olması, yeryüzü insanının yeryüzüne düşmanlığıyla veya oldukça geliştirmiş olduğu teknik -örneğin komünikativ-araçların düşmanlığıyla örtüşmektedir. Kısacası, PKK'de çözümlenen insan, yeryüzünde çözümlenen insan olmaktadır. Bunun anlamı, yıllar geçtikçe daha iyi anlaşılacaktır.

Emperyalizmin ve dünyasal gericiliğin büyük çıkmazı da işte bu noktadadır. Emperyalizmin PKK'ye saldırması, kendi açısından saldırmamasından daha zararlıdır. Çünkü PKK ile uğraşan her odak, sonuçta kendi gerçeğini deşifre etmek zorunda kalmaktadır. Bu şu demektir: 20 yıl öncesinde de, TC'nin faşist bir devlet olduğu, kendi insanlarını köleleştirdiği, üstelik bunu hiçbir meşru dayanağa yaslanmaksızın yaptığı söyleniyordu. Ancak yine de, devlet ve hükümet sahnelerinde oynanan bir demokrasi oyunu, oldukça inandırıcıydı. Maskeler ustalıkla hazırlanmıştı. Örneğin Ecevit, 1970'lerin ortalarında "halkın umudu" olarak ortaya çıkabiliyor ve en solcu söylemlerle buna milyonları inandırabiliyordu. Aynı Ecevit bugün kendi gerçeğini son derece açığa vurmak, Türkeş ile aynı siyasi güzergahta olduğunu kendi ağzından ifade edebilmektedir. Bu deşifrasyonun da biricik gerçekleştiricisi PKK'dir. Öte yandan bugünkü durumda TC devletinin gerçek yüzü bütün uluslararası alanda ortaya çıkarılmıştır. Yeni emperyalizmin derin etkisindeki kamuoyu bile, TC'nin uluslararası alanda yürüttüğü özel savaş mekanizmasının hangi insanlık düşmanı zemine dayalı olarak geliştiğini ve bunun emperyalist sömürgeciliğin özü olduğunu görmektedir. Tarihin bundan sonraki süreci, PKK ile mücadelede ısrarı ölçüsünde, Batılı emperyalist sistemlerin içyüzlerinin de ortaya çıkmasını ve bunun bir sonucu olarak PKK'nin bütün yeryüzünde etkili bir uluslararası kuvvet olmasına tanıklık edecektir.

Bunun böyle gelişip gelişmeyeceği, daha çok büyük emperyalist devletlerin tavırlarına bağlıdır. ABD ve paralelindeki emperyalist devletler PKK ile haksız savaşlarına devam ederlerse, 1917 Ekim devriminin çok daha güçlü ve kesinlikle başarılı bir biçimiyle karşı karşıya kalacaklardır.

Kürdistan'da insan, topraktan kendini yeniden yarattı. Tanrının bir parça çamuru ellerine alıp, onu kendi güzelliğini seyretmek için biçim verdiği ve böylece daha önce görmediği kendi güzelliğini düşlediği ve bunu gerçekleştirdiği söylenir. PKK, insanın kendinin yaratıldığını varsaydığı topraklarında, bu kez kendini gerçekten yaratma mücadelesidir. Mücadelesi ve bunun sonucudur.

Zafer Şafak

“Ölümün buzul sonsuzluğunda...”

ŞEHİT PILING VADİSİ -II

Bu sesler çadırdan da duyulmuştu. Herkes hareketlendi. Çadırın ağzını açtıklarında Jihat çadıra girmek üzereydi. İsa arkadaş; “Arkadaşlar hoşgeldiniz.. geçin...geçin.. Çok üşümüşsünüz. Silahın bile yok neler oldu? Siz şöyle oturun, ayakkabılarınızı çıkarın sonra konuşuruz. Diğer arkadaşlar öbür çadıra geçsin. Sonra gerekli açıklamayı yapacağım. Elleriniz ayaklarınız yanmamış, çok iyi, nöbetçi geldiğinizi görmüş, haber verdi. Biraz çorba kalmıştı, ısıtılmış, isterseniz için açılırsınız.”

Öbür çadıra geçen arkadaşlar olağanüstü bir şey olduğunu anlamışlardı. Kendi aralarında tahmini değerlendirme yapıyorlardı. Jihat'ı böyle bitkin, çaresiz, üstelik silahsız görmeye alışkın değillerdi. Biraz sonra yapılacak açıklamanın merakı ve heyecanıyla ortalık sessizliğe gömüldü.

- Siz buradan ayrıldıktan iki gün sonra peşinizden bir grup çıkardık. Doğrusu endişelenmiştik. Adnan arkadaştan bize herhangi bir bilgi gelmeyince böyle davranmak zorunda kaldık. Arkadaşlar, kış kampının bulunduğu yere varmışlar. Ne kampı ve ne de çadırları görebilmişler. Çığ kopmuş dediler. İki saat oraları iyice kontrol etmişler. Bir belirtiye rastlamamışlar. Fırtına izleri bile kapatmıştı. Bunun üzerine geri döndüler. Biz burada bir tahmin bile yürütmüştük. Mut tarafına kaydırıldığınızı sanıyorduk.

- Kamp yerine arkadaş mı gönderdiniz?

- Evet ya, beş kişi gönderdik.

- Bir şey buldular mı?

- Ne bulabilirlerdi? Çığ kopmuş, metrelerce kalınlıkta kardan tepecikler oluşmuş. Yoksa...Yoksa... bir şey mi oldu? Anlatsana Jihat arkadaş. Ağzında lafı dolaştırıp durma.

Jihat başını İsa'ya doğru döndü, sonra yere bakarak devam etti;

- Evet İsa arkadaş, çığ koptu, hem de Adnan arkadaş ve bayan arkadaşların geldikleri günün ilk akşamı, üstelik iki kez koptu. Birincisinde zaiyat vermeden atlattık. İki çadırı etkilemedi. Adnan, Pılıng ve bayan arkadaşların bulunduğu çadır etkilenmedi. Ben de aynı çadırdaydım. Orada kalan çadır kar altında kaldı. Topluca yardıma koştuk arkadaşları kurtardık. Kar ve fırtına bütün şiddetiyle devam ediyordu. İkinci çığ tehlikesine karşı yer değiştirmeye karar verdik. Biraz yukarıdaki yamaçta ikinci noktada konumlandık. Gece yarısı bir kere daha çığ koptu. Bütün ağırlığıyla sanki koca dağ yıkılıyordu. Bizim çadırın dışında olduğumuz için kar bizi sürükledi, ayrıca Rojda'nın elindeki el feneri yanar vaziyette olduğu için diğer arkadaşlar tarafından ışık farkedilerek kurtarıldık. Adnan, Pılıng ve 10 bayan arkadaş ise çığ altında kaldı. Silahlarımız her şeyimiz kar altında kaldı. Onları kurtarmaya çalıştıysak da başaramadık. Sağ kalan arkadaşları alıp bir mezraya ulaştırmaya çalıştım. (Eliyle işaret ederek) Bu arkadaşın babasının evi. Beş arkadaş da yolda donarak şehit düştü. Grupta geriye kalanlar ise şu anda mezrada bir evdeler. Üç-dört kişinin dışında hepsinin elleri, ayakları yanmış, su toplamış tedavi bekliyorlar. Tecrübeli olan bir arkadaşı görevlendirin, yaralıları tedavi etsin. Mezra yakında, yolda şehit düşen arkadaşların cenazelerini de köylüler kaldırdı. Birliği yarın harekete geçirin. Arkadaşların cenazelerini gömelim. Ayrıca bütün silahlar ve cephaneler kar altında kalmış onları alalım.

İsa arkadaş sadece dinliyordu. İnanmak istemiyor, anlatılanların soğuk bir şaka olmasını dilercesine Jihat'ın gözlerinin içine bakıyordu. Konuşmak istedi, kelimeler boğazında kaldı. Katlanılması, kabullenilmesi zor bir acı gerçeklik hem de Adnan arkadaş gibi onbeş yıllık savaşçı ve parti merkez komite üyesi, üstelik de çok tecrübeli. Bu dağlarda kaç kış geçirmişti. Pılıng ve üç bayan arkadaş da kadroydu. Şehit düşenlerin hepsi en seçkin savaşçılardı. Bu değerli şahsiyetlerin soruları ve cevapları bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu.

İsa arkadaş takım komutanı olduğu için Adnan arkadaş ayrılınca gruba o komuta ediyordu. Kısa bir suskunluktan sonra toparlanınca konuşmaya devam etti.

- Demek öyle Jihat arkadaş. Partinin 15 yiğit evladı ihmal ve dikkatsizlik yüzünden şehit düştü. 7 kişi de yaralı ve donmuş? Şu anda grupta yanıklardan anlayan arkadaş yok. Kemal arkadaş bu işten anlıyor, ama çok uzaklardadır. 8-10 saatte kendilerine ancak ulaşılabilir. Tabii gelişi de o kadar sürer. Bu durumda yaralılara hiçbir müdahalede bulunamayız, sadece bazı tecrübelerimi söyleyebilirim. Su toplayan yerlere vurmamak şartıyla patlatın. Serin bir ortamda tutmaya çalışın. Lokman ve Şahin sizinle birlikte mezraya dönsünler. Birkaç köylüyü de alın, çığın koptuğu alana gidin. Ben de yarın buradan hareket edeceğim. Merak etmeyin. Kemal arkadaş mutlaka gelecek. Ben gelmek istiyordum, ama grubu imha ile karşı karşıya bırakamam.

Arkadaşlar biraz sıkışarak oturunuz. Ve iyi dinleyiniz. Size olaylar ve gelişmelerle ilgili bilgi vereceğim. Ama sizden tek bir şey isteyeceğim. Savaşçı iradeniz ve soğukkanlılığınıza sahip olun. Bildiğimiz gibi Jihat arkadaş biraz önce geldi. Gördüklerini ve yaşadıklarını ifade edebildiği kadar, hatırlayabildiği kadar anlatmaya çalıştı. Üzücü olayın şoku kendisini ne oranda etkilemiştir. Net kestiremedim. Ama herhalinden sağlıklı olmadığı bellidir. Buradan giden gruptan başta Adnan arkadaş, Pılıng arkadaş ve 10 bayan arkadaş çığ altında kalarak şehit olmuşlardır. Bayan arkadaşlardan sadece Rojdan kurtulmuştur. Ayten, Kokel, Doğan, Ramazan ve Muhyettin arkadaşlar yolda donarak şehit düşmüşlerdir. Diğer 7 arkadaş da elleri ayakları kısmen yanmıştır. Mezrada tedavi olmayı bekliyorlar. Üç-dört arkadaş sağlam kurtulmuş, bunlardan birisi Jihat'tır. Kaybedecek zamanımız yoktur. Lokman ve Şahin arkadaşlar hemen hazırlansınlar. Jihat'la birlikte mezraya gidecekler. Bir grup da Kemal arkadaşı almak üzere yola çıkacaktır. Ona acil ihtiyaç vardır. Tedavileri o yapacaktır. 5 gün önce kışlık kampından bir haber getirmek için giden arkadaşlar raporlarında bu durumu şöyle belirttiler: “Çığ kopmuş, arkadaşlar yer değiştirmiş.” Oysa yoldaşlarımız o anda belki sağ olarak kurtulmayı bekliyorlardı. Peki bir şey sormadan edemeyeceğim. Bağrışma, gürültü, slogan sesi duyanınız oldu mu? Veya herhangi bir sesten şüphelendiniz mi?

Gruptan biri söz hakkı istedi.

- Evet buyur heval, gidenlerin içinde sen de vardın değil mi? Anlat bakalım.

- Heval çok dikkatli dinlediğimiz halde hiçbir ses veya işaret alamadık. Yani şüphelenmedik. Biz gittiğimizde kar yağışı durmuştu, rüzgar bile esmiyordu. Kuş seslerinden başka ortalık çok sakindi.

- Peki anlaşıldı... Aradan 7 gün geçmiş zaten birazdan karanlık basacak. Biz yola çıksak bile yararlı olmaz. Sabaha üç saat kala biz buradan yola çıkacağız. Jihat'lar yarın mezradan birkaç köylüyle noktaya gelecekler. Öyle kararlaştırdık. Cenazeleri kaldıracağız. Silahları alıp daha sonra büyük ihtimalle ana karargaha döneceğiz ve partiden yeni talimat bekleyeceğiz.

Jihat vedalaşıp yanındakilerle mezranın yolunu tutarken, 5 kişilik bir tim grubu da Kemal arkadaşın olmak üzere kaldığı noktaya hareket ettiler. İsa arkadaş da birliğe hemen “istirahata çekilin” talimatını verdi. Çünkü yarın yapılacak işleri oldukça yoğundu.

Jihat, köylünün rehberliği sayesinde kestirme yollardan 45 dakikada mezraya varmıştı bile. Ama birlikte kalanların gözlerine uyku girmemişti. Akşam yemeğini yemek dahi kimsenin aklına gelmedi. Şehit arkadaşlarıyla ilgili anıları anlatarak birbirine moral veriyorlardı.

Sabaha birkaç saat kala nöbetçi arkadaş çadırları dolaşarak “Rojbaş” çektikten sonra birkaç dakika içinde birlik yola çıkmak üzere hazırlanmıştı. Kar yağışı kesilmişti. Kar kalınlığı neredeyse bir metreyi aşmıştı. Vadilerde ve çukur yerlerde metrelerce kalınlıkta kar birikmişti. Günler önce yağan kar tipiye dönüşmüş, buraları doldurmuştu.

Şahin ve Lokman arkadaşlar mezraya gecenin ilerleyen saatlerinde vardıklarında yaralıların inlemesi, sızlaması kapının dışından duyuluyordu. Ev sakinlerinin normal yaşamları altüst olmuştu. Başta ev sahibinin hanımı ve yetişkin kızı olmak üzere aralıksız hizmet sunuyorlardı. Sağlık konusunda bilgisiz, tedavi için ilaç, pamuk vs.'nin yokluğu onları da çaresiz bırakmıştı. Evin hanımı yazın kuruttuğu bitkilerden kümes hayvanlarının dışkılarından ilkel ilaçlar üreterek yaralara merhem olmaya çabalıyordu.

Kapının çalınmasıyla avluya fırlayan köylü, oğlunun sesini alır almaz hızla kapıyı açtı. Şahin yaralılara kısa bir göz attıktan sonra ağır yaralı olduğunu sezmekte zorlanmayarak Ferzende'nin yanına geçerek oturdu.

- Heval hepinize geçmiş olsun. Vatan halkımız, partimiz sağolsun. Diğer yoldaşlarımız şehit düşmüş.

- Sağol Şahin arkadaş. Yaram acı veriyor, ama asıl acı arkadaşlarımızı kaybetmemiz.

- Yaralarınız su toplamış, o suları patlatacağım. Yarın sabaha sağlıkçı arkadaş yetişir.

Cengiz arkadaş:

- Kim gelecek, neden sizinle gelmedi. İhmal ediyorsunuz.

- Bu ihmal de nereden çıktı? Kemal arkadaş gelecek. Ana kamptadır. Buraya gelişi 20 saatten fazla sürer.

- Hep onun yüzünden oldu.

- Kimin?

-Jihat'ın. Dayanamadı, sanıyorum. Arkadaşları kurtarabilirdik. Sonra bizi yola çıkardı. Mezranın yolunu çok iyi biliyorum diyordu. Normalde 45 dakikalık yolu 5 saate çıkardı. Dönüp dolaştık, aynı yere geldik. Aynı yokuşu hem tırmanmış ve tekrar inmiş, bir daha tırmanmışız. 5 arkadaşı bu yüzden kaybettik. İnanılmaz... Korkunç hata...

- Sakin ol, sonra konuşuruz. Arkadaşa yüklenme, elbet o da öyle olmasını istemezdi. Şimdilik sorun sizin sağlığınızdır. İsa arkadaş sabaha doğru kış kampına hareket edecektir. Ben de köyden bir kişi alıp Jihat'la olay yerinde arkadaşları karşılama talimatını aldık.

Ev sahibi:

- Arkadaşlar, sizlerden birinin gelmesine gerek yok, istirahat edin, yarın ki işimiz zordur.

- Köy ne kadar uzakta?

- 5 kilometre. Gidiş-dönüş hazırlık üç saat çekebilir.

- İyi... Siz üç saatte dönersiniz. Sabaha doğru bir saat kala buradan çıkarız. Yetişiriz herhalde. Bol bol kazma ve kürek almayı unutmayın. Çünkü şehitleri toprağa vereceğiz. Çabuk bitirmek için 10 kazma, 10 kürek olabilir. İşi fazla uzatırsak, her an hava bozulabilir. Gündüzleri keşif uçakları sık sık tepemizde dolaşıyor. Gece silahlı da olsan yalnız başına gitmen doğru olmaz. Birimiz seninle geleceğiz.

Evin hanımı konuşulanları sadece dinliyordu. Gece gelen konukları için çay ve yemek hazırlıklarıyla uğraşırken, genç kız da karınca gibi sürekli koşuşturuyordu. Kaldıkları odayı yaralılara tahsis ettiklerinden küçük avluda balık istifi gibi yatıyorlardı. Buna rağmen canlı ve ayaktaydılar. Durumlarından şikayetçi olmadıkları gibi savaşçılara hizmet etmek onları gururlandırıyordu. Son gelen konuklarıyla yakınen ilgilenmemişlerdi. Şimdilik evin reisi bu görevi yapıyordu. Daha fazla dayanamadı. Annesi kızına seslendi...

- Kızım elini çabuk tut. Sofrayı hazırlamadan Rojda'yı dışarı çıkar. Tekrar yatağına götür.

7 kişinin elleri ve ayakları hiçbir işlev yapamıyordu. Rojda'yı evin genç kızı, erkekleri de evin sahibi veya genç oğlu sırtlayarak tuvalete götürüyordu. Kemerini açtıktan sonra iliklerini açar, pantolon veya eşofmanını aşağıya indirir, işini bitirince tekrar aynı işlemleri tersine yaparak yatağına getirirlerdi. Eller mikrop kapmasın diye yıkama görevi, hazırlanmış ıslak bezler ile yapılıyordu. Bunun için her gün onlarca bez parçası hazırlanıyordu. Yaklaşık 10 dakika sonra kız sessizce annesine yaklaştı.

- Tamam ana, şimdi sofrayı kuruyorum.

- Her şey hazır seni bekliyor.

Bir eliyle de yanındaki havluyla alnındaki terini siliyordu. Aşxaneden oturma odasına doğru hareket etti. Kapıyı sessizce aralayarak içeri girdi. Önce konuşmadan başını sallayarak üzüldüğünü ve çaresizliğini anlattı. Birden sesini yükseltti.

- Heval hoş geldiniz. Geçmiş olsun, şehitler için gözüm kör olsun (vey lo lımın rebene) öbürlerini göremedim. Ama eve yüz metre kala donarak şehit düştü. Şehit düşenleri bir türlü kabul edemiyorum. Gece-gündüz aklımdalar. Keşke bu kadın halimle onlara bir yardımım dokunsaydı. (Gözleri dolarak) Kimbilir anneleri ne yapıyorlar şimdi? Bu yiğitler, bu eshabalar, bu vatan için hiç tanımadıkları vadilerde şehit düştüler. Hem de acı çekerek, yakınları, anneleri mezarlarını bile bilmeyecektir. Köylüler mezarları kazdılar. Çoluk-çocuk kadın ve erkek herkes hüngür hüngür ağlıyorlardı. Hiçbir yürek bu acılara dayanamaz. Onların şahadeti bizi çok etkiledi. Sanki yüreğimizden bir parça koptu. Bu kızım üç gün ağzına bir lokma bile almadı. Tesellimiz bu yaralılardır. Onlar da acı çekiyorlar. Doktor yok. İlaç yok, bütün korkum çürümenin yavaş yavaş bütün bedeni sarmasıdır. Hemen bir şeyler yapmalısınız.

Şahin arkadaş:

- Sevgili annemiz buradakiler için merak etme. Senin emeğin boşa gitmeyecek. Sen onlara en iyi müdahaleyi ve bakımı yapmışsındır. Sağ kalanlar ve şehit düşenler bu düşmana karşı savaşmaya karar verdiklerinde Kürdistan'ın her karış toprağını mezar olarak, bütün kadınlarını da birer ana olarak kabul etmişlerdir. Hiç-

birimiz salt annelerimize ait değiliz. Sen de o annelerden birisin. Annelerimiz ve geleceğin özgür bir Kürdistan'ı için daha çok bedel vermeye hazırız. Buyur sofraya, birlikte yemeğimizi yiyelim.

Yemekler yenildikten sonra sofra acele toplandı. Şahin ve evin sahibi silahlarını alarak köye gitmek için yola çıktılar. Yolların karla kaplı olması ve karanlığın etkisiyle bir buçuk saat sonra köye vardılar, köy yediden yetmişe yurtseverdi. Bir tek ajan ve işbirlikçi yoktu. Hepsinin yüreği özgürlük savaşçılarıyla birlikte atıyordu. Şehitlerden dolayı köyde matem havası vardı. Önce muhtara gidildi. Kendisine durum hakkında bilgi verildikten sonra kendisinden yardım istendi. Zaten o da bir şey yapamamanın ezikliği içindeydi. Kendine söylenenlerin parti talimatı olduğunu hemen bilince çıkardı. Görev bilinci kendisini mutlu etmişti.

- Siz dinlenin, çaylarınızı için. Ben hallederim, deyip dışarı fırladı.

Yaklaşık yarım saat sonra kalabalık bir grup köylü ile geri döndü. Haber yıldırım hızıyla köyün öbür ucuna kadar yayılmıştı. Kadınlar bile gelmek için harekete geçmişlerdi. Genç kızlar, gelinler "dağ, fırtına, yollar kapalı" gibi gerekçeleri kabul etmek istemiyorlardı. Ağızlarından bir tek şu sözcükler çıkıyordu: "Orada 10 bayan varmış, onların cenazeleriyle ancak biz ilgilenebiliriz." Elbette ki haklılık payı da yok değildi.

Şahin arkadaş:

- Bacılarım, sizin gelmeniz bu koşullarda hem gereksiz, hem de imkansızdır. Sizi anlıyorum. Belki bilmeyebilirsiniz. Ama bir açıklama yapayım: Bazen şehitlerimiz düşmanın eline geçiyor. Onları alamıyoruz. Vahşi ve insanlıktan çıkmış Türk sömürgecileri cesedin birçok uzvunu keserek parçaladıktan sonra ailelerine teslim ediyor. O vahşetini "ibret" diye sergiler. Bazen de yakarak yok eder. Böyle durumlarda aileler şehitlerimize kefen giydirirler. Ama bu şehitlerimiz elimizdedir. Biz onların üstündeki üniformalarını, elbiselerini çıkarmayız. Onlarla birlikte gömeriz. Şehidin kefeni sevdiği gerilla kıyafetidir.

Analarım, bacılarım bayan şehitlerimizin gururu olan ve Kürt kızının geçmişte hiçbir zaman yakalayamadığı, tanımadığı özgürlük duygusunu, tutkusunu yakaladıkları bu elbiselerini onlardan mahrum bırakırsak, onları incitmiş olmaz mıyız? Ayrıca şehitleri orada uygun bir yerde gömerek asıl sahipleri olan kutsal Kürdistan dağlarına teslim edeceğiz. Gerillanın her kurşun atışında gururla dinleyecek ve bize güç katacaklardır. Kürdistan'ın her dağında, vadisinde, ovasında, köyünde ve de her karış toprağında şehitlerimiz vardır ve olacaktır da.

Bu vadinin isminin de bundan böyle **"Şehit Pılıng Vadisi"** olması için partiye önereceğiz. (Daha sonra partiye bu öneri götürülmüş ve kabul edilmiştir. Gerilla haritalarında ve halkın arasında Şehit Pılıng Vadisi diye geçiyor.)

İnanıyorum ki, bu isteğimiz kabul edilecektir. Şehit Pılıng arkadaş da şu anda çığ altında kalmış çok değerli ve emekçi bir savaşçı ve parti kadrosuydu. Size düşen şehit bayanların yerini doldurmaktır. Onlar donarak şehit oldular. Daha şimdiden o dağlar ve vadiler düşmanı yakan birer ateş kütlesi oldu. İçinizden güçlü dört arkadaş ve onar adet kazma ile kürek lazımdır. Diğer arkadaşlar evlerine dönebilirler. Yaşasın fedakar ve yurtsever halkımız. Görüyorsunuz sizin için bin kere şehit düşmek bile azdır. Fazla zamanımız kalmadı. Geri dönmek zorundayız. Evet bu şehitler, bu kızıl güller Seyit Rıza'nın diyarında, dağların doruklarında size bakacaklar, güç verecekler ve en önemlisi de sizi gözetleyecekler. Yani sizden de beklentileri vardır. Evet özgürlük meşalesi artık yanıbaşınızda yanıyor, siz onu gürleştireceksiniz. Bu ateşi söndürmeyelim. Bir gün bu ateş sönerse koca Munzur başımıza yıkılır. Altından kalkamayız.

Şahin arkadaşın bu etkili konuşmasıyla, önce duygu yüklü ve acıma hissi ile harekete geçen kalabalık bir anda pola çeliğine dönüşmüştü. Bu duygular yerini yüzyılların sömürgeci düşmanı olan TC'ye kin ve öfkeye bırakmıştı.

Lokman ve diğer arkadaşlar dört köylü ile birlikte erkenden çığın koptuğu kış kamp noktasına vardılar. Grubun içinde Lokman rehberlik yapıyordu. Mezradan hareket etmeden önce kış kampının bulunduğu vadinin bazı özelliklerini anlattılar. Köylüler verilen kısa bilgiden sonra avucunun içi gibi bildikleri vadiyi tanımışlardı. Bu yüzden o noktaya gidebilmek için kestirme yolları kullanarak hünerlerini göstermişlerdi. Karşı yamaçta İsa arkadaş 25 kişilik bir birlikle kendilerine doğru ilerliyordu. Hiçbir iş yapmadan sadece onları beklediler. Yarım saat sonra toplam 32 kişi çalışmalara hazırdı. Lokman, Şahin ve dört köylü İsa arkadaşın yanına kadar gittiler. İsa arkadaş elini uzatarak köylülerle tokalaştı. Ve "Hoşgeldiniz, yaptıklarınız için sizleri selamlıyorum" dedi ve sonra Şahin arkadaşa döndü.

- Heval hiçbir iz veya belirti yok, onları nasıl bulacağız?

- Heval 6 gün önce buraya gelen grubun içinde ben de vardım. Bizden sonra tekrar çığ kopmuş, bu kadar kar yoktu (eli ile işaret ederek) bu alanda. Yani ayak izleri vardı. Kurtulanlar şehitleri kurtarmak için çok çabaladıkları sertleşmiş kardan

belli oluyordu. Biz bunu kurtarma çalışmaları değil de, kampı tekrar kurma çalışmaları sanmıştık. Eminim şurası olmalı. Çadırları bir üçgende kurduklarını söylemişlerdi. Birbirine paralel 5 metre arayla iki kanal açarak çadırlardan bir veya ikisini bulabiliriz.

İsa arkadaş eliyle iki hat işaret ederek,

- Burada olma ihtimali oldukça yüksektir. Toplam 10 kürek var. Nöbetleşe çalışacağız. Yorulanlar çekilecek, başka arkadaşlar çalışacak, dedi.

Kısa bir zamandan sonra iki çadır da bulundu. Buradakiler kurtulmuştu. Silahlar, sırt çantaları ve lojistik malzemeleri tek tek karın içinden ayıklanarak çıkarıldı. İki tane de kürek çıkarıldı. Sıra artık anıldığı ismiyle şehitlerin çadırına gelmişti. Yorucu bir çalışmadan sonra birisi yüksek bir sesle:

- İsa arkadaş buldum. Çadır direğinin tepesi bu galiba. Çığın yüklenmesiyle yan ve aşağıya doğru yere çok yakın devrilmiş.

İsa arkadaş:

- Arkadaşlar çadır yerinden kopup fırlamışsa şehitler arkalarda bir yerde olmalı. Direkten itibaren yukarıya doğru açalım.

Kar kalınlığı altı metreyi geçiyordu. Nihayet çadır olduğu gibi açığa çıktı. Herkes nefesini tutmuş bir sürpriz bekliyordu. Aradan 8 gün geçmiş, yaşama şansları halen olabilirdi. Çadır yerinde duruyordu. Bir tek kazık bile sökülmemişti. Sıkı sıkıya bağlanmıştı. Titiz bir çalışma olduğu belliydi. Böyle olmasaydı yüzlerce tonluk kar tepeleri onu yüzlerce metre sürükleyebilirdi. İçindekiler de her tarafa savrulurdu. Çadırın ağzını yavaşça araladı. Ve başını içeri soktuğunda manzara korkunçtu. Yan yana uzanmış veya iki büklüm olmuş cesetler. Tüfekler ve lojistik malzemeleri çadırın ağzına yakın bir köşedeydi. Lojistik malzemeleri çadırın ağzına yakın bir köşedeydi. Bir eliyle tüfekleri dışarı çıkardı. Elden ele yukarıya doğru uzatıldı. Son tüfeği almak isterken tüfek devrildi, yere çakıldı, altında çay demlikleri vardı. Büyük bir gürültü çıkardı. Sırt çantalarını, ceplerindeki özel notları ve değerli eşyaları tek tek çıkardı ve bir çantaya doldurdu. Sonra dışarı çıkardı.

Bütün arkadaşlar grup halinde aşağı inerek çaresizlik içinde yoldaşlarına son bir kez daha baktıktan sonra saygı duruşuna geçtiler. Kimileri çocuk gibi hüngür hüngür ağlıyordu. Sömürgecilerin korkulu rüyalarından olan PKK'nin kahraman komutanlarından 15 yıllık Adnan komutan çığ faciasında şehit düşmüştü. Kendini doğrultma fırsatı bile bulamadan şehit düşmüştü. Yanında Pılıng arkadaş ve kadın ordusunun 10 değerli savaşçısı da aynı akıbeti paylaşıyordu.

İsa ve diğer arkadaşlar silahları aldıktan sonra yüreklerinde dayanılmaz bir acı hissettiler. Arkadaşlarını ve komutanlarını silahsızlandırıyorlardı. Ki şehitler bu silahlarına ölümüne bağlıydılar. Hiçbir güç onları bu sevdiklerinden ayıramazdı. Ve el koyamazdı. Ama ölüm çaresiz bırakmış, hiçbir müdahalede bulunmuyorlardı bile.

İsa arkadaş:

- Arkadaşlar, karın kalınlığını görüyorsunuz. Şehitleri hiç oynatmayacağız. Altlarında tahta ve battaniye vardır. Rahatsız etmeyelim, üstünü tekrar kapatalım. Hiçbir şey olmaz. Kar iyi korur onları. Baharda gelip cenazeleri uygun bir yerde gömeceğiz. Görüşünü belirtmek isteyen arkadaş var mıdır? Peki katılıyorsunuz. Arkadaşlar yukarı çıkın tekrar çadırın üstünü dolduralım.

Bu arada bir inleme gibi anlaşılmayan bir ses duyuldu. İsa arkadaş önce önemsemedi, kalabalığın içinden gelmiş olabilir veya bir arkadaş ağlıyor olabilir diye düşündü. Sonra beyninde bir kıvılcım çaktı. Dayanamadı, emin olmak istedi.

- Arkadaşlar içinizden konuşan oldu mu?

- Ne zaman?

- Şimdi. Ağlayan oldu mu? Ben bir ses işittim.

- Hayır heval buradan çıt bile çıkmadı.

- Bir dakika bir daha çadıra bakayım.

Birliği büyük bir heyecan sardı. Kiminin kalbi duracakmış gibi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Yoksa baygın olarak yaşıyorlar mıydı? Öyle ya canlı olup olmadıklarına bakılmamıştı. Ölümleri peşinen kabul edilmişti. İsa arkadaş nefesini tutmuş, gözleri dolunay gibi parlıyordu. Çadıra tekrar girdiğinde bayılacak gibi oldu sevinçten. Mucize gerçeğe dönüşmüştü. Gözlerine ve kulaklarına inanamıyordu. Bayanlardan birisi yerinde hafifçe kımıldanarak hareket etmeye çalışıyordu. Aralıksız sesleniyordu.

- Heval ben yaşıyorum. Heval ben yaşıyorum.

Gözlerini açtı. Bu Jiyan arkadaştı. İsa arkadaş hemen gözlerini bağladı.

- Jiyan heval korkma biz buradayız, gözlerini kör olmasın diye bağlıyorum.

Bir grup arkadaş daha aşağı indi. Tahtalardan ve kürek saplarından hemen bir sedye monte ettiler. Zaman kaybetmeden 5 arkadaşı ve bir köylüyü köye göndermeye karar veridiler. Tim komutanına verdiği ve Kemal arkadaşa verilmek üzere yazdığı talimatta şu notları düşüyordu: "Heval Kemal, Jiyan arkadaş kurtarıldı. Diğer arkadaşların şehit düştüğü kesinleşti. En kısa zamanda toplantı yap. Yürüyebilecek arkadaşları Jihat, Razi, Cengiz, Giran, Şahin ve Lokman'ı belirtilen noktada birliğime katılmak üzere gönder. Köyde bir sığınak yapın, yaralılarla ilgilenin. Bizi aramayın, ilkbaharda gelip sizi oradan alacağız. Devrimci Selamlar... İsa."

Çok zorlu bir yolculuktu. Kar kalınlığı bir metreyi buluyordu. Gün ışığı vurduğundan kar yumuşamıştı. Omuzlarda sedye ve yarı baygın bir insan ağırlığı zaman zaman sendelemelere ve tökezlemelere neden oluyordu. Böyle olunca da düşmeler yer yer oluyordu. Düşülecek diye paniğe kapılınıyordu. Mezraya ulaştıklarında sağlıkçı Kemal arkadaş da gelmiş ve tedavilere başlamıştı. Yanında bir miktar ilk yardım ilaçları ve kesme aletlerini de almıştı. Ama yetecek miktarda değil. Şahin cebindeki pusulayı çıkarıp kendisine uzattı. Kısa bir gözattıktan sonra köylülere dönerek:

- Emektar kardeşlerim mümkünse bizi beş dakika yalnız bırakın, sonra sizlerle de görüşeceğiz.

Gerilla ve yaralılardan başka oda hiç kimse kalmamıştı. Daha sonra köylüler içeri alındı.

- Arkadaşlar yaralılar için bir sığınak hazırlamak sanırım daha uygun olacaktır. Ayrıca sizlerden bir kişinin Erzincan'a gitmesi ve vereceğim listeye göre ilaç alıp gelmesi gerekir. Bu ilaçlar hayati önem taşıyor.

Köylünün biri söze karışır.

- Heval sığınak işi olmaz. Biz yarın gelip arkadaşları köye götüreceğiz. Her arkadaşı bir eve dağıtacağız. Bakımları daha iyi yapılır. İlaçlar içinse birimiz Erzincan'a giderek elimizden ne geliyorsa, gücümüz neye yetiyorsa her türlü riske ve fedakarlığa hazırız.

Kemal bu cevaba sevinmişti.

- Arkadaşlar sizlere katılıyorum. Siz öyle uygun gördüyseniz yapacak başka bir şey yoktur. O halde yaralı olmayan arkadaşları birazdan yemeklerini yer yemez birliğe geri göndereceğim. Yaralıları ben tedavi edeceğim. Belki son durum hakkında merak ediyorsunuz. B.'nin bir parmağı, Cengiz'in bir eli, Ferzende'nin de el ve ayak parmaklarının tümü kesilecek çok kötü yanmışlar. Daha doğrusu tecrübesizliğin en büyük kurbanı Ferzende arkadaşımızdır. Eve gelir gelmez uyumak istemiş, üstelik üzerine iki yorgan atmışlar. Soğuk suda masaj yapılsaydı bunlar olmazdı. Bu korkunç kazayı bu şekilde atlatmaları bile bizim için sevindiricidir. Bayan arkadaşımız uzun süre susuz, aç, hareketsiz kalmış. 2-3 günde kendine gelir inancındayım.

Ertesi gün köyden 25 kişilik bir grup el kızaklarıyla birlikte mezraya geldiler. Aynı gün yaralıları kızaklara bindirerek götürdüler. Her yaralıyı bir eve yerleştirdiler. Kürdistan köylüsü yaşlısıyla, genciyle, geliniyle, kısacası her şeyiyle seferber olmuştu. Savaşçıları için hiçbir fedakarlıktan çekinmiyorlardı. Yaralı gerillalara en iyi bir şekilde bakmak için adeta birbirleriyle yarışıyorlardı. Düşman denetlemesinin olmayışı da onlara büyük kolaylık sağlıyordu.

Kemal arkadaş yaralılara bakmak için bütün gün evden eve mekik dokuyordu. Bu arada hasta çocuklara da bakıyor, ilaç dağıtıyordu. Köylülerle ilişkisi olağanüstü derecede bir gelişme gösteriyordu. Parti yaşamını, parti çizgisini yakından tanımak ve kabul görmek onlara mutluluk ve güven veriyordu.

Dikkatler hep Jiyan arkadaşın üzerindeydi. Genç kızlar onu bir dakika bile yalnız bırakmadılar. Gözleri hâlâ bağlıydı. Mide ve bağırsaklarının çalışması için yağsız, tuzsuz pirinç çorbası-lapa ve patates püresi veriliyordu. Vücudunda yanık yoktu. Uzun süre sol bacağının üştünde oturduğundan hareketsiz kalan bacağının şişi de gittikçe azalıyordu.

Jiyan arkadaş arada bir "ben nerdeyim, siz kimsiniz? Partiden kim var. Diğer çadırdakiler kurtuldu mu?" diye soruyor, sonra şehitler için ağlıyordu. Bayanlar bazen kendi aralarında fısıltı şeklinde konuşuyorlardı, "acaba gözleri ne renk, bir açılsaydı da görseydik." Kemal arkadaş iki gün sonra içeriye çok az ışık girecek şekilde perdeleri kapattı.

- Jiyan arkadaş şu an gündüzdür. Pencereyi kapattım. Çok az ışık var. Gözlerini açacağım. Gözkapaklarını yavaş yavaş aç ve tekrar kapat. Yarım saat bu şekilde devam et. Gözlerini ışığa alıştır. Korkma, ilk başta bir şey görmeyebilirsin. Paniğe kapılma. Uzun süre karanlıkta kaldın. Gözlerini kaybetmeyesin diye İsa arkadaş bağlamıştı. İsa arkadaş bunu yapmasaydı gözlerin bir daha asla görmeyecekti. Jiyan arkadaş dediklerimi anladın mı?

Korkusunu belli ettirememecesine biraz ürkek ve yavaşça:

- Evet heval anladım. Gözlerimi açabilirsin.

Jiyan yarım saat sonra gözlerini iyice alıştırmıştı. Kemal arkadaş da her 5-10 dakikada bir perdeyi biraz daha aralıyordu. Nihayet saatler sonra perde tamamen açıldı. Jiyan da arkadaşları net olarak görüyordu. Sadece arada bir yaşlar akıyordu.

Kemal arkadaş:

- Fazla konuşma, birazdan diğer arkadaşları da buraya getireceğiz. Olan bitenleri hepimize anlatırsın.

Jiyan arkadaş şaşkın şaşkın etrafına bakıyor, kurtulduğuna seviniyordu. 11 savaşçı arkadaşının söyledikleri türküler, marşlar, moralleri, sonra da taksit taksit bir daha konuşmamacasına susmalarını bir film şeridi gibi beyninden geçirdi. Bir ince sicim gibi akan soğuk terler hemen belli oluyordu.

- Sobanın başında oturmuş sohbet ediyorduk. Çok neşeliydik. Dicle ve Zozan arkadaşlar marş okuyorlardı. Biliyorsunuz Dicle'nin sesi çok güzeldi. Diğer

arkadaşlar dinlenir vaziyetteydiler. Adnan arkadaş ayaklarını uzatmış sırtını çadıra dayayarak dinleniyordu. Rojdan, Ayten, ve Jihat arkadaşlar dışarda çadırın ağzındaki karı temizliyorlardı. Büyük bir gürültü koptu, çadırın direği devrildi. Ben direk ile sobanın arasındaki boşluktaydım. Sadece iki kolumu oynatabiliyordum. Adnan arkadaş iki büklüm olarak kalmıştı. Göğsü dizlerine değiyordu. Öbür arkadaşlar kimi sırt üstü, kimi yan uzandığında eller dahil hiçbir organların oynatamıyorlardı. Birbirimizi çok rahat duyabiliyorduk. Tonlarca kar kütlesi, çadırın muşambası vucudumuzu cendere gibi sıkıyordu. Adnan arkadaş neşesinden hiçbir şey kaybetmemişti. Hepimize öylesine bir moral veriyordu ki, çığ felaketi hiç umurumuzda değildi. İlk başta çok korkmuştuk, birkaç dakika sonra bu korkuyu yenmeyi başarmıştık. Herkes duruş vaziyetini sesli olarak söyledi. Adnan arkadaş ise iki büklüm olduğunu söyledi. Sesinden ve nefes alışından belli oluyordu. Ama o bunu hissetirmemeye çalışıyordu. Sürekli konuşuyordu. "Eğer çığ öbür çadırları vurmadıysa arkadaşlar birazdan bizi kurtaracaklar. Şayet onlar da bizim akıbetimize uğramışlarsa yarın veya öbür gün İsa arkadaş birliği alıp gelecek, o bizi kurtarır" diyordu. Ayten, Rojda ve Jihat arkadaşlarla irtibatımız kopmuştu. Ses sedaları kesilmişti. Onlar dışarda olduklarından çığ onları sürükleyip uzaklaştırmış veya altına almıştı. Aradan birkaç saat geçti. Kurtarma çalışmaları olmayınca diğer arkadaşların da çığ altında kaldıklarına inanmıştık.

Aradan iki gün geçmişti ki, ayak sesleri duyduk. Üstümüzde dolaşıyorlardı. Müthiş sevindik. Hatta şakalaşıyorduk. Bağırmak istiyordum fakat sesim çıkmıyordu. Bu tehlikeyi sezmiştim. Bütün irademi zorladım. Bunda yaşam reflekslerim de etkili oldu. Gücümü, dikkatimi bir noktada toparlayarak son kez bağırdım. Bir arkadaş (İsa) bu sesi duymuştu. Fakat pek emin olmamıştı. İnanmadığı da çevresindekilere sorduğu sorulardan anlaşılıyordu. Bir tek umudum bu ses idi. Artık ikinci bir sesi çıkarmaya asla gücüm yoktu. Artık benim durumum şansa kalmıştı. Çadırın kapısı tekrar açıldığında sadece gözlerimi açabildim. Çok hafif inliyordum. Bu kalabalıkta inleme sesinin duyulması imkansızdı. Arkadaş açılan gözlerimi görünce hemen müdahale ederek gözlerimi bağladı. Artık farkedildiğime emin olmuştum.

Tarih 16 Şubat 1992.

Yaralıların durumu gün be gün iyiye gidiyordu. Bir yandan da tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Köyün yakınlarında TİKKO gerillalarının bir sığınağı vardı. Bir kişiyi ölümle cezalandırmışlardı. Silah sesleri köyden ve yakındaki düşman karakolundan duyulmuştu. TİKKO'cuların gelişi güzel zamansız köylere girip çıkmaları düşmanın bazı duyumlar almasına neden olmuştu. Köylüler yaralı gerillalar için çok güzel bir sığınak hazırlamışlardı. Üstelik sürekli nöbet tutmayı, köyün giriş-çıkışlarını da kontrol altına almayı ihmal etmiyorlardı. Tehlike ve şüphe anında gerillaları sığınağa alıp gerekli kamuflajı yaparak canlı tatbikatlarında epeyce uzmanlaşmışlardı.

Köylünün biri yaklaşık bir hafta önce evinin bazı ihtiyaçlarını karşılamak için Erzincan'a indi. Bu olağan seyahatlarından biridir. İhtiyaçlarını temin ettikten sonra kötü hava koşulları köye dönüşünü engelleyince o gece şehirde kalmaya karar verir. Birkaç kafadengi ahbabını bulunca bir lokantaya girip içmeye başlar. Saniyeler, dakikalar ve saatlar ilerledikçe alkol etkisini gösterir. İçki aleminde ülke ve siyasi sorunlar tartışmaya açılır. Biri köylü, şehirli, esnaf arkadaşlarının yanında para edeceğini anlayınca havasını basmaya başlar.

- Siz de yurtseversiniz. Kazanıp kazanıp içki aleminde tüketiyorsunuz. Hiçbir şeye yaramıyorsunuz. Ama ben gerilla dostuyum. Boğazımdaki lokmayı onlara yediriyorum. Şu an bizim köyde en az 15 gerilla vardır. Ne sandın, siz kiminle ceviz paylaşıyorsunuz. Bir işaret verirsem onlar Erzincan'da esnafı da yerin yedi kat dibine batırırlar. Dua edin ki ben varım.

- Sen çok ayıp ettin. Endişelenme erkek sözü ağzımdan sır çıkmayacak.

İçki ve yemek faslı bittikten sonra iyi geceler dedikten sonra otele dönen köylü odasına çıkarak paltosunu çıkarıp yatağa uzandı. Sigara paketini çıkardı. Bir sigarayı dudakları arasına sıkıştırdıktan sonra paketi eski ahşap masasının üstüne attı. Çakmağını çıkarıp sigarasını yaktıktan sonra derin bir nefes çekip yudum yudum üfledi. Yastığı biraz daha yukarı çekerek yaslanıp gözlerini tavana dikti. Ve derin derin düşünmeye başladı. İçki masasındaki sarfettiği sözlerin gereksizliğini anlıyordu. Acaba o adamlar hükümete haber verir mi? Köydekiler hem yaralı, hem de silahsız. Üstelik çoğu donarak şehit düşmüştü. Kalanlar da bize sığınmıştı. Düşman onlara yönelince hepsini imha eder. Buna sebep olan da bu geveze kemiksiz diliydi. O gece gözüne uyku girmedi. Sabaha kadar yaptığı hatanın muhasebesini yaptı. Sabah erkenden yaptığı ilk iş tekrar esnaflara gitmek oldu. Rahat edemiyordu.

- Arkadaşlar akşam konuştuklarımızın sır olacağına söz vermiştiniz. Ama hepimiz sarhoştuk. Şimdi ayık kafayla tekrar söz verin. Köyde kimseye zarar gelirse sorumlu sizlersiniz böyle bilin... Haydi allahısmarladık, dedikten sonra ayrıldı.

Köye vardığında dondurucu soğuğa rağmen kan-ter içinde kalmıştı. Yolun yarısına yakınını dört nala koşmuştu. Yer yer üzengilere kadar kara batıp çıkması hayvanı iyice terden yorgun düşürmüştü. Kocasını kapıda karşılayan hanımı hayvancağızın bu halinden dolayı hayrete düşmüştü. Bu işte bir bit yeniği vardı. Kocasını azarlarcasına bağırdı:

- Sen bu hayvana ne yaptın? Bu kış vakti yarış olur mu?

- Kes be kadın hep dilimin belasıdır.

- Ne olmuş diline? Sen çıldırmışsın, yine içtin zil-zurna oldun, intikamını bu hayvandan aldın. Diliymiş, dilin dişlerinin arasında sıkışsın.

- Kes dırdırı. Bu dil seni de üç sözcükle boş eder. Anladın mı aptal karı? Atı ahırdan çek birazdan dönerim.

Komşusunun evine girdiğinde Kemal arkadaş yaralı arkadaşına pansuman yapıyordu. Köylünün bu telaşlı haline önce bir anlam veremedi. Kısa bir şaşkınlıktan sonra toparlandı. "Bu adam dün Erzincan'a gitmişti, yoksa kötü bir şey mi oldu?" diye düşünüyordu ki;

- Şey... Kemal arkadaş seninle biraz özel konuşabilir miyim?

- Tabii heval şu pansumanı bitireyim, konuşuruz.

Kemal elini biraz seri çalıştırdı. Her zamanki itinayı bu sefer göstermedi. Yaralı arkadaşına geçmiş olsun dedikten sonra hızla odadan çıktı.

- Heval hoşgeldin. Erzincan'a gitmişsin değil mi? Anlat seni dinliyorum.

Köylü olup biteni en ince ayrıntısına kadar anlattı. Hata yapmıştı, ama arkadaşları bilgilendirmeyi namuslu bir görev olarak biliyordu. Kemal arkadaş iki elini başına koyarak kızdığını belli etmeden derin bir "oh" çekti.

- Şimdi ne yapmalı, bu yaralıları nasıl kurtaralım? Görüyorsun hepsi yaralı, adım atacak halleri bile yoktur. Düşmanın ağır bombardımanları, yağmur gibi kurşunlardan, kardan, tipiden, selden, çığdan ancak bunlar kurtuldu, üstelik yarı canlıdırlar. Bunca felaketten kurtulmuşlar. Onları da içki masalarında meze yapıyorsunuz. Nereden aklına geldi? Seni buna iten neydi? Bunları daha önceden tanıyor muydun?

- Heval alışverişi bunlarla yapıyoruz. Bizim köyün hepsi birkaç esnafla işini görür. Kesin para olmayınca veresiye hesabı açıyorlar. Borç gecikince ilişkilerimiz bazen de gerginleşiyor.

- Daha önce bunlarla sık sık içer miydiniz?

- Hayır, ilk defa, çok ısrar ettiler. Hava çok bozuk, bu gece burada kalırsın, akşam yemeğinde misafirimsin. Senin gibi değerli müşterimle yemek yemek bana şeref verir, dedi ben de teklifini makul karşıladım.

- Yiyecekleri hep ondan mı alıyorsunuz?

- Evet, oradan alıyorum. Hatta geçen gün şakalaştık. Bana dedi ki, siz bu yıl kendinize iyi bakıyorsunuz. En iyi, kaliteli yiyecekleri alıyorsunuz. Geçenlerde çantamı tezgahta bırakıp şehri turlayayım dedim. Döndüğümde dedi ki sen ilaçları hangi eczaneden alıyorsun. Niye soruyorsun, ne ilacı? Olur ya çocuklar filan kışın hasta olabilir. Benim eczacı arkadaşım vardır. Paramız yabancıya gitmesin. O zaman da senin verdiğin ilaçların reçetesini almıştım.

- Bu adamlar sizden şüphelenmişler, onun için zil-zurna sarhoş edip konuşturuyorlar. Ruhunuz duymuyor. Hep aynı yerde alışveriş yaparsanız başınıza gelebileceklerini de tahmin etmeliydiniz. Neyse olan oldu. Biz çaresine bakalım. Bundan sonra ne yapabiliriz, bir fikrin var mı?

- Var heval, bir arkadaşı Erzincan'a gönder. Gelişmeleri takip etsin. Biz de geceleri daha dikkatli oluruz. Ben köyün dışında nöbet tutacağım. Düşman cephesinde en ufak bir kımıldama olursa hemen sığınağa girin. Çocuklar ya çocuklar?

- Ne olmuş çocuklara? Hepsi turp gibi birkaçında ishal ve ateş vardı. İlaç verdim iyileştiler.

- Onu demek istedim. Bir operasyon olursa düşman onlardan önemli bilgiler alabilir. Örgütlemek lazım. Bir fikrin varmı, uygun görürsen yapalım. Bütün çocukların arkadaşlardan haberi vardır. Herkes misafirini başka köylerdeki akrabası olarak kavratsın. Köye at kızağıyla geldi ve dönmüşlerdi. Herkesle teke tek görmemeli. Onları başka meselelerle, ahırda hayvanlarla meşgul ettirmek yerinde olur.

- Güzel bir fikir. Zaten ilaçlarımız da azalmıştı. Yarın birini şehre gönderelim. Hem ilaçları karşılar, hem de bize önemli haberler getirebilir.

İkinci gün akşama doğru Erzincan'dan dönen köylü ilaçları Kemal arkadaşa teslim ederken, gelişmeleri de takip etmişti. Düşmanın askeri birlikleri hareketlilik içindeydi. Önemli yol ve stratejik noktalara asker yerleştirmişlerdi. Operasyon olacağı belliydi. Milisler köyü çok iyi gözetliyordu. Düşman henüz görünmüyor, akşamı bekliyorlardı. Karanlıktan yararlanarak sığınağa girmek daha güvenlidir, diye düşünüyorlardı. Karanlık çöker çökmez yaralılar evlerden teker teker alındı. Ayrılırken de çocukları "ben dayınım veya annenin akrabasıyım. Çocuklarımı özledim. Yollar açıldı. Artık evime dönüyorum" demeyi de ihmal etmediler. Yanlarına 4-5 günlük su, birkaç battaniye ve ilaç aldılar. Tuvalet sorunu olmasın diye yiyecek almadılar. Küçük bir delikten hava alacak şekilde sığınağın üstü kamufle edildikten sonra aynı gece iki evin oraya taşınarak sığınağın üstünde yığınak yapıldı. Parola ve işaretler verildikten sonra herkes evlerine çekilmişti.

Aynı akşamın sabahı gün ışıklarıyla birlikte sömürgeci işgal kuvvetleri binlerce asker, tim, korucu, onlarca kariyer, rewo, tank, panzer eşliğinde köyü kuşatarak ablukaya aldılar. Bütün evler tek tek arandı. Her dama nöbetçiler dikmişlerdi. Bir grup asker de sığınağın üzerindeki otun üstünde nöbet tutuyordu. Ot yeni taşındığından üzerinde kar yoktu. Diğer yerlere oranla sıcaktı. Bu yüzden çok sayıda asker burayı tercih etmişti. Sığınağın ait olduğu evin hanımı günde bir veya birkaç kez hayvanlara ot almak bahanesiyle gittiğinde çeşitli oyunlar da yapıyordu. Çocuğunu çeşmeye gönderirken sığınağın havalandırma deliğinin yanında gerillalar duyacak şekilde Zazaca kızar gibi rol yaparak olanca gücüyle bağırıyordu. Hazır senaryolar çoktu. "Allahın belası biraz hızlı yürü, evde bir damla su yok. Çay koyacağım. Soba boşa yanıyor. Beni dinlemiyorsun. Otun üzerindeki askerlere diyeceğim senin kulağını çeksinler." Zazaca bilen bazı asker ve korucular içten içe belli etmeden gülüyorlardı.

Bazen de askerlere çıkışarak "Oğlum bu Lod'un üzerinde üşüyorsunuz. İçeri gelin bir çay için. İçiniz ısınsın" demesi üzerine asker hemen karşılığı veriyordu. "Yasaktır. Komutan görür, kimbilir çaya hangi zehirden koymuşsunuzdur." "Yok oğlum ne zehiri, gördüğünüz gibi köyde aramalar da yaptınız. Hiçbir şey çıkmadı, alçak ihbarcılar sizi de kandırıp bu karda kışta yollara düşürüyorlar. Halinize baksanıza yüreğim yanıyor" diyordu.

Her seferinde haber senaryosu değişiyordu. Böylece sığınaktakilere de tepelerinde asker olduğunu ve köyde olumsuz bir gelişme olmadığını haber veriyordu. Köyün işgali 5 gün sürmüştü. İşgalciler köyü arkalarında bırakıp terk ederken halkta bir komutanın zafer kazanmış edasıyla düşmanı kandırmanın gururu yaşanıyordu. Koku alan itleri, mitleri işe yaramamıştı.

Sığınak açıldığında kadınlar ağlaşıyordu. Onlara göre yaralı halde 5 gün yemeden yaşamak imkansızdı. Daha önce bu tür olaylara tanık olmamışlardı. Bir mucize, 7 canlı insan vardı diye düşünüyorlardı.

Tedavi bir ay daha sürdü. Mart ayına girilmişti. İlkbaharın sıcaklığı dağların doruklarındaki karları çözerken, vadilerde ve eteklerdeki rengarenk çiçekler hayat veriyordu. İsa arkadaş bir gece yarısı saat 04.00'te köye inerek yaralılarla görüştü. Köy halkına yaptıkları fedakarlık ve görevlerinden dolayı teşekkür ettikten sonra vedalaştı. Yaralılar atlara bindirilerek yönleri dağlara çevrildi. Parti Önderliği'nin talimatları doğrultusunda şehitler kar altından çıkarıldıktan sonra yeni hamlelere, saldırılara hazırlanmak üzere ana karargaha doğru yol alınırken, daha nice bombardımanlar, nice çığ felaketleri, görünmeyen kazalar ve nice güzel zaferler onları bekliyordu.

Çığda şehit düşen arkadaşlar:

- Ahmet DİZİN (Adnan) (Karakoçan, 16 yıldır parti saflarında)
- Pılıng (Adıyaman, bir yıldır parti saflarında)
- Pelçin (altı aydır parti saflarında)
- Sozdar (Muş-Varto, üç yıldır parti saflarında)
- Dicle (Dersim merkez köylerinden, iki yıldır parti saflarında)
- Rahime (Dersim merkez köylerinden, üç yıldır parti saflarında)
- Berfin (Dersim merkez köylerinden, iki yıldır parti saflarında)
- Emine (Dersim merkez köylerinden, üç yıldır parti saflarında)
- Zozan (Muş-Mazgirt, sekiz aydır parti saflarında)

Yolda şehit düşen arkadaşlar:

- Ayten (Iğdır-Tuzluca, altı aydır parti saflarında)
- Doğan (Amed, beş yıldır parti saflarında)
- Kokel (Dersim-Ovacık, üç yıldır parti saflarında)
- Neval (Bitlis, sekiz aydır parti saflarında)
- Muhyettin (Küçük Güney, altı yıldır parti saflarında)

Daha sonra baharda bu grupta sağ kurtulup da ihanet edenler:

- Piran (Kemal YILDIZ), Cengiz unsurları olmuşlardır. Bu unsurlar düşmana sığınarak tarihteki lanetli yerlerini aldılar.

Bütün kültürlere, bütün halklara özgürlük...

Baştarafı 9. sayfada

gelen sorunu oluyor. Yani "sorunun sorunu" gibi bir durum almıştır. Ortadoğu ne kadar sorunluysa, Kürdistan da o kadar sorunlu dolayısıyla, Ortadoğu sorununu görmek ve çözmek istiyorsan; o zaman Kürdistan sorununu gör ve çöz, her şeyi yaparsın.

Tam bu noktada ben yine o gazetecinin değerlendirmesine atıfta bulunmak durumundayım. Şimdi Selahaddin'in şöyle bir özelliği vardı. Üç temel halkı; Arap, Kürt, Türk birliğini sağlamıştı. Kürt sorunu eğer çözümlenecekse şimdi çok parçalanmış; Arap, Acem, Türk şoven ulusçuluğu içinde müthiş parçalanmış ve katliam politikalarıyla karşı karşıya. Bu politika ilkel milliyetçiliğin politikasıdır. Arkasında emperyalist ağa babaları var. Sorunun en uç kısmı oluyor. Dünya çapındaki sorunun en gelişmiş ucu oluyor. Ortadoğu'nun da en stratejik yerinde Irak şu anda en sorunlu bölge ise, Kürdistan da onun en sorunlu yeridir. Yine İran'ın sorunu gelip Kürt sorununa dayanıyor. Türkiye'nin sorunu gelip buraya dayanıyor. O halde eğer biz bir de mikro yaklaşımdan çıkıp makro bir yaklaşımı edinmek istiyorsak, bu sefer Kürt sorununu yakından ele almak zorundayız.

Bir böyle global cepheden soruna indik, bir de mikro cepheden değerlendirme geliştirirsek şunu göreceğiz; bir defa uygulanagelen politikaların kapitalist-sömürgeci ve ilkel milliyetçi, şoven, boğazlayan yönleri bütünüyle açığa çıkacak, çıkıyor da. Herkes, "Amerika bizi niye sattı, neden bu rejimi böyle bıraktı. Neden Türkiye bu politikayı uyguluyor. Neden İran bunu böyle yaptı?" diyor. Hepsi bu genel anlatım içinde izah edicidir. Son 200 yıllık sorunu ağırlaştıran etkenler, Kürdistan'a şimdi kan kusturuyor. Peki çözüme gidilirse ne olacak?

Birincisi; bütün kapitalist-emperyalistlerin 200 yıldır geliştirdiği sistematiği karşısına almak, aşmak zorundadır. Bu nasıl ortaya çıkmıştır? İlkel, şoven, milliyetçi temelde doğan devlet politikalarını aşmak zorunda. Altta bununla bağlantılı olarak şuna yol açacak; bütün kültürlere, dillere özgürlük. Nitekim Kürt sorunu çözülecekse herhangi bir devlet içinde, bu azami demokratikleşme demektir. Şovenist milli devlet geleneğinin aşılması demektir. Kapitalist-emperyalist sömürgecilik ve yeni-sömürgecilik dayatmalarının aşılmasıdır. Demek ki, bu kadar yüksek bir çözümleyici gücü vardır. Ortadoğu coğrafyasında çok çözümleyici olan halklar arası; kültürel, dinsel hatta kavimsel yakınlığın kurulması demektir. Çünkü çözüm, tarih boyunca burada böyle olmuştur.

Bu çözümü veya bu doğal gelişmeyi önleyen bu son 200 yıllık yaklaşımlardır. Bu yaklaşımlara karşı doğal olarak sen de tarihin yaklaşımını gösterirsin. Görkemli çözümler vardır, burada yükselten şimdi Kürt sorunu temelinde biz böyle bir durumla da karşı karşıyayız. Kürt sorunu ne kadar ayrıksı, kendi içinde kapalı bir sorun gibi gözüküyorsa da özünde tarihi kapsamı çok zengin çözümü iddia ediyor. Kolay çözümlenmemesinin nedeni de budur. Çok yüzeysel çözümler ilkel Kürt milliyetçiliğini esas almaktır. Nitekim bu da denendi. En son Celal Talabani ve Mesut Barzani pratiğinde bunun iflas etmesi, ilkel milliyetçiliğin daha da alt bir türüdür, burada uygulayageldikleri. O işte Kürt halkına dayatılan katliamı durdurmak şurada kalsın, daha da derinleşmesine yol açtı. Demek ki, çözüm olamıyor. Belki kısmen Türk ulus sorununu çözdü, tümüyle demeyeceğim, çünkü Arap da, Fars da çözdü. Fakat bir o kadar da ağırlaştırdı. Kürt de hiç çözmüyor. Tümüyle ağırlaştırıyor ve hatta sorunun yok olma gibi bir sonuçla karşı karşıya gelmesine yol açıyor.

– Şöyle bir gerçeklik yok mu; Kürtleri baskı altında tutacağız diye, baskı altında tutan ulusların hepsi kendisi baskı altındadır.

– Elbette, kendi halklarını da bu rejimleriyle mahvettiler. Sırf Türk ulusal bütünlüğü için Kürde uygulanan politika bile bugün Türkü tanınmaz hale getirmiştir. Ben buna "maymunlaşma" dedim. Hayvanlara bile uygulanmayan bir rejimi uygulamak, ancak senin de maymunlaşmanla mümkündür. Maalesef diğer rejimlerin de geldikleri nokta bundan farklı değildir.

O halde eğer Ortadoğu sorununu daha köklü kavramak istiyorsak, Kürdistan sorunu etrafında kopan gürültüyü de kapsamlı bir tahlile tabii tutmak gerekiyor.

Kürt sorunu temelde bir Ortadoğu sorunudur. Ortadoğu'nun en derinleşmiş ağırlaşmış biçimidir. Aynı zamanda Ortadoğu'nun en kapsamlı derinlikli zengin çözümüdür. Bu kısa anlatımda çizilen çerçevede çıkarılması gereken en önemli sonuç budur.

– Şu noktaya dönerseniz iyi olacak. Yani Amerikan politikalarına karşı kuşkusuz başka metropollerin de bölge üzerinde politikaları var. Almanya'nın bir bütün olarak, Ortak Pazar'ın, Japonya'nın bölge ilişkilerini nasıl etkiledi, bugünkü politikaları nasıl etkiledi?

– Bunların fazla etkisi yok. Amerika, "ben tek başıma burada, bu yeni nizamı kurayım ve dağıtımı tek elden yapayım" diyor. Tabii bunda pay ağırlıklı olarak kendisine olur. Diğerleri de, "tehlikelidir, petrol hepimize çok gerekli, buradaki pazar hepimize çok gerekli tek elde olması sakıncalıdır" diyor. Yine Fransa, "ben buranın en eskisiyim", Almanya "benim Yakındoğu üzerinde temelli etkilerim var" diyor. Ayrıca Japonya da, "zaten ben temelde petrole bağlıyım" diyor. Biraz gürültü bundandır.

Amerika elbette ki, süper güç olma nedeniyle iddiasını sürdürmekte. Kendi başına hareket etmeyi, hatta son füze saldırısıyla bunu kanıtlamakta. Ama Fransa hiç boş durmamakta, restini çekmekte. Almanya anında karşı bir politikayla yönelim içindedir. Japonya hakeza ve sanıyorum belli bir noktada uzlaşırlar. Dengeyi bütünüyle zorlayacak durumlara yol açmazlar, ama yine de bu çelişkilerden bölge halkları yararlanabilir. Şimdi çelişkiler aslında bu anlamda derin. Demin de söylediğim gibi, bu çelişki en başta görkemli bir tarih ile cücelik arasındaki bir çelişkidir.

Yine çok zengin kültürlerle tek monolotik faşist yaklaşımlar arasındaki çelişkidir. Büyük dinlerin halkları, kardeşleşmeye kadar getiren kader birliği ile bu ilkel milliyetçiliğin getirdiği boğazlaşma arasındaki çelişkidir. Yine bölge tarihinde kültürlerin bir arada yaşama hoşgörüsü ile ilkel şoven milliyetçi devlet politikalarının hoşgörüsüzlüğü arasındaki bir çelişkidir. Yine bölge ekonomilerinin birbirlerine çok muhtaç olan bütünlüklü bir yaklaşımıyla burayı dar menfaat çıkarlarına yol açan milliyetçi yaklaşım (neredeyse ticareti durdurmuşlar), bunun arasındaki bir çelişkidir. Diller yasaklanmıştır. Tarihle de en tezat teşkil eden, insanlıkla bir çelişkidir bu. Daha modern bir deyişle halklarla klasik sömürgecilik giderek, hatta kurulan ilkel milliyetçi-şovenist devletlerle, emperyalizmin daha global politikaları arasındaki çelişkidir. Hatta emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkidir. Bu kadar karmaşık çelişkiler yaşanıyor. Ben daha fazla uzatmayayım. Ama sol literatürde çelişkiler biraz kısa ele alınıyor. Bence bunu aşmalıyız.

– Tabii, taktikleri elde etmek için kesinlikle çelişkilerin detayına inmek gerekir.

– Tabii gerekli.

– Yoksa hayatın gerçekliğini anlayamayız.

– Yalnız yeni-sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş dersek bu, bölgeyi hiç anlamamaktır. İşte, "Türk bağımsızlığı için her şey!" Ama demin bahsettim bu kadar çelişkiler var, bunları gözardı edersen, sözde "bağımsızlığı savunuyorsun" ama özde ilkel milliyetçi-şoven politikanın dolayısıyla, emperyalizmin aleti olursun. İlkel-şoven devletçilik emperyalizmin yaratmasıdır. Bunu da özenle vurgulamalıyım. Onun bir türevidir. Ortadoğu halklarına geçirilen bir deli gömleğidir. Dolayısıyla çelişkileri bu zengin mantıkla ele aldık mı, çözüm de bütün bu çelişkileri hedeflemek zorunda. Hiç bundan kaçınmaya gerek yok. Bir defa alışageldiğimiz gibi biz de dar bir ulusal kurtuluşçuluğu dersem bu da bir çözüm değil, çözümsüzlük olur.

– Diğer parçalarda yaşanan hatalara düşmek olur herhalde.

– İlkel milliyetçiliğe düşersek kesin sorun ağırlaşır. Salt bağımsızlık dersek, tek devlet biçimi bir bağımsızlık sakıncalıdır ve çözümü değil, çözümsüzlüğü geliştirir. Benim bağımsızlık kavramım daha geniş; bütün kültürlere özgürlük, bütün iradelere özgürlük.

Dolayısıyla olası bir çözüm bu zengin tarihe bakarak yine onun bir ürünü olan, çok zengin olan, kültür gerçekliğini esas alarak; dinler, diller, mezhepler her türlü ekonomik ve kültürel farklılıkları ve zenginlikleri dikkate alan bir siyasi çözüm. Bu her şeyden önce, emperyalizmin oldukça gölgesinde gelişen kemalizm türü ve diğer birçok ülkede de aslında onun bir türevidir. Afrika'da da Asya'da da geliştirilen şeyler bu tür ilkel-şoven milliyetçiliğin aşılması altta çok geniş bir demokrasi (demokrasi bir Avrupa kavramıdır), ama bence bu çok daha kapsamlıdır.

Halklar kültürel anlamda demokrasiyi çoktan yaşıyorlar. Dil hakkı bir demokratik hak değil. Biz buna "demokratik hak" diyeceğiz, bu yanlış. Doğal bir şeydir. Hak diye ileri sürmenin bir anlamı yok. Müzik, okuma-yazma vb. bunlara da hak demeye gerek yok. Ortadoğu tarihinde bütün bunlar doğaldır. Hiçbir zaman yasaklama görmemiştir. Neden hak diyelim? Doğal olan bir şeye hak demenin anlamı yok. Ortadoğu toplumları buna yabancı değil. Bizler daha fazlasını geliştirebilmeliyiz. Olsa olsa dediğim gibi, bu doğal hakların yaşam gerçekliği ile bağlantılı olarak engel teşkil eden ve birbirleriyle çok büyük bağlantılı olarak çelişkilerin en önemlisi olan ve Kürtlerin de çok yoğun yaşadığı bu dar ulusalcı yaklaşımı aşmak Ortadoğu çapında bir federasyonlaşmayı gerçekleştirmek.

Bugün bir Irak'taki federasyonlaşmayı giderek İran'a yaymak, Türkiye'ye yaymak biçiminde de bunun gelişmesi Ortadoğu'da kendine özgü bir federasyonlaşmanın gelişmesi demektir. Bu da bir birlik biçimi olur. Örneğin Türkiye'de Kürt ve Türkler arasında bu gelişirse, bu da Ortadoğu'yu çok zorlar. Kafkasya'yı zorlar, Türki devletlere kadar gider, hatta Balkanları da etkiler. Bu büyük bir gelişmedir, yine Kürdistan bunun kilit noktasındadır. Kilit rol oynamaktadır. Bu kilidin açılması Ortadoğu tarihinde önemli bir aşamanın gerçekleşmesidir.

PKK yarınları kazanmaktır...

Baştarafı 19. sayfada

derliği bu gelişim çizgisini sürekli olarak sürdürüyor. Bu anlamda son derece devrimci bir gerçekleşmedir. Bundan dolayı PKK ve PKK önderliğinin devrimciliği tartışılmaz ve kendini kanıtlamış bir gerçektir.

PKK'yi bir bürokratik aygıt, bazı kurallarla hareket eden, kendini tekrarlayan bir güç olarak görmek kadar büyük hata olamaz. Tam tersine PKK, her günü yeniden yaratan, yeni bir gelişmeyi ifade eden, sürekli kendini yenileyip geliştiren, bu anlamda derinleştiren bir harekettir. Parti Önderliği, ***"PKK'li olmak her gün, her an yeni başlangıçlar yapabilmektir"*** diyor. PKK'de, güne ve an'a yeni bir başlangıçla karşılık vermek esastır. Yine PKK'de kazanılanla, gelişmelerle yetinmek yok. Parti Önderliği, ***"Benim için elimde olmayanlar önemli ve çekicidir"*** diyor ve ardından ***"Elime gelenin, artık benim olanın, benim açımdan bir değeri kalmaz. Onu kaldırır bir tarafa koyarım. Onun peşinde gidilecek bir hali kalmaz"*** diyor. Bu anlamda da tutuculuğa, durağanlığa, ortaya çıkan ile yetinmeye kesinlikle karşıtlık var.

PKK'de sürekli bir devrimcilik vardır. Sürekli devrimcilikte ilerleme, derinleşme, gelişme söz konusudur. Bu da PKK'yi PKK yapan temel bir özelliktir. PKK tarihi incelenirken, PKK tarihi öğrenilirken mutlaka üzerinde durulması, anlaşılması gereken bir husus bu oluyor.

Örneğin "erken iktidar olma hastalığı" diyoruz. Biraz olanaklar ele geçince, büyük çoğunluğumuzun aklı fikri şaşmıştır. "Hemen bunu tutalım, tutalım da bölüşelim" kavgası neredeyse ileri düzeyde sürdürüldü. Hak arayıcılığı var. "Benim şuyum buyum var" deniliyor. Bunların hepsi, PKK'nin bu özelliğiyle çelişmektedir. Önderlik çizgisi, toplumsallık bunu kesinlikle reddediyor. Önderlik çizgisi, sadece mücadele imkanı yaratmak, elde ettiği fırsatları toplumsal, insansal gelişme mücadelesinde kullanmak anlamına geliyor. Bunun dışında bir PKK tanımı yoktur. Fakat bizler ufak bir şey bulsak, onunla yetiniyoruz, zafer sarhoşluğuna kapılıyoruz. Bu eğilimin varlığını saflarımızda görmek hiç de zor değil. Üstelik bizler Kürt toplumu içinde mevcut olanı beğenmeyen, mevcut duruma en çok isyan eden insanlar topluluğuyuz. Onun için toplumu bırakarak partiye, savaşa katılmışız.

Eski yaşama özlem veya çok sınırlı bir yaşam imkanıyla yetinme, ondan ötesini istememe eğilimi oldukça güçlü. Toplum bu konuda daha geri bir durumu ifade ediyor. PKK olgusunu, gerçeğini, yine onun tarihsel gelişim süreci içerisinde, bugün ortaya çıkan durumları anlamak, anlam vermek önemlidir.

Görevimiz PKK'lileşmek

PKK'yi, PKK tarihini doğru öğrenme ve anlama çizgisine gelmemiz gerekiyor. Bu nasıl olur? İlkin kendimizi beğenmekten vazgeçeceğiz. Kendimizi büyük görmekten, güçlü görmekten, mükemmel görmekten vb'den vazgeçeceğiz. Böyle beğenilecek, çok mükemmel olan bir şeyimiz yok. Sömürgeci düzenden, aşiretçi düzenden geliyoruz. Birisi Türk sömürgeciliği; tarihin en barbar, en sömürücü, insan yaşamı konusunda en tutucu, en gerici bir gücü... Diğeri aşiretçi feodal yapı; köhnemiş, tarihte kalmış bir güç... Parti Önderliği buna, 4000 yıllık fosilleşmiş yapı diyor. Şimdi bizim, "özelliğimiz, kişiliğimiz" dediğimiz kişilikler, bu bahsettiğimiz geriliklerden kaynağını alıyor.

Şimdi bu geri özelliklerin öyle beğenilecek insana vereceği, insani açıdan ilerleteceği bir yanları yok. Esasta bunlar varken, PKK gerçeğini böyle yüzeysel öğrenip, hemen "PKK'li oldum, en iyi benim bildiğim PKK" diyerek yaklaşmak, kesinlikle bir adatmayı, aldanmayı ifade ediyor. Bu aldanmadan kesinlikle kendimizi kurtarmamız gerekiyor. PKK gerçeğini derinliğine, işin esaslarına uygun bir tarzda öğrenmeye çalışmamız gerekiyor. Bundan dolayı kendimizden kuşku duymalıyız. Bütün yaşamımızdan, düşüncelerimizden, yaptıklarımızdan kuşku duymamız gerekiyor ki, PKK'lileşebilelim.

Reddetmek!

Örneğin İsa'nın bütün özelliği kendisini reddetmesidir. Havarilerine de kendilerini reddetmeleri gerektiğini belirtiyor. Kesinlikle bizler de kendimizden kuşku duymak, kendimizi beğenmemek, bütün özelliklerimize eleştiriyle yaklaşmak ve parti dışılıkları zayıf olan ne varsa köklü bir eleştiriyle, inatçı bir değiştirme çabasıyla reddedip atmak, yerine yeni özellikler edinmeyi bilmekten geçiyor. Kesinlikle buna ihtiyacımız var.

Bizler bilimsel olmak istiyoruz. Çünkü kendimize "PKK'liyiz" diyoruz. PKK saflarına gelmişiz. O zaman kendi durumumuzu bileceğiz. PKK'ye katılmışız; görevimiz PKK'lileşmek. PKK'lileşmeyi zamanında ve yerinde başaracağız. Onun için düzen anlayışlarıyla çok etkili ve kapsamlı bir mücadele yürüteceğiz ve onları yeneceğiz. Eğer mücadele edemiyor, yenemiyorsak, o zaman yaşama ve mücadeleye zayıf yaklaşılıyor demektir. Bu da, partiye inançsız yaklaşıyoruz anlamına gelir. Böyle olmazsa bu karşı direnç dediğimiz tutumu yenmek, zayıflatmak; onun yerine partilileşmeyi güçlendirmek mümkün olur. Baştan itibaren bu gerçeği görüp, kendimizi dönüştürme mücadelesini ciddiyetle, şiddetle ele alırsak bu karşı direnç denilen olguyu ortadan kaldırırız. Partilileşmeyi, sürekli gelişen bir olgu olarak, şahsımızda ilerletiriz. Kendimizi partiye daha çok yaklaştırırız. Parti özellikleri, parti komutası çerçevesinde ilerletiriz. Böyle olmazsa, duyarlı, dikkatli bir mücadele anlayışıyla işe yaklaşmazsak, o zaman parti içinde güdük ve cılız kalınır. ***"Taş gibi oturuyorsun partimizin midesinde"*** diyor Parti Önderliği. Gerçekten taş gibi partinin midesine oturup, partinin kendini geliştirme mücadelesi içinde, partiye karşı direnen, savaşan bir güç durumunda kalırız.

Sonuç olarak, 1970'ten beri geçen 25 yılı aşan bir süreç, resmi parti kuruluşunun 18. yılının yaşandığı bir süreç, 25 yıllık, 18 yıllık bir çalışma içerisinde sağlam bir önderliksel çıkış içerisinde yürütülmüştür. Çok yönlü, çok kapsamlı bir mücadelesi, yine 12 yıllık savaş gerçeği var.

Her şeyden önce bütün ulusa, halka mal olmuş, devrimci savaşımı günlük yönetimi ile sonuna kadar yürütebileceğini kanıtlamış, ustalaşmış, gelişmiş bir devrimci önderlik var. Halk önderliği, parti önderliği, savaş önderliği var. Kürt halkının sağladığı en önemli kazanım budur.

Yine binlerle ifade edilen bir ordu gücü, istenildiği zaman yedekleriyle birlikte onbinlerle ifade edilebilecek bir ordu gücü var. Ulusun hemen hemen bütününü içine alan, uyaran, eyleme çeken, desteğini alan, canlı bir yurtseverliğe ulaşmış bir halk gücü var. Bütün bu çalışmalar savaşım içerisinde ortaya çıkmıştır. Savaşım bedeli olan, halkın kahramanlık eğilimini, gelişimini yaratan, binlerle ifade edilen devrim şehidi var. Manevi kuvvet alt edilemez, saptırılamaz, halkın büyük kuvvetleri biçiminde önderlik olarak şehitler var.

Böyle bir gelişimle birlikte yüzyılların Kürt halkına biçtiği ulusal yok oluş, imha sürecinin tersine çevrilmesi, halkın ulusal ve toplumsal gelişme süreci içerisinde girdirilmesi gerçeği var. Ve hâlâ bu gerçek yaşıyor. Özellikle 20. yüzyıl süreci Kürt halkı için bütünüyle bir imhayı yaşatma süreciydi. Dünyanın bu halkı inkar ettiği, yok saydığı bir süreçti. Bu yüzyıl biterken, bu sürecin kesin tersine çevrilmesi, imha sürecinin durdurulması onun yerine ulusal var oluş, diriliş ve kurtuluş sürecinin girme durumu var. Bu temelde halkın bütün dinamiklerinin ortaya çıkması, kendine gelmesi, eyleme geçme durumu söz konusudur. Halkın büyük bir kuvvet olarak kendisini tarihe yeniden açması var.

İnsanlığın köreltilmeye çalışıldığı, insanlık değerlerine saldırının arttığı, emperyalizm tahakkümünü yoğun bir biçimde arttırıp insanın özünden, içinden boşaltılmaya çalışıldığı bir süreçte, insanlığa sahip çıkmak, insanlık gelişimini sürdürmek, emekçilerin gelişimi için, bu halkın yeni bir coşku, umut, yeni bir yaşam kaynağı haline getirilmesi durumu var. PKK bunları ortaya çıkaran bir harekettir.

Bu kadar gelişme, şimdiye kadarki mücadele tarihi içerisinde hep canlı olgular oldular. An'ı an'ına, günü gününe yaşanan, yaşatılan, sürekli gelişim içerisinde olan olgulardır. Bu gelişmelerin hepsi devam ediyor, canlıdır. PKK kendi çizgisindeki gelişimini bu temellerde sürdürüyor ve sürdürecektir...

BÜTÜN KÜLTÜRLERE, BÜTÜN HALKLARA ÖZGÜRLÜK

Mahir Sayın'ın PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan ile yaptığı röportaj–I

Mahir Sayın: Ortadoğu'nun güncelliğine değinmekte fayda var. Bunun içerisinde Kürdistan'ın ve Türkiye'nin konumu nedir?

Abdullah Öcalan: En aktüel tartışmalar, yine Türkiye'nin en aktüel konusuna geçeceğiz. Onun için sanırım bir de Ortadoğu gerçekliği var.

– Şöyle bir tasvir yapsanız, mesela bu yeni olağan gelişmelerle birlikte...

Şimdi malum Ortadoğu'da çok ciddi bir değişiklik oldu. Amerika Ortadoğu'ya müdahale etti, yeni egemenlik kurdu. Ama şu yaşadığımız günler içerisinde bu yeni egemenlik sanki, Amerika'nın başka yerlerde uğramamış olduğu yenilgi gibi, bölgeden çekilmekte olduğu izlenimleri veriyor. Ama bunu reddeden başka girişimleri var. Uçak gemileri var, denizaltılar geliyor.

– Şark sorunu, Ortadoğu sorununda şüphesiz yeni boyutlanmalar var. Şu anda dev bir ulusal kurtuluş savaşımının içindeyiz, başındayız. Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı yalnız Ortadoğu'da değil, dünyada da herhalde ilk sırayı almış durumdadır.

– Öyle bütün çelişkilerin odaklaştığı bir bölge, savaşın boyutları da öyle.

– Gayet tabii. Bir giriş yapmadan önce, geçen gün bir Amerikan gazetesinde yayınlanan bir yazıyı hatırlatmakta yarar görüyorum. Çünkü belki diyecekler "kehanet" kendinde mefkun peygamber veya öyle konuşuyor diyecekler. Gazete öyle çarpıcı şeyler anlatmış ki, olduğu gibi de bazı bölümleri almak mümkündür. *"Ortadoğu'daki sorunun kilit adamı"* başlık böyle. Ardından *"en az Saddam kadar dengeleri zorluyormuş da bizim haberimiz olmamış."* Bu anlamda bir cümle. İkincisi son Talabani-Barzani tipi önderlikler ve yapılan hesapların hepsi boşa çıktı. Hatta şunu da söylüyor: *"PKK'nin, PKK önderliğinin yürüttüğü savaşımın derinliğini yakalamak gerekli. Burada sosyal, cinsi, dinsel ve mezhepsel yaklaşımlarının nasıl olduğunu."*

– Açabilen bir perspektif var. Makaleyi ben de okudum, ilginç bir makaleydi, detaylı bilgiye sahip birisi tarafından yazılmış.

– Hatta şunu da söylüyor; *"20. yüzyılın Selahaddin'i olabilir mi? Eğer maoizmle sanırım o Asya devrimciliğini kastetmek istiyor, İslamı birleştirirse, Batı'nın en gelişmiş füzeleri bile onu yenemez"* diyor. Oldukça çarpıcı bir değerlendirme. Bunu Ortadoğu için söylemiş. *"Eğer böyle bir çizgi Ortadoğu'da başarıyla uygulanırsa ve başarılırsa bizim füzeler... Saddam'a füzeler atılıyor. Belki füzeler Saddam'ı götürür, ama bu adamı veya bu çizgiyi götüremez."* Çok ilginç bir yaklaşım gibi geldi bana. Şimdi bizim Selahaddin-i Eyyubi olup olmamamız o kadar önemli değil ve ben bundan da pek hoşlanmam. Ama Ortadoğu sorununun giderek boyutlandığı ve dünyayı da tamamen etkileyen birçok gelişmenin temelinde, odağında yer alan bir konumda. Dolayısıyla Orta Şark sorunu öneminden bir şey yitirmek şurada kalsın daha derinleşerek ve bütün dünyayı etkileyerek devam ediyor.

– Özelliğinden hiçbir şey kaybetmedi. 1. Dünya Savaşı'nda problemlerin kilitlendiği bölgelerden biriydi. 2. Dünya Savaşı'nda hakeza herkesin elinde tutmak veya ulaşmak istediği bölgeydi. Bugün de bütün çelişkiler Amerika'nın olsun, Avrupa'nın belli başlı metropolleri olsun, Japonya olsun, bugünkü Rusya olsun hepsinin ilgisinin son derece üzerine yönelmiş olduğu ve bugün Amerika'nın bir atakla hepsini belli ölçüde diskalifiye etmiş olduğu bir durumun doğduğu ve bunun da çelişkiyi, yani metropoller arası çelişkiyi şiddetlendirdiği bir evrede yaşıyoruz.

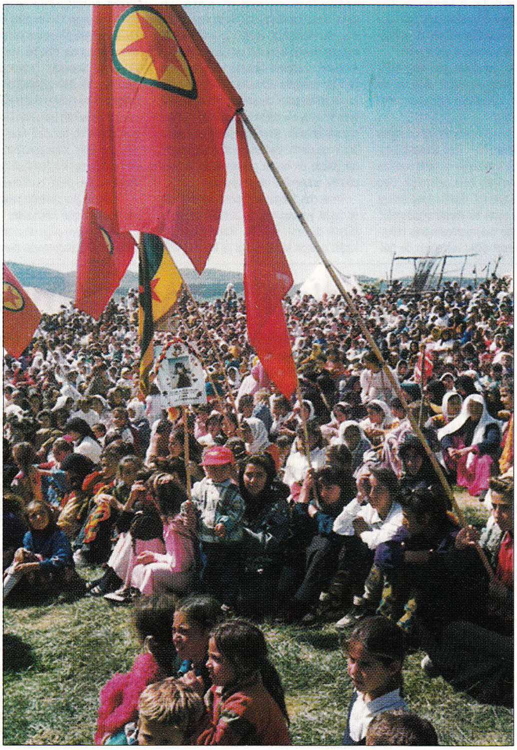
– Son derece açık. Bunun yanında Kürt sorununun işgal ettiği konum var. Son derece anahtar bir konuma gelmiş.

Amerika Ortadoğu'da ne yapacağını kestirebilmiş değil

– Son derece anahtar bir rol oynuyor, dünyanın başka yerlerinde de belli mücadeleler var...

– Dikkat edilirse 18.-19. yüzyıllarda Kudüs sorunu diyorlardı, Filistin sorunu diyorlardı, boğazların hasta adamı diyorlardı, şu anda her şey Kürt sorunu.

– Kürt sorunu bir tek Türkiye'de, Irak'taki sorun değil, yine İran'daki sorun da değil.

– Üç temel ulusun ve yine üç ezilen, katliama uğramış milliyetin ve birçok dinin ve mezhebin göbeğinde, merkezinde yer tutan yerin adıdır Kürdistan ve Kürt sorunu. Fars, Türk, Arap; bunların birleştiği yer Kürdistan. Hıristiyanlık, Musevilik, Müslümanlık; birleştiği yer yine Kürdistan. Bir de mezhepler ve katliama uğramış Ermeni, Asuri vb. milliyetlerinin hepsinin merkezidir. Bu açıdan sorun burada çok boyutlu ve tam da burada PKK adeta işin yine göbeğinin göbeğinde. İşte son günlerde Irak rejimi, Saddam destekli Barzani Erbil'e girdi. Onlara tarihi nüans da yapılabilir. Hep Basra'dan, Aşağı Mezopotamya'dan gelen bir güç bu Kürdistan illerine giren, onun yanında bir de Zağros dağlarından başlayan bir direniş gelişir. O da ovaya doğru iner. Şimdi bu durum olduğu gibi yaşanıyor. Ta Kasitler zamanından beri uygulanagelen yöntemin aynısıyla karşı karşıyayız. Mezopotamya'dan girdi biraz gelişmiş teknikle. Dağlıların da kendine has bir giriş tarzları var. Şimdi dörtbeş bin yıl sonra yine aynı bir tarihi gelişmeyle karşı karşıyayız. Dağda üslenenler yavaş yavaş inmeye çalışıyor. Ovadan gelenler Asurlar ve Babiller gibi dağ halkına karşı yürümeye çalışıyorlar. İşbirlikçiler var, devrimciler var. Ve işin ilginç yanı tarih başlarken o zaman da bu böyleydi. Şimdi bazıları tarihin sonu filan diyor. Tarihin sonu olsun olmasın yine bu hesaplar burada atılıyor. Çok ilginçtir.

– Yoğunlaşmış bir çelişkiler yumağı var. Analiz edilmesi de çok kolay değil, günlük gelişmeler yaşanıyor. Ve uzun vadeli analizler de dayanmıyor burada.

– İşin ilginç yanı bugün tartışılan Saddam, *"ben Babil kralı Nabukadnazar"*'ım diyor. Kendini onunla kıyaslıyor. Çıkardığı fermanlar da o nitelikte. Şimdi ardından Asurlular çok katliamcıydılar. Benzer katliamlar gelişiyor. O dağlılar vardı. Dağlı halkı diyor. Ovanın kente ulaşmış şekilleriydi. Benzer durumu yaşıyor. Eklenen boyut bütün dünyayı ilgilendiriyor. Gerçi o zaman da bütün dünyayı ilgilendiriyordu. Çünkü Sümer, Babil, Asur aynı zamanda uygarlığın şafağıydı, uygarlığın şafak vaktiydi. Devlet, hukuk, askerlik, bilim, felsefe hepsi orada başladı. Çin yok, kültür yoktu o zaman, Yunan, Roma hiç yoktu.

– Roma çok yeniydi o zamanlar.

– Tabii. Yukarıda da belirttiğim gibi, bundan dolayı aynı durumlarla karşı karşıyayız. Reel sosyalizm çözülmüş. Bu bazılarına işte tarihin sonu gibi geliyor. Veya her şey kapitalizmdir. Fakat kapitalizm burada en derin bir krize girmiş. Varıyla-yoğuyla, bütün her şeyiyle tekrar bu topraklara yükleniyor. Tıpkı bu uygarlığın şafak vaktinin doğduğu yere dayanıyor. Aynı yöntemler, katliamlar bir kez daha deneniyor. Aynı ova, aynı dağ tarzı birbirleriyle karşı karşıya geliyor. Ve şimdi biz böyle tarihi olduğu kadar güncel bir alemin veya bir din savaşı, hayaller savaşı, maceralar savaşı da, sosyalizm savaşı da, beyler savaşı da, aşiretler savaşı da, hepsi içinde var. Bu tabloyu çözmeye çalışacağız.

– Buna şurasından başlayabilir misiniz, yani güncelliği korumak açısından, Amerika'nın Körfez müdahalesi nasıl oluştu ve arkasından bugüne de bağlanan durum nasıl gelişti?

– Şimdi ondan önce çok ilginç olan şu: Saddam kendisini Babil'in en son temsilcisi *"yeni Nabukadnazar"* diye tanıtırken dünyanın en ötesindeki büyük başı "sen misin, ben miyim" durumuna girmiş. Çok ilginç. Diyor ki, yeni bir ilim doğacak. İşte bu ilişkiyi çözme bilimi; Saddamizm. Böyle Clintonizm veya Amerikan başbakanlarının durumu. İlginç bir giriş tarzı aslında. Tam Ortadoğu'ya özgü bir durum. Amerika'nın dünya çapındaki egemenlik tarzıyla buradaki güçlerin duruş tarzları şu anda dünyanın en çetrefilli sorunu haline gelmiştir ve öyle kolay da çözümleneceğe benzemiyor. Bunu ne kadar yüzeysel ele alırsan veya hafife alırsan al, sorun ciddi. Amerika ne yapacağını aslında fazla kestirebilmiş değil. Veya fazla başarılı olup olmayacağı da anlaşılır değildir. Hatta başarı nerede, başarısızlık nerede o da belli değil. Amerika şu anda süper güç, tek güç. Ama gazeteler diyor ki, "ikinci Vietnam'ı yaşıyor." Hem de kime karşı "yüzde yüz yendiğim" dediği Saddam'a karşı.

TC kişneyen at gibi, ayağını kaldırmış, indiremiyor

– Sonuna kadar yenmeyip yerinde bıraktı.

– Neden? Bu da çok ilginç! Çünkü Bağdat'ın içine kadar geldi, ama sonuna kadar yenemedi. O gücü gösteremedi.

– Yenemedi mi?

– Aslında biraz tanklar yürüse...

– Altmış kilometre mesafe.

– Altmış kilometre ve bitti, ama durdu.

– Ama o noktada telefonla talimat veriyor "duracaksınız" diye.

– Durdu, bunun nedenleri var!

– Açalım biraz.

– Bence biraz daha çerçeveyi geliştirmek gerekiyor. Tabii bu duruş şekli bile... Altmış kilometre durması dünyanın birçok yerinde bu durumu yaşamış bir devlet veya onun diktatörü müdür, başkanı mıdır gider, imparatoru mudur, tüketir yani. Nitekim bir Çavuşesku o kadar güçlüydü ve hiç de öyle Romanya'yı kötü bir duruma götürmedi, yani harabeye çevirmedi, tam tersine inşaa etti. Bunu herkes biliyor. Ufak bir düğme ayarlamasıyla alaşağı oldu. Honecker, bilmem böyle bir sürü gitti. Dünyanın her tarafından gittiler. Marcoslar, İdi Aminler, Gü-

● Devamı 8. sayfada